

د شنو گټو قاضي

پوليسي ناول

ليکوال: رحيم الله بشارت

Ketabton.com

{ 1 }

www.ketabton.com

لومړی څپرکی:

اتینا په شگل کې

ترکی څارنواله اتینا د شیکل ولسوالۍ د خټینې کلا په یوې خونې کې د یوزاره مېزتر شاګېبناسته . په خونې یې یو ځغلنده نظر تېر کړ، د ېوالونو ته یې وکتل چې ځای، ځای تر ې لېو(کاگل) رانږېدلې و، برگو ته یې مخ پورته کړ. دنښتر لوی بش ته یې له یوه سره تړل سره وکتل له سوربخنو وینستويې تور زړوکی وښوېد او د برگو په شمېرلو یې پیل وکړ. اتینا مې ټولګیواله وه، اوکه پټه یې نه کړم ډېره را باندې گرانه وه. چې کله به مې هم ورله عکسونه اخیستل یو ځل به مې ورته ویل پورته وگوره، وبه یې خندل، لېونیږه! بیاخو دمړې غوندې ښکارم" خو ما به تل پدې رضا کوله چې په لسو انځورونو کې یو اڅې په یوه کې پورته وگوره. او چې کله به تصویرونه راغلل همدغه تصویر ته به یې په ځیر، ځیر وکتل بیا به راته شوخه غوندې مسکۍ شوه وبه یې ویل "درته وایم چې سر سام یې په سد نه یې خو نه یې منې پدې کې نو ستا څه خوښېږي؟" او ما هم ورته هیڅکله دوه ځله یو دلیل نه و ویلی . کله به مې ورته ویل غونډه، منډه زنه دې خوندکوي . کله به مې ورته ویل چې وگوره داسې ښکارې لکه په خواږه خو ب ویده-

کله به مې ورته ویل چې کومه ښځه لوړه پوزه لري تجربه داده چې همداسې یې ښایست ښه ځلېږي. پدې به راته داهم موسکۍ شوه، د حیا سره به یې سپینو انګو ته راټول شول او ځان به یې غلې کړ. رښتیا هم چې دښځو مخ ته له لاندې نه پورته ورگورې ډیرې ښکلې ښکاري. دنارینو وگناهار فکر ونه راپاروي. اویا به داوي چې مونږ په لویه کې ښځوته مخامخ ورگورو او د انسان زړه له تکراري شیانو مړېږي. نوی والی

غواړي او د لاندې نه ښخوټه کتل به يو ډول نوی والی وي. پدې هکله دبريالي په خبره کې هم يو څه وزن شته چې خدای ويلي ښخې خدای جوړې کړې داسې دي ، ښايست يې هغه وخت منگولې لگوي چې هغه پرته وي ، ته يې پښوټه ناست يې او وړی، وړی ورگورې.

نن چې يې هم پورته وکتل هغه ټول خيالونه او انځورونه مې يو په يو په ذهن کې لکه د فلم پرده راواوښتل. دهغې هم فکر شوه غټو، غټو ښوړو زرزو سترگو په کونج کې يې راته وکتل . مسکۍ شوه ، پدې کې د شيگل څارنوال يوه دوسيه راوړه او دهغې مخې ته يې کېښوده.

"صیب ! داتاسو وگورئ ، داددغې قضیې دوسيه ده" د شيگل څارنوال د لوړ قد، مناسب اندام غنم رنگی سړی و. پکول يې د تندي تر نیمې راکوزکړی و. لويې ږيرې يې د لوی بدن سره عجب ډول کاوه .

اتینا ترې وپوښتل له څوکسانو موپوښتنې کړي ؟

څارنوال په ډاډ، اوپه آرام وويل "له پنځوو"

اتینا ددوسیې د يوه بیان په لوستلو پیل وکړ.

اتینا کرد توکمه ترکۍ وه .او همدغه د ترکيې اوعراق کردان دي چې په ټوله نړۍ کې يې دښايست کيسې خپرې دي. زه چې دمجاهدينو د حکومت په پيل کې د خالص ملا په سپارښتنه چې هغه وخت يې دپوهنې وزارت په پچه ختل و، په "چانس" د ترکيې داستنبول پوهنتون ته لاړم . اتینا مې (Desk fellow) يامېزوواله شوه يوه مېرته ورسره کښېناستم اوچې په هماغې لومړۍ ورځ مې وليده خدای را باندې دومره گرانه کړه چې له پوهنتون نه تروتلو پورې مې ورته دومره پښتوور زده کړه لکه ماته چې زده وه . له پوهنتون څخه وروسته مو په يوه شرکت کې کارکاوه .اتینا د قضايي چارو مشره او زه يې مرستيال

ووم. شپړکاله په پوهنتون کې سره يوځای وواوڅلورکاله په شرکت کې، پدغولسوکلونوکې نژدې دوستان پاتې شو. اوددغې دوستۍ په برکت هغې د پښتواو پښتنو سره دومره مينه پيدا کړه چې دڅو، څو ساعتونو په اوږدومې د پښتو ادب او کلتور په لوستلو لیده اوزه پرې له ورايه پوهېدم چې په پښتوکې يې په ما پښه راړولې ده. دوه مياشتې مخکې هغې په استنبول کې خپله دنده پرېښوده اودخپل فوځ سره يې تړون وکړ چې د حقوقي اوقضيي چارو د سلاکارې په توگه ورسره افغانستان ته راشي. موخه يې دا وه چې پښتانه وويني، هغه خلک وويني چې دهغوی ژبه يې له هغوی نه هم ښه زده ده. د پښتنو سيمه، دودونه او دستورونه وويني. ځکه چې پښتويي زده ده خو له ما اودوه نورو انجينرانو پرته چې هغوی هم همدغه پوهنتون ته د زده کړو دپاره راغلي وواودلته يې له ترکيو جينکوسره ودونه کړي وو. نور هيڅوک نه پېژندل. د ژبې د ښې زده کړې لپاره هم د هغې ژبې دووونکو د ژوند او دودونو نه خبر بدل ضروري دي، ځکه چې د ژبو ډېره زېرمه کلتوري ريښې لري او که له کلتور او دود نه څوک خبر نه وي د هغو کليمو په مانابه سم ډول نشي پوهېدای. ما هغې ته د خپلو دودونو په هکله خبرې کړې وې يانې چې ودونه څه ډول کوو. ډېروختونه داسې وي چې جينۍ مو په سترگونه وي ليدلې، يواځې موراويا دکور بلې مشرې ښځې ليدلې وي او هغې يې هم راته دومره صيپتونه کړي وي چې په فکر کې بيا ښاپېرۍ راولو، او په گل درو او گل کڅونو کې ورسره پټ، پټووني کوو. ان تردې چې له کوژدن وروسته هم خپله کوژمنه يانشو ليدای او يايې د ځينو سيمو خلک په ښکاره نشي ليدای. خو د شپې ورسره غاړه غړۍ وي او بيا ترې په چربانگ د غل غوندې تنبتي، پدې کې رانه اتينا پوښتنه کړې وه چې

"تښتې نو ولې؟" ماورته ويلي وو چې که د جينۍ پلاراو ورونه يې وويني نو خپه کېږي او کېدای شي لا وه يې ډبوي. هغې له لږ فکر وروسته وويل:

"تاماته ويلي وو چې ستا سو کورونه دومره ډېرې کوټې نه لري چې هر هلك او هره جينۍ په بېله، بېله کوټه کې ويده شي نو خامخا به جينۍ يادموږ او پلاراو يا د نورو خويندو ورونو سره په يو ه کوټه کې ويدېږي. او که جينۍ په نورو شپو دورونو او پلار تر سترگو لاندې وي او په دغه شپه ترې ورکه شي. نوولې هغوی نه پوهېږي چې د خپل کوژمن په غېږکې به پرته وي ځکه چې هغوي خو به هم د خپلو ښځو غېږو ته دغه شان په پټه ورغلي وي، له هغه وخته به تجربه لري"

ماورته وخنډل:

- دومره پسې نو سر هم نه گرځوي

هغې دا چاره يو ډول رڼا غوندې کڼله چې که په سترگو يې ووينئ خولور، اوکوټک راځي او که عقل مو درته ووايي سترگې پرې پټوي. اوما بيا حيا کڼله يواځې دواډه او کوژدن دود، نه و چې اتينا ته عجيب او په زړه پورې و. جرگې، مرکې، دهغو پرېکړې، ترې، نرخونه، اخترونه، زېري ورکول او ډېر داسې څه وو چې هغه يې مجبوره کړه له خپل وسله وال فوځ سره د قضايي او حقوقي سلاکارۍ په ډول افغانستان ته راشي او دلته بيا د يوې قضيبې پلټنه په غاړه واخلي. قضيه د مرگونو وه. دوه سوداگر چاوژلي وو. او مرگونه هم د بر شيگل په پاس سر، سمه لام کې شوي وو.

رښتيا پدې دنيا کې داسې ډېرې کمې خبرې شته چې ټاکلې کره اونه بدلېدونکې وي څرنگه چې کاینات د تغير او بدلون په حال کې دي همدغسې ددې نړۍ هرڅه په بدلېږي او يابدلېدی شي. او بيا زمونږ

دښوونکي سلطان کسين خبره دقضيې دڅېړلوپه وخت کله هم دافکره کوئ چې په کوم ځای کې مړی موندل شوی وژنه به هم همدغلته نژدې شوې وي مړی دمجرم دتاراوټيلگرام دپېغام کاغذی. ډېر مجرمان دمروپه مټ خپل پېغامونه رسوي. نو تل دمرو دپيدا کېدو ځای. دوژل کېدو ځای، په هغودخورو څادرونو او ټوټو، او دمرو لاسونو، پښو او دهغوی دپرېوتو ډول ته په کلکه گورئ او فکرکوي کېدای شي پدغو ټولو کې مجرمان تاسوته پېغامونه درکول غواړي او دغه پېغامونه ستاسو سره مرسته کوي چې هغوی ته مو ورسوي. نو د سلطان کسين لارښوونو ته په کتودا خبره به سمه نه وي که سړی ووايي چې قتلونه په سمه لار کې شوي وو. ځکه چې يواځې مړي په سمه لار کې موندل شوي و او لا په سمه لار کې هم نه دخوړکلي او سمه لار تر منځ دبنگېرې دکمرلاندې په يوه سمڅ کې موندل شوي وو. کيسه تر عامو خلکو داسې رسېدلې وه چې يو ې ښځې بزې ساتلې. بزې دکلي نه په لږ غونډې واټن کې پراته تنگي کې څرېدې د تنگي په مينځ کې دوچ خوړ په بڼه دباراني او بو د بهېدولاروه، بزې چې خوړته ورسېدې په يو ځای راغونډې شوې لکه له ځانه چې شپول جوړوي. ښځه چې ورورسېده وې ليدل چې يوتوربوت يو، څرېکول، څادراووينې پرته دي.

وپوهېده چې دلته وژنه شوې، لاره او کلی يې له کيسې خبرکړ. دکلي خلک چې راغلل د پکول او بوت له ځای نه يې منډ واخيست. چې د خوړ اوگټو د نورو منډونو غو نډې گران منډ هم نه و، ځکه چې ښکاره سړی پوهېده چې له دې ځايه څوک راښکړل شوي دي منډ تر يوې سمڅې ورسېد، چې خلک سمڅې ته ورننوټل دوه مړي چې شين څادر پرې خوړو وليدل. دمرو د پټولو هڅه شوې وه، په سمڅه کې شگې وې او په شگوکې نژدې پټ

کړل شوي و. خو د ځادرو پيڅکې او د جامو ځينې برخې يې بهر پاتې وې .
مړي نه خراب شوي و او نه شخ شوي .
ځينو خلکو فکر کاوه چې دوی همداتېره شپه وژل شوي ځکه ندي خراب
شوي خو ځينو نورو بيا فکر کاوه چې دوی که هرڅوک وي او هر چاوژلي
وي خو شهيدان دی او د شهادت له برکته نه دي خراب شوي. ددوی د
ليل داو و چې انسان دروځ له وتلونه وروسته بېخي په څو دقيقو کې شخ
، پخ شي اودوی که تېره شپه هم وژل شوي وي تر او سه پرې له دولس
ساعتونو ډېروخت تېر شوی اوکه په حقه شهيدان نه وای پکارداوه چې
اوس داسې تازه نه وای. مړي په جنازو کې تر کلي راوړل شو. کليوالو
وکتل يو همدلته په کلي کې چاوپېژنده چې نسيم نو مېده په ده کې
دتبرگی اوپه ټوپک د ويشتلونښې وې و او عمر يې تر شلو کلونو لږ څه
پورته و.

بل د پنځه ډېر شو په شااوخواکې ښکارېده، توره بونډۍ ږيره او
ښايسته وينښتان يې لرل . سترگې يې پټې وې خو بيا تر ې هم ښکارېده
چې څومره غټې ، غټې به وې. دده دسر له ټپونو څرگندېده چې د شا له
خوانه د تبرگي په څټۍ وهل شوی او بيا وروسته يو کوزار د همغه تېر په
تېرو وهل شوی او بيا ويشتل شوی دی ،کليوالو دواړه مړي له څو ساعته
پلې لارې وهلو وروسته د شيگل ترولسوالۍ راوړسول. دلته دوهم مړی هم
وپېژندل شو چې د لاور دی او په باجوړ کې او سپړي .

دغو وژنو ته ځينو خلکو دسياسي مرکونو په ډول کتل او اتينا پدې کومارل
شوې وه چې دهمدې خبرې پخلی وکړي چې مرگونه سياسي دي که جنايي؟
ځکه چې دغه سيمه د کونړ د پياوړي جهادي قومندان کشمير خان سيمه
وه. هغه د اتحادي فوځونو له سترگو پټ و. او که دغه مرگونه په سياسي

ډول تر سره شوي وي، نو بيا اتحادي فوځونو غوښتل چې پدې سيمه کې لوی عمليات تر سره کړي اوددې سيمې عمليات ډېر اسانه نه و. سمه لام نژدې پنځه ساعته له سړکه پلې لاره لري او لاره ټوله په غرو، رغو او تنگوناوونوکې ده او که امريکايان پدغو غرنیو سيمو کې مزل کوي او تر سمه لامه دهغوې په وينا د چن او پاکولو عمليات تر سره کوي نو پدې ډېر خرڅ کېږي، لوی پلان غواړي او د ډېرو اتحادي فوځونو مرگ ژوبله پکې رامینځته کېدای شي، نو د همدې لپاره لومړی د قضیې څېړل پکار وو. چې معلوم شي وژنې سياسي اړخ لري که جنایي. او اتینا چې پدې کار کومارل کېده. نیک مرغی به وه که بد مرغی خو زه هم له ترکیې نه په رخصتۍ کورته راغلی وم. اتینا مې د برېښنا لیک له لارې دخپل راتگ نه خبرکړې وه، کله چې ورته دغه څېړنه وسپارل شوه راپسې ډېره کلکه وه چې ورسره ملگری شم. ماهم چې دکونړ نوم واورېد ورسره ومې منله، ماویل یو خو به دخپل پلار وطن ووينم ځکه چې پلار مې همدغلته په کونړ کې دشیگل نه پورې په بېلۍ کې پېداشوی و. خاپوړې یې کړې وې زلمی شوی واوبیادکنډز دشت اړچي ته کډه شو. اتینا اوس د تر کیې یو ه فوځی وه او ما نشو کولی د هغې سره فوځي دنده تر سره کړم نو ماته یې دسلاکار په ډول په (Contract) لنډ مهاله کار راکړ ما هم ورسره ومانه، کابل ته او بیا له هغه ځایه کونړ ته لاړم.

له پخوانه مې یو عادت دا وو چې هرڅه مې زړهېږول په کابل کې چې به مې یوه شپه وکړه هیڅ به مې فکر نه کاوه چې په ننګرهار او پېښور کې به همغه شان گرمي وي لکه پرون یا ابله ورځ چې وه. او همدغه فکر مې د استنبول په ښکلي ښارکې د افغانستان په هکله هم کړی و. ماویل درې کاله وشول چې د ډالرو بهیر د کابل په لور ورمات دی، اوس به د

استنبول غوندې ښکلی شوی وي . خو چې د شیکل ولسوالۍ ته ننوتم ایله
مې عقل سرته راغی چې ډالر څه چې یوه افغانۍ هم پکې نده لکول شوې. د
چا شخصي کور یې پدې نامه ولسوالي کړی چې د مجاهدينو امریت پکې و او
دولت ته په میراث پاتې شو. خو پدې چا فکر ندی کړی چې مجاهدينو له
کومه کړ. ځکه یې پکې امریت جوړکړی و چې د یوه داسې چا کورو چې د
خلفي ټاپه پرې لگېدلې وه. ولې خلقیان په نورو ولایتونو کې نه وو.
هلته هم ورسره همدغه چلند کېږي. ماته رښتیا هم دا هر څه عجیب
ښکارېدل. ولې مونږه له نوو پېښو او نوو حالاتو سره نوی چلند او نوی
فکر نه زده کوو؟ ولې سیاسي نظرونه تر مذهب غزوو او په مذهب کې هم تر
هغه بریده چې د بل لوري وینه او مینه دواړه راته حلال شي. ولې مذهب
د سیاست تابع کوو؟
داسې نشي کېدای چې که د نورو د سیاسي نظامونو خپلولو ته اړتیا لرو نو
د خپل مذهب، فکر او کلتور سره یې لومړی برابر کړو، بیا ترې کارواخلو؟
مادغه فکرونه کول او اتینا دمجرمانو د بیانونو په لوستلو بوخته وه، زر، زر
یې پانې اړولې نه پوهېږم څه یې ولیدل خو په بیرې یې له دوسیې سر
راپورته کړاو څارنوال ته یې وویل:
- "دا کسان چې تاسو یې بیانونه دلته لیکلي څه شول؟"
- "هغوی مو پرېښودي دي"
- "پوهېږم پرېښودي مودي خو ولې... ؟"
- "تحقیقات مو ترې وکړل خو د وړاندې تگ لپاره یې لار رانه کړه"
سترگې یې د څارنول په سترگو کې ورکړې
- "نوره څنگه لاره غواړې؟"

ملخی دې که څه بلا دا وايي چې د سوداګرو اوسمه لام والو ترمنځ سودا
 زماپه خوله او زماپه کورکې شوې وه. نېټه مې ورسره ټاکلې وه زه له
 سوداګرونه د ژمنې سره سم مخکې ټاکلي ځای ته چې سمه لام دی
 ورسېدم. خو چې لارم هلته راته د هغو خلکو چې سودا ورسره شوې وه نیت
 ښه ښکاره نشو زه ترې بیرته را روان شوم او په لاره کې سره وړاندې
 وروسته شو. زه چې شینګرګل ته راغلم خبر شوم چې سوداګر په ماپسې
 ټاکلي ځای ته تللي دي. خو ماڅه کولی شول خبره مې په تقدیر وسپارله او
 کورته ترې راغلم "پوښتنه داده چې ملخي ته دده دیوڅپلوان او دوست
 د ژوند ارزښت همدومره و؟ ولې ددغوکلیو او سیمې ولسي خلک یې نشو
 خبرولی؟ ولې پولیسو ته یې خبر نشو ورکولی؟
 دی پدې پوهېده چې که دی پسې لاړ شي هغوی له مرګه ژغورلی شي ځکه
 چې تېرګی یې خسر دی، ګندېری یې اوښی او هغه بل شریک بانی یې
 سانډو(باجه) داسی برېښي چې ده ته هیڅ د مرګ ګواښ هم نه و. ځکه چې
 که وژنه په پیسو کېده نو پیسې د ملخي سره نه وې د وژل شوو سوداګرو
 سره وې. ډېرې وژنې یواځې پدې کېږي چې وژل شوي کس یا وژونکی د
 نورو په وژلو لیدلی وي او یا ترې خبروي، ددې لپاره چې قاتل نه غواړي
 ثبوت پرېږدي دغه کس وژني، اوچې دی یې دده په وینا له نیت نه
 خبرو، ماناله پلانه یې خبر و نو که قاتل دی خپل ملګری اوپه قتل کې
 شریک نه ګڼلی نو پکارووه چې وژلی یې وای او ثبوت یې له منځه وړی وای .
 اوکه دده خبرېدل ورتنه مانا نه لرله اووېره یې ترې نه کېدله نوبیا هم باید
 یوه وېره ورسره وای او هغه داچې دی غواړي وژل شوي کسان وژغوري
 اودا د ګندېری دوی چې دوژنې شک پرې کېږي دپلان شنېدل وو. نو هغوی
 له پکاروو چې ملخی یې تر هغو پورې چې سوداګر ور رسېږي ځان سره

ساتلی وای. ولې د میری په نوم کس چې تاسو د شک په بنسټ پوښتلی دی
ددوی سره روانېده او له څه مزل نه پس ترې بېرته راستنېده، دا ټولې
پوښتنې ځواب غواړي.
څارنوال وویل "ته چې څه فکر کوې، زه هم همدغه فکر کوم، خوستونزه دسمه
لام والو مجرمانو راوستل دي"
اتینا ترې وپوښتل "څه فکر کوې چې قضیه جنایي ده که سیاسي؟"
- "ددواړو شونتیاوې شته"
- "نو زما په قضیه کې د ښکېلو ټولو خواوو د تېر ژوند ریکارډ پکار دی"
دایې وویل خپلوسوربخنو زلفو ته یې یو څنډ ورکړ او له کوټې ووته. په
برنډه کې یې راته وویل "ټکوره! باجوړ ته به ځو"
له څو ثانیو وروسته مې ځواب ورکړ خپل موټر او عسکر رخصت کړه.

دويم څپرکی:

باجورته تگ

دکونړ او باجوړ تر منځ کوم برید اوپوله نشته دهر قوم نیم د غره یوې
خواته او پاتې نیم یې بلې خواته پراته دي.
او همدا لامل دی چې تر منځ یې رابنګل شوې کر بڼې خپل ارزښت له لاسه
ورکړی. چې دچا کله او له کومې لارې خوښه شي اوړي را اوړي. د پلو
لاروتر څنگ د ناوه پاس ، غاښي او شايي سرکونه هم شته چې هره ورځ پرې

په سلگونو خلک تگ راتگ کوي. خو دا ټولې اسانتيا وې دسيمه ييزو خلکو دپاره دي.

اتينا په استنبول کې ښه وه ، د هر چا نظرو راوښت او هلته پدغسې چا دسړي رنگ سازيږي . خو په کونړ کې هغه اتينا نه وه چې لکه د استنبول غونډې مې له گوټې نيولې وای ، په خدا، خدا مې ورسره خبرې کولای. نورو راته کتلای او اوبه ، اوبه کېدای ، مافکر کاوه چې اتينا ته مې د پښتنو دودونو او فکرونو په هکله هر څه ويلي خو دلته پوه شوم چې کېدای شي ډېرې خبرې پاتې وي او په هغو ډېرو کې يوه دا چې پښتانه پسې ښځه ور روانه وي نظر يې له دوه گزو اخوا کارنه کوي ، او بيا چې يې لا ښځه خپله هم نه وي. ددې خو هيڅ تصور نشته چې د ايجاب او قبول پرته دې څوک د چاخور لور د ځان سره وگرځوي.

اتينا راته ويلي وو چې باجوړ ته به ځي او ما پېژنده چې دوخت ډېر قدر کوي چې د ژوند يوه ثانيه يې هم بې گټې تېرېږي داسې پسې خپه وي لکه د کنجوس نه چې مېلمه ډوډۍ وځوري. په پوهنتون کې اتينا له ډېرکارماکاوه. د ماسټرۍ د کتابونو روغ، روغ چيټرونه (څپرکي) مې ورله په لنډو کليمو ليکل، کله چې به يې د ليکچر وار و ديونيم، دوه ساعتونو اوږده ليکچرونه مې ورله برابرول . په کورنودندوکې به مې ورسره مرسته کوله. خوهغې هم وخت نه خراباوه.

پښتويې زده کوله د پښتو اولسي ادبيات يې کتل او زما د پښتو گډې ، وډې ليکنې يې له وړو، وړو کاغذونو ټولولې او په تر تيب يې ليکلې . د مارشل آرټ کلب ته تلله اوزه يې هم ورسره په زوره بيولم. د پښتو سره يې مينه وه او که رښتيا ووايم ماددهغې د پښتو سره مينه د خپل ځان سره مينه گڼله او په زړه کې به مې کرل رېبل چې که ماته گرانه

ده زه پرې هم گران يم. پدې کې راته هيڅ شک نشته چې پرې گران يم خو لاترنه پدې نه يم پوهېدل چې څنگه پرې گران يم. مونږ ديو بل په غېږ کې خوبونه هم کړي خو يواځې په اورگاډي کې. دخوښۍ په وخت مو يو بل په مخ، مخ ښه کلک، کلک چيچلي هم دي ورپسې مو رنگونه هم تښتېدلي يو بل ته مو تل ويلي چې يوه شېبه ستانه پرته ژوند نشم کولی. خو پدغې پسې غلي شوي يو او پدې هم پوهېدو چې په مونږ کې د يوه هم دنده خوبه چې د خبرو لږدې وشلېږي خو بياهم بلې خبرې ته تللي يو او فکر کوم دازمونږ ددواړوڅه معجزه وه چې نژدې دلسوکلونو يوځای اوښتو، را اوښتو وروسته موهم دوستي، دوستي پاتې شوه په مينه بدله نه شوه. نه مادل چاپه لور وکتل نه هغې. نه ماواده وکړنه هغې. خو په خپلوکې مو هم دزړه غلاڅرگنده نه کړه

چې د باجوړ نوم يې راته واخيست نېغه مې د شيگل له ولسوالۍ نه مخامخ دکرپورۍ کلي ته د خپل دوست بريالي کورته بوتله. کرپورۍ د شيگل ولسوالۍ ته مخامخ دسيندنه پاس دخوږ ترڅنگ په شنو پټيو او مستو لښتيو کې راگېر ورکوټی غوندې کلی دی چې کورونه يې له ډېرو نژدې کېدو او تنگېدونه يو په بل کې ورننوتې دي، لدې امله د يو کورمېلمه د ټولو مېلمه وي او خوښۍ اودردونه خو هسې هم زمونږ د ټولو کلو سره گډوي. بريالۍ خبرو چې ورځو. اوفکرکوم خوا اوشا کورونه يې هم ښه په سخاوت خبرکړي وو ځکه چې مونږ ورغلو کور يې له ښځو او نجونو ډک و. داتينا ښه راغلاست ته راپاڅېدې، هغه او تره غوندې شوه په ترکۍ ژبه يې وويل "داکوردي؟" ماورته وويل هو! خو هغه کور چې فکرکوي ډېردرونه مېلمه يې راغلي او پدې ډول يې راتگ لمانځي. داتينا سره بېخي د تصور نه و چې يو وخت به په خپل کار پسې ځي. يو ځای ته به يواځې ددمې دپاره

ورستنېږي او هلته به ورته خلك دومره خوشحاليږي چې ددې په احترام به دېرش څلوېښت ښځې راټولې وي . په استنبول كې خو لكه د نورو لويوښارونو غوندې څوك خپل دېوال شريك گاونډي هم نه پېژني او نه څوك دژوند له منډې او زغله دومره وخت پيداكولى شي چې په يو وخت د يو چا لپاره په دومره گڼ شمېركې راټول شي. ټوكې اوخنداوې دې وكړي، يو بل دې ونازوي. اتينا مې د ښځو په حرم كې پرېښوده اوزه او بريالۍ ترې كوټې ته لاړو . مونږ غلې، غلې له يو بله دحال ، احوال پوښته كوله خو بهر ښې په درز كې ، خنداگانې ، او ټوكې ټكالې روانې وي. اتينا له هغوى پوښتنې كولې او هغوى له اتينا.يوې ښځې فكر كړى و چې گوندې زه د اتينامېرېم . ورته يې وويل له بدوسترگودې لرې وي ښه جوړه خومو برابرده . اتينا ورته وخنډل.

"چپ شه چې وايې نه وري، خو خداى دې وكړي چې سره جوړه شو" هغې ورته وويل ښه دادې مېره نه دى؟

ورته په خنداښوه "سل مړونه دې ترې قربان شي" خو خداى ته سوال وكړئ چې "ايسته مې داگل دوربل گل شي"

يوې وويل "ته او س زما په مخكې ووايه چې زه داگل دوربل گل جوړوم نوره ترې خلاصه"

- "نور يې راباندې څنگه وايې؟"

يوې جينۍ ورته وويل خورې اوس به ستاسو په مذهب شوى وي. دلته

خوکه مونږ چاته د سترگو په کونج کې هم وروکتل په والله که مو بيا

پرېږدې ، يابه موپه مړوندسړېدي او يابه دلحدله تيرې سړوي.

اتينا له خوشحاليۍ يوټوپ كړ ، آ څومره ښه كه تاسو د چاسره واده كول غواړئ نوهغه انكار نشي كولى.

چا خواب ورکړ يواځې غږ وکړه .

ددوی خبرې خوږې وې او که په ما خوږې لگېدې خو ډېر په غورورته ما او بريالي غوږ نيولی و. او په غوږ ، غوږکې دې فکر وړی وم چې گاډی او ساتونکي مې ترې رخصت کړه او س به يې څنگه په ځان پسې گرځوم او هغه هم بيا په کونډکې، مونږ هم عجيبه خو يونه لرو. ښځې له پټيونه مالونو ته واښه راوړي . له لرو، لروغرونونه لرگي راوړي. په پټيوکې کارونه کوي ان تردې چې مورمې ويل "پخوا ښځوماسته هم له کورنه بهردويالې په غاړه شاربِل" که ښځې مو يواځې وي اويادنور وښځوسره ملگرې وگرځي خيردی. خوکه مونږ ورسره يو اوله کورنه بهر راپسې روانه وي پرې شرمېږو. فکرکوو چې څوک به يې پښو ته گوري که لاسونو ته اوبيازه که له کونډه لرې پيداشوی اولوی شوی وم خوبيا هم دخپل نژدې ملگري اودوست بريالي کورته وخت ناوخته راتلم نوله همدې امله په شگل کې خال، خال پيژندوی وم اوس يو نيم سړي پېژندلم او که نن يې له يوې بهرنۍ ښځې سره څنگ په څنگ ليدلم نو خامخا يې د سترگو په کونج کې راکتل او يوه، نيمه تبصره يې چې زمونږ دخلکو دود ده راپسې کوله. همدغه فکرونه وو چې په ذهن کې مې په اتني وو .

يوځل داتينا د گاډي او ساتونکو په لېږلو خپه شوم خو په بيا فکرخوشاله شوم ځکه چې دامريکايانو اوسوله ساتوځواکونو په فوځي گاډوکې گرځېدل مې هم نه خوښېدل. دهغوی ژباړونکي به رايادېدل سرونه به يې ټيټ نيولي و او دوسمالونه به يې په سراچولي و.

بيا به مې ويل چې څله مې ورسره منله چې درسره ځم ، سلاکار به دې يم، که سلاکار نه شم يوڅه مرسته خو به درسره وکړم، لارښود خو به دې يم. ځان

ته به مې غوسه راغله چې خلك دكار سره سم د كار دځای پوښتنه كوي او تاته يې وويل "چې په كونړ كې يوه قضيه څېړي، دا پوښتنه دې ونه كړه چې دكونړ په كومو ځايونوكې" قضيه خوپه دفتر كې دننه د بيانونو او ثبوتونو په لوستلو هم څېړل كېږي. او لكه د لېوني غوندې په گرځېدو اوما لوماتو راټولولو هم څېړل كېږي. نوره دې پكې پوښتنه ونكړه، ورسره ودې منله، دادې ونه ويل چې قضيه چرته څېړي؟ دكونړ په كوم ځای كې يې څېړي؟. بيا مې ځانته خندا راغله او دخندا سره مې خپله ځانته ځواب ورکړ چې "ولې خپل ماغزه خورې په بل چادې پېرزوكېده چې ورسره وگرځي؟ رخصتي خودې هسې بانه وه دلته خو راغلي هم ددې دپاره يې، ولې ژمنه دې ورسره نه وه كړې چې ستاد رسېدو نه وروسته به په لسو ورځوكې دننه، دننه ځان دررسوم؟ او لږ ترلږه په كونړ كې خو به دې ښه گرځوم چې زمونږ د خلكو له دودونو رواجونو ژوند او فكر نه خبره شي؟ ددې سره مې بريالي ته مخ واړوو .

- برياليه! مونږ به ځو.

- شپه نه پاتې كېږئ ؟

- نه نشو پاتې كېدای انډيواله مې د وخت ډېر قدر كوي. او شپه دلته تېرول به پرې ونشم منلی هغه رانه پوښتنه وكړه "انډيواله دې پدې قضيه كې ولې دومره ډېره لېوالتيا ښيي؟"

ماورته وويل "ته يې هم په لېوالتيا پوه شوې؟" ولې نه لږه شېبه وړاندې چې بهر وتلی وم راته يې وويل سمه لام ته به له دې ځايه څومره پلې لاره وي؟ ماترې پوښتنه وكړه چې ته "سمه لام ته هم ځې؟" راته يې وويل "كه اړتيا شي خامخابه ځو"

ماويل نه پوهېږم خو د پخوانه يې ماجرا خو ښه ده او چې څه ووايي سرته يې رسوي.

بريالي راته وويل:

- نو لکه چې ستاغونډې ده، خو خيال کوي چې هلته تلل له خطر ځاي نه دي.

ومي ويل "هيله خدای ته خومونږ له موټر پکاردی" "نورائې چې څوموټر بهر ولاړدی" د بريالي مور چې رخصتولم، څه خبره يې په خوله کې راجوړه کړه خو په خندا يې واړوله په تندي يې ښکل کړم، او ترې روان شوم. چې دکلا گۍ په دروازه وتلم دشانه راپسې کومې جينۍ د شيطاني په ډک غږ وويل "چې ومونه شرموي، کونړواله ده، دجيني خوبښ يې واده يې کړه، بيا يې دځان سره گرځوه" وروغونډې مې له خولې ووتل:

"مونږ ته يې څله وايې هغې ته يې ووايه" لږه شېبه وروسته راپسې اتيناهم راووتله، ښه درنه اسماني رنگه څادري يې په سر وه. لکه چې چاچل هم وربښودلی و. د افغانو ښځو غونډې يې پورته اړولې وه. يواځې سپين مخ يې ښکارېده او سرې شونډې يې لکه د گل غونډې په مسکا غوړېدلې وې.

د بريالي سره د موټر په وروستي سيټ کې څنگ په څنگ کښېنا ستو، دچغسرای نه لږ پاس ددرواو کېبلونو په يوه پل پورې وتو، تر غاښي پورې اتينا دغره هرې ونې، غنې ته کتل چې د غاښي په پاټک ورواوبښتو بيا يې هم غره ته وکتل راته وې ويل:

"خدای درباندي ټومره فضل کړی خو تاسويې دفضل او پېرزوپه نازولونه پوهېږئ، وگوره يو غردی د کونړ خوايې ټومره شنه ده او د باجوړ خوايې ټومره سپېره . ماورته وويل:

"خادري ته دې وگوره اودې خبرو ته دې، غلې شه راځه چې څو" راروانه شوه چې وروسته مې ورته وکتل داسې نېغه راروانه وه لکه د فاتح آس . لږ بڼکته گاډي ولاړوو د يومو تر سره مو خبره وکړه اوله څوپاټکونو او نژدې له يوه ساعت مزل وروسته درايرور وويل "داد يوسف آباد کمپ دی" اتينا ورته وويل:

"لږ په ورو لاړشه، زه ځای در ښاييم" له لږې شېبې وروسته په يوه کږلېچي ورتاوشو اتينا ته لکه چې دغلته فکر ورغلی وو چې پښتنې بڼکې دنارينوو په مخکې خبرې نه کوي نو وروغوندې يې وخندل زنگون يې راله لاس کې راوښو، "مانا دلته کوزېږو" له موټرڅخه کوز شو له يوه ماشوم نه موددلاور د کور پوښتنه وکړه هغه راته وويل:

"مخې ته يې ولاړئ، همدايې دروازه ده" اتينا يې کورته ننوته اوزه يې په حجره کې له ورور سره کښېنا ستم . دسمه لام په قضيه کې يو وژل شوی کس دلاورؤ، چې دمجاهدينويو ځوان قومندان و. او په هکله يې خلکو ويل چې د يوځانگړي خوی او اخلاقوښتن و. کله يې هم په تنظيمي جنگونو کې برخه نه وه اخيستې اوانسان ورته په حقيقي بڼه د انسان ارزښت درلود. په حجره کې راته يو ځوان چې له بڼې پوه، ځيرک او با احساسه ښکارېده اوويل يې چې له دلاور سره ډېرگرځېدلې. خبره کوله چې "يوه ورځ ورسره يو ځای د بي بي سي خبرونو ته ناست وم دا هغه مهال و چې په کابل کې تنظيمي جنگونه ښه په زور او شور کې وو" ده ويل "مادخدای بښلي ميرويس جليل راپور اورېده چې ويل يې په ننني جنگ کې دولسي خلکو تر

څنگ له دواړو خواوو نه په لسگونو جنگيالي وژل شوي او ددریمې کارته سیمې ته هم ډېر زیان او بڼتی" ده ویل "ماورته وویل چې جنگيالي دې پسې خدای نورهم مړه کړي خو خپه پدې ولسي خلکو او دوطن په وړاندې یو. ددې په اورېدو راته دلور مخ راواړوو او په غو سه یې رانه پوښتنه وکړه چې ولې تا پېداکړي چې داسې په ازاد زړه یې وژنې" ده ویل ماورته ویل " دوی چې نوروژني نو پخپله دې له هغوی مخکې مړه شي " ویل یې هغه راته وویل چې "داسوال کوه چې دوی د خپل ژوند په قدراوارزښت پوه شي او چې څوک د خپل ژوند ارزښت وپېژني بیاد بل ژوند ته هم ارزښت ورکوي ،نه ځان وژني او نه بل" ددې سره دده په سترگو کې اوښکې راغلې اووې ویل "دلور د خپل ژوند په ارزښت ښه پوهېده او ځکه خویې په مېړي هم پښه نه ایښوده ویل یې انسان دې ځان دنورو د مرگ اوژوند واکمن نه گڼي. که څه وس یې کېږي نو ددې دپاره دې ترې کار واخلي چې د یو انسان له تندي نه د غم نښې لرې کړي او په خندا یې کړي" ددلور دورورسره هم وغږېدم، ښکلی هډور سړی و . یوڅر پکول یې له تندي پاس ایښی و. ویښته یې پکې پورته ورتاوکړي وو، خوچې هر څومره پوښتنې مې ترې کولې همدغه یوه خبره یې کوله چې مونږ دلته یو اوکار په سمه لار کې شوی. زه ترې هیڅ خبرنه يم . هغه که زمونږ سره ښه چلند کاوه نو یواځې له دې امله چې پښتون دی او مونږ یې حجرې ته ورغلي یو نور ورته زمونږ کار څه ارزښت نه درلود او داښه نظر هم وخو هغه وخت به دپو هېدو وړ وای چې دی زمونږ دڅېړنو په هدف پوهېدای چې مونږ یواځې پدې پسې ورغلي یو چې دپېښې ښه مالومه کړو که پېښه جنايي وخېژي نو بیا کېدای شي چې د کونړ ولایت ته هم خپلې څېړنې ورنه کړو ځکه چې هدف دمجرم نیول نه دي یواځې د املومول دي چې د جرم لامل څه دی. اوکه لامل هرڅه

وي دده خو ورور وژل شوی و. مونږ فکر کاوه چې ده ته داپه زړه پورې وي چې وژونکوته يې سزا ورکړل شي، له همدې امله مو ترې دا خبره پټه ساتلې وه چې مونږ يواځې دپېښې انگېزه مالوموو اونه دې ته لېواله وچې مجرمانو ته دې سزا ورکړل شي. دا خبره د فکر وړ وه چې ولې نو دی نه غواړي مجرمانو ته سزا ورکړل شي ؟ ولې دمجرمانو په څرگندولو کې مرسته نه کوي؟ چې کله مو ترې د جرم جنایي توب او سياسي توب په هکله وپوښتل وې ويل "پدې کې د سياست څه خبره ده، زما ورور يو تاجرو. او يواځې تجارت يې کاوه. که امريکايانو وژلی وای وژنه به يې سياسي وه ځکه چې مجاهدو. اودحزب اسلامي سره يې خواخوږي لرله. خو اوس امريکايان ددې نه څه غواړي.

امريکايان دې خپل ریکارډ وگوري. دده په اړوند څه خبره دهغوی ریکارډ کې شته؟" ماورته وويل "ځينې خلک دغسې فکر کوي" وې ويل "امريکايانو له يې د خلکو د فکر څه، دهغوی خو هسې هم په اسمارکې د ادې تر څنگ خلک يو د بل په پټي کې بمونه ږدي يوبل پرې وژني خودوی يې پوښتنه قدرې هم نه کوي. دوی خو يواځې ځان ساتي او خپلې منگولې ټينگوي. چې په خپل سر يې نه وي راغلې د بل په سر دې اوروته بلپرې" دوی پکې کارنه لري، ملي اردواو ملي پوليس روزل کېږي خو پروسه يې ډېره ورو روانه ده او څومره چې روزل کېږي دهغوی په نيمه ترې بېرته تنبتي، لامل يې دادی چې دژوند ډېرې کمې اسانتياوې ورکول کېږي، ددوی په مقابل کې دملت دهمدغو تنکيو بچيانو دوژنې او سر پرېکونې لپاره دهېواد دښمنان ډېر مصروفونه کوي. دولت هم دهېواد دبیارغاوونې کومه لويه اودپام وړ ستراتيژي نه لري. ملت مو يو ډول ويشل شوی غوندې دی له هرڅه زياته اړتيا ملت جوړونې ته ده اوملت جوړونه او دورانکارو اوهېواد دښمنو

لاسونه هغه وخت لنډېدای شي چې کارونه ډېر شي، انصاف راشی او خلک په گېډه ماړه شي. ددلاور ورور لوستی سړی و او گرځېدلی هم و. یو ځانگړی نړۍ لیديې لاره. عجیبه داوه چې په ورور پسې ډېر خپه ښکارېده. داسې برېښېده چې سینه یې له غمه ډکه ده خو چې دا بیا د اندېښنې وړ وه چې همکاري نو ولې نه کوي. ددلاور یوځوی هم و چې دیارلس کلن و او داسې و چې پلار به یې ورته په رښتیا هم ښې هیلې لرلې. دلیک، لوست اوزده کړې سره یې مینه وه او تر ټولو ښه یې دا چې په هر څه یې فکر کاوه. زه ددوی سره په خبرو ووم چې په سټیلايټ د اتینا زنگ راغی. مافکر وکړو لکه چې نور د تللو وخت دی ورته مې وویل "که تلل غواړې نو راووځه" راته یې وویل "داڅو دومره خواږه خلک دي، اووخت هم ناوخته دی، شپې ته همدلته نه پاتې کېږو؟ ددلاور مېرمن راته وایي چې مه ځی" ماورته وویل "سمه ده! خو فکر دې وي چې دهر پښتون په کور ورشي همدغومره خواږه او میلمه پاله دي ته به په کوم، کوم کورکې شپې کوې؟ راته یې وویل "دابه مې د پښتنو په کورکې لومړۍ شپه وي، اوغواړم دالومړۍ شپه همدلته ددې خوږې مېرمنې سره وکړم" له ځان سره مې غلي غوندې وویل "زما خو در پکې هسې هم نصیب نشته څه چې دې خوښه وي هغه کوه، خو رنگ مې هغه وخت وتښتېد کله چې پوه شوم چې ټیلیفون مې بند کړی نه دی اوکېدای شي زما دغه وروستی جمله یې اوریدلې وي" زړه مې په زوره، زوره ودرزېد خو بیامې وویل "غم یې مه کوه ښه ده چې وایې وري" دشپې ډېره برخه مې په سوچونو او فکرونو تېره کړه ددلاور نازولي بچي مې لیدلي وو. یوه ماشومه لور یې وه. چې شپږ کلنه به وه، خو ډېره هوښیاره وه، حجرې ته راغله لومړی یې له لرې نه راته کتل، زړه یې نشو کولی، ماهم پرې ځان ناگاره کړ، بیاراغله لاس یې راکړ، ښکل مې کړه، بیایې په ډېره

مینه په دواړو لاسونو کې زما مخ راوښو، راته یې وویل "زما پلار یې هم وژلی دی، او بیازمونږ کورته هم راغلی و، ما په گټه وویشتو" ما ورته وویل "څوک؟" وې ویل "هغه سړی" ددغې ماشومې خبرې وې، دورور غم یې او په عین حال کې نه همکاري، پدې ټولومې څو، څوځله فکروکړ، دې خبرې ماته یو شک راپیدا کړو چې زما ورور یو تاجرو، دهغه له سیاست سره څه، که امر یکایانو وژلی وای، وژنه به یې سیاسي وه، ځکه مجاهدو او د حزب اسلامي پخوانی غړی و. شک مې پدې دلیل و چې ددلاور په هکله مالومات داووچې هغه دولت د ډېرو چارواکو سره اړیکې درلودې. او د سولې د راوستلو دهر یې هڅې فکري ملگری و. او کېدای شي پدې وژل شوی وي چې ولې په کونډ کې د "جهاد" پرځای سوله او کراري غواړي. بله دا چې کېدای شي پدې وژل شوی وي چې دده دډېرو جهادي کړیو دډېرو خلکو سره اړیکې و، له رازونو او پټو ځایونو به یې خبرو او د دولت له چارواکو سره د اړیکو په بنسټ به پرې دا شک شوی وي چې دی به رازونه دولت ته ورکړي. ددغو فکرونو او اندېښنو سره خدای خبر د شپې په کوم پېر کې ویده شوم. خو سهار داډان په غږ راپاڅیدم.

دریم څپرکی:

د دلاور تصویر

دسهار د چای څښلو وروسته راته ددلاور ورور وویل چې "ملگرې دې غواړي له تگ نه مخکې ستاسره وغږېږي اوددې دپاره مودرته په کورکې یوه کوټه وزگار کړېده" له حجرې نه یې ورسره روان شوم. دکور دلوپې دروازې نه په لږواتن کې پرته یوې خونې ته ورننوتو ددلاور ورور راته وویل "تاسو اوس خپل کاروکړئ زه به مو یو سات وروسته احوال واخلم" او رانه ستون شو. دخټو جوړه کوټه وه خو په چونه سپینه شوې وه، یوه سره قالینه هم پکې غوړېدلې وه. اتینا په یوه کټ کې ناسته وه، مخې ته یې یو وړوکی کورنی مېز پروت و. کاغذونه یې پرې خواره کړي و. ماورته په خنداوویل "سحر مونږکمرغه" وې ویل "ستاسو سره..... راکړئ غو ښتل مې په گډه خپله تگ لاره وټاکو چې چرته به ځواوڅه پسې به ځو".

ورته ومې ويل

"سمه ده! زما سره هم څه خبرې شته چې پرې وغږېږو" مسکۍ شوه وې ويل "راځه نو بيا مې تر څنگه کښېنه" چې کښېناستم وې وېل "رانژدې شه دامېز وړوکی دی چې دواړه ترې کارواخلو" بيا يې وخندل "خیردی خپه کېږه مه په رانژدې کېدو کې دې نصیب شته". زه غلی شوم. پوهېدم چې دپروني تېلفون خبره کوي. ورته ومې ويل

- کاغذونه دې راسپړه.

- زما سره څو خبرې دي او خبرې نه بلکه فکرونه دي، ماددلاور له مېرمن سره خبرې وکړې. هغه هيڅ داسې فکر نه کوي چې وژنه دې سياسي وي. هغه وايي "روښانه خبره ده. د تجارت په نامه بيول شوی. پيسې ترې اخيستل شوي او له دې امله چې هغوی يې پيژندل وژلی يې دی. ځکه چې هغوی فکر کوو که ژوندی پاتې شي دغه پيسې ترې خامخا بېرته اخلي". له اتينا مې پوښتنه وکړه "نو ستا څه نظردی؟". وې ويل:

- ولې داسې نشو کېدای چې دوی يې کلک تړلي وای او څومره پيسې يې چې ترې اخيستي ددې درې برابره يې ترې غوښتې وای. ما ورته وويل:

- دا خبره دې هم سمه ده ځکه چې هغوی هسې هم پدې پوهېدل چې ددوی دا وژنې ښکاره کېږي.

- هو... خو دغه عکس ته وگوره.

مخامخ په کوټه کې ددلاور لوی عکس دېوال ته ځړېده. "زه فکر کوم د مېرمن خبره به يې سمه وي. کېدای شي وژونکو همدغه فکر کړی وي چې که ژوندی پاتې شى دهغوی له سترگو خوب تښتولی شي" د دلاور غټو، غټو سترگو او هډورې تنې ته مې وکتل دا ثبات سرمې ورته وخو ځوو هغې وويل "خو بيا هم څو خبرې شته،

دلاور مجاهدو د جېب ا سلامي، طالبانو او د وهابيانو له ډېرو مخورو او د کونړ په کچه له پېژندل شويو خبرو سره يې پېژندل او اړيکي يې ورسره لرلې. اوددې تر څنگ ده له دولتي چارواکو سره هم پېژندل او د جېب اسلامي ډېر مشران پټ دي، دوهابيانو يو وتلی مشر د گوانتاناڼامو په زندان کې دی. د کونړد طالبانو مشران هم يا پټ دي او يا په زندان کې دي. ددې تر څنگ خلک فکر کوي چې په کونړ کې د بمونو، چاودنو او مخامخ جگړوسر لاري همدغه د دولت له سترگو پټ جهادي او طالب مشران دي او کېدای شي دلور دهغوی د ځای ځايگي په هکله مالومات لرل څرنگه چې دده ددولتي چارواکوسره اړيکې وې نو دهغوی سره به وېره وه چې ددوی پټنځايونه به وروښيي "ماترې پوښتنه وکړه چې "که سياستوالو دوی وژل نو دومره لېرې بيولو ته يې څه ضرورت درلود؟ ولې همدغلته د سړک په سړپه نه وژل هم به يې سيا سي پېغام لرلای او هم به دوی له منځه تللي و"

وې ويل "ددې دپاره څو دليلونه شته لومړی داچې دادپېغام واله وژنه نه ده يواځې يوه داسې سینه يې له منځه وړه چې رازونه پکې خوندي دي، او په سياست کې ډېرې وژنې داسې کېږي. بل داچې هغوی غو ښتل قضيه له سياسي نه جنايي ته واړوي. ما تر ې وپوښتل "ولې....؟"

وې ويل "ځکه چې هغوی ددلور سره ډېره خواخوږي لرله او نه يې غو ښتل ددوی کورنۍ لاپسې وځوړوي ځکه چې سياستوال دوی خپل کړل او د خپلونه دراولاړشوي تپ درد ډېروي بل لامل يې کېدای شي داوي چې دغسې دکونړ دخلکو په نظر کې مخالف سياست او ساستوال بې باوره کېدل خلکو به فکر کوو چې دوی خپل ملگري او دوستان وژني. بل داچې

سياستوال هم د کونړ دي . دا ټول ولس ته مالومه ده چې پرېکړې دچاپه لاس کې دي او که وژنې وشي نو خلک يواځې د مشرانو نومونه اخلي. اونن سبا حالات داسې دي چې سم اټکل يې نشي کېدای چې په کوم لوري به ځي اوکه دسياستوالو دغه نښې سياسي واک له لاسه لاړشي نو بيا به دسياست دپاره شوې وژنې په قومي او شخصي دښمنياووا ياستاپه وينا په پتنوواوړي .ځکه چې ستاسو ټوله ټولنه قبائلي ژوند لري او په قبائلي ټولنو کې تل همدغسې کېږي"

اتيناووېل "يواځې دا خبرې نه دي نورې هم ډېرې خبرې شته چې دغور وړدي،يوه خبره چې ددلاورمېرمن يې حيرانه کړې وه داده چې هغې ويل ددلاور پلى مزل هيڅ نه خوښېده . ځان يې ترې ساته دجهاد ددورې له ختمېدو وروسته يې په يووخت له يوساعت نه ډېر پلى مزل نه کاوه. او بيا دغره مزل ته خويې په هيڅ ډول غاړه نه ايښوده . ما فکرکړو چې ددې لامل به دهغه دوزن زياتېده وي . خو ددلاور مېرمن راسره ونه منله اووې ويل چې کېدای شي لامل به يې دگړدې تکليف و. ځکه چې له درې څلورڅلوزيات يې د پلي مزل په وخت په گړدو درد راغلى و. او دهغه درد سخت والي له پلي مزله وېرولى و. که څه هم ډاکټرانو ورته ويلي وو چې اوس يې د گړدې ستونزه له منځه تللې خو دهغه له پلي مزل نه بد راتلل اوغاړه يې ورته نه ايښوده . نو هغه فکرکوي چې تر سمه لاسه پورې د پنځه شپږ ساعتونو پلي مزل ته ده څنگه غاړه کېښوده. داخامدا دداسې چالخوا مجبور شوى چې دهغه خبرې ورته ارزښت درلود او يا پرې ډېر کارشوى چې دى يې پلي مزل ته اړويستلى دى"

ماورته وويل

"ستا په فکر داخبره ځکه د ارزښت وړده چې ښکاره کوي پلان سمدواړه نه دی جوړشوی بلکې ډېر کار پرې شوې او ستا مطلب دادی چې ډېر کار په لویه کې په سیاسي پلانونوکېږي، غله له اوږده پلان څخه د خړپ او ترپ پلانونه ډېر خوښوي"

وې ويل "هو!"

- خبره دې سمه ده خو حتمی نده .

- ولې دافغانستان دجرمونو کچه تر دغه بريده رسيدلې...؟

- دلته دوخت قدرنشته هغه مجرم چې په سمه لام کې اوسېږي د استنبول دمجرم سره توپير لري. داستنبول مجرم کېدای شي يو کاغذ او قلم راواخلي، لومړی نقشه جوړه کړي بيا په نقشه کې ځايونه په نښه کړي. بيا يې خوا او شا وگوري د هغه ځای څوچکره ولگوي . بيا ممکنه خطر ونه له ځان سره وليکي بيا دهر خطر نه دېچ کېدولپاره يوه لاروسنجوي او پدې فکر وکړي چې دا کار بايدکله او په څو بجو تر سره کړي. او له هغې وروسته په جرم لاس پورې کړي.خوسمه لاموال نه کاغذ لري نه قلم يو چاته وايي چې راوايې ږوه، دومره ستا دومره زما نوريې په کيسه کې نه دی که د شپې ورپېښ شوکه دورځې.دلته داهم شونې ده چې يو واړه پلان ته دې په مياشتو، مياشتو لاروڅاري او لامل يې همدادی چې دی هم بل څه کار نه لري . بس داوړي يخ سيوری گوري اود ژمي پيتاوی.بياورته ډډه په ډډه اوړي، راوړي.راته يې وويل

" څه فکر کوې پدې پلان به هم ډير وخت تير شوی وي"

ورته ومې ويل "ددلاور دمېرمنې خبروته په کتو خو سړی ویلی شي چې هو! ځکه چې پده ډېره ځواکي شوې .ډېرکار پرې شوی نوهله ترسمه لام پورې رسېدلی دی"

- څه فکرکوي چې دمجريانو سره به وسلې وې که تشه هوايې پرې خرڅه کړې ده. ما ورته وويل فکر نه کوم چې هغوی دې وسلې لرلې... ځکه چې که وسلې يې لرلای نو بيا ددې وژنو امکان کم و، کېدای شي چې وسلې يې ورکړې وای.

اتينا وويل "زه چې څومره ستاسو په ټولنه پوهېدلې يم ستاسو ټولنه يوه قبایلي ټولنه ده که وژنه جنایي وي نو پدغسې ټولنه کې ولې له جنایتکارانو سره ددې غم نه و چې دوی به رسوا شي، اودڅو پیسو په بدل کې به ټول ژوندله وېرې اود مرگ له گواښ سره مخ وي. څه فکرکوي چې ددې لامل به دهغوی د سیمې لرې والی وي. خپلې سیمې اوموقیعت ته په کتو به فکرکوي چې دلته به دوی له دغه گواښ اووېرې نه بچ وي" ما ورته وويل "کېدای شي چې دغه فکروي او یا دا لامل چې دوی له دې نه پخوا هم دغه ډول جرمونه کړي وي. دجرمونو ددنیا لوبغاړي وي او له دغې وېرې او گواښ سره لادپخوانه لاس اوکرېوان وي اوفکر کوي چې اوبه له سره واوړي څه يې یوه نېزه او څه يې دوه" وې ويل "کېدای شي خوله مالوماتو څرگندېږي چې ملخی د جرمونوددنیاډېرپوخ لوبغاړی نه دی..." ورته ومې ويل "که پوخ لوبغاړی يې هم وي ډېرمشهوراونوموتی لوبغاړی نه دی. خودویم دلیل چې دسیمې سره اړوندی ریښتیا هم ملخی د سیمې دغه ځانگړنه نه لري"

هغې وويل "که ستا په وینا دجرمونوددنیاپوخ سړی هم وي نومهمه داده چې دژوندډول يې لا دمجريانو نه دی اودعاموخلکو په څېر ژوند تېروي. نوولې ورسره داغم او فکرنه و چې دی په یو رسواکېدونکي پلان کې ورکړ شوی او کېدای شي ډېر څه پکې وبایلي. پوښتنه مې وکړه "لکه څه؟" - لکه دژوندډول، پولې پټې، او ان تردې چې خپل سر.

- نو څه فکرکوي؟

- د ملخي څېره او خيال مې بېخي فکړد سياست په لور وړي. فکرکوم دی به چادوکه کړی وي. او داسې چا به دوکه کړی وي چې دی يې ډېر غټ اوداسې څوک گڼي چې فکرکوي له لاسه يې هرڅه پوره دي، هغه به وعده ورکړې وي، او سياستوال د خپلو موخود تر لاسه کولو دپاره دغسې وعدې ورکوي. همدغو وعدو او ژمنو به دی ډاډه کړی وي نور پلان به هغوی جوړکړی وي، ده ته به پکې دنده ورکړل شوې وي اوده هغه دنده تر سره کړې او فکرکوم ددې دندې دتر سره کولودپاره ده ډېر کار هم کړی او ډېرې لارې يې کارولې او ازمويلې دي. ددلاوردمبرمن په وينا ده ورته ددويمې ښځې دکولو ټټروهلې وپه دلاور دغه خبره ښه نه وه لگېدلې نو ده ورته ويلي وو ما فکرکوو چې ته به هم زما په څېر ددويمې ښځې شوق کوې، ددوی په وينا ملخی دوه ښځې لري.. اتينا مسکۍ شوه وې ويل "سبابه تاته هم څوک د دويمې ښځې ټټروهي، دا خبره دې هم له مانه پټه ساتلې وه چې ستاسو په ټولنه کې دويمه ښځه کول هم دومره لوی عيب نه گڼل کېږي" ما ورته په خنداوويل "لږ تر لږه هغه څوک دويمه ښځه نه کوي چې لومړۍ يې ډېل ملک وي" وې خندل "باوردرباندې نشته" بيا يې وويل "داسې فکرکوي چې دابه يو ډول جنسي لالچ ورکول وي لکه زموږ په ټولنه کې چې ځينې خلک دغه ډول لالچ ورکوي خو دنکاح په بڼه نه بلکې ديوې شپې يا څه مودې دپاره يوبل ته دډېرو ستاينو او صيپتونوسره يوه ښکلې جينۍ وردالۍ کړي اودغه ډول پرې هغه څه ومني چې پرې منل يې غواړي" ورته ومې ويل "کېدای شي ځکه چې زموږ په ټولنه کې د ښځوسره ديوې شپې او يا څو شپو تصور نشته اودغه يوه لويه بداخلاقي او گناه گڼل کېږي نوځکه ځينې خلک ددويم واده خبره يادوي، کله، کله ښه پوهېږي هم

چې چاته وړاندیزکوي دی به دغه وړاندیز ونه مني خودغه ډول خبرې ځینې وختونه دنارینوو ترمینځ د شخصي او جنسي خبرو دپیل ټکی او یوه ښه پیلامه ثابتېږي چې په عام ډول یې سړي د خپلو جنسي غریزو د سرولو دپاره دیوې ناکامې هڅې په ډول د یو بل سره کوي

اتینا وویل "یانې سړي خپلوکې هغه خبرې کوي چې په عملي ډول یې نشي تر سره کولی" ماوویل هو! ډېری وختونه د ښایسته او ښکلو مېرمنوسره دلیدوکتواو په بېلا، بېلو ښوددهغودیا دلولوکیسې کوي" اتینا ورسېده په خندا یې وویل "کله چې سړي خپلو کې د زړه دغه غلاوې راوسپړي نومانا یې داده چې یو بل ته د ژوند رازونه راسپړي، او سره دوستان شي" ورته ومې ویل "هو! خوځینې وختونه اوځینې خلک" وې خندل "مطلب دې دادی چې مجرمان نه وي؟"

ماویل "هو! ځکه چې مجرم دسیاستوال غوندې خپل هدف اوخپلې گټې ته گوري نورڅه ورته ارزښت نه لري" وې خندل "دکسین سلطان خبره خوبه دې له یاده نه وي وتلې چې قاتل انسان ته هم لکه دوچې ونې په ډول گوري لکه مونږ چې له وچ لرگي نه د کتابونو الماری جوړه کړو څو مړه به خوښ یو، قاتل هم که دچادمرگ په بدل کې د خونې یو ور ترلاسه کړي همدغومره پرې خوشحالیږي"

ورته ومې ویل د کسین سلطان خبرې مې ټولې یادې دي خوته په خپلو خبرو بېړه کوه چې ناوخته کېږي" راته یې وویل "سمه لام ته په لاره ددلاور د بل ملګري زړورخان دخپلوانوکوردی، دتره لوریې هلته واده ده. دوی دتګ په وخت هلته ستانه شوي" ماورته وویل "دستنېدو لامل به یې داوچې دلاوردمه وکړي اوځان په یو وار له اوږده مزله وساتي" وې ویل "ښایي یوې دغه و، خودوی یوه تمانچه لرله او له دغه کورنه یې

کلاشینکوف ورسره راخیستی دی، اود تمانچې تر څنگ د کلاشینکوف غوښتل ماته شک پیدا کوي، خوددلاورمېرمن زما دغه شک ردوي اووایي چې که دلاورته کوم شک ولوېدلی وای یو قدم به هم وړاندې نه ووتلی ځکه چې وایي هغه د افغانستان له حالا توهم ښه خبرواودخپل ژوند په ارزښت هم پوهېده "ورته مې وویل "هغوی دکلاشینکوف دوړلو اړتیا غرنۍ سیمه گڼي نه د کومې بدې پېښې اټکل " اتینا قلم په په خپله سره، پسته شونډه ایښی و او مازې سړپې دهو په ښه وښوراوه. ورته مې وویل "ځینې شکونه داسې وي چې زمونږ په زړه کې وي خو د ښه باور له مخې یې د شک په ډول نه منو" اوددې دپاره چې ځان ډاډه کړو، ډېر لږ تر تیبونه ورته نیسو. مخ یې راواړو او وې ویل "داسیاست او جنایت سره ډېرغبرگ نه دي روان....؟"

"له بده مرغه همدغسې ده"

-او پدې پوهېږې چې ددلاور ورور هیڅ همکاري نه کوي؟

- پوهېږم

- لامل به یې څه وي ؟

- نه پوهېږم،

- نوڅوبه؟

- "هو... څوکونږ ته که په کونږ کې سمه لام ته"

- دواړوته، اوبهر راووته. هغه د دلاور دمېرمن خواته ورغله او زه د دلاور د ورور سره له خونې راووتم. له کوره چې بهر شو غلي غوندې یې راته وویل ستاسو دا فکر غلط دی چې مجرمانو دخپل جرم د پټولو هڅه نه ده کړې هغوی ان د شپې په تیاره کې د خوړ په اوبو په وینو ککړې تیرې وینځلي

او دسمخې سرته يې دگټو لويه باره جوړه کړې ده ددې دپاره چې مړي
بېکاره نشي او دتل لپاره پرې د ورکو نوم روان شي.

خلورم څپرکی:

دجلال اباد شپه

مونږ ددلاور ورور دخپل يو دوست په گاډي کې کښېنولو اوترې روان شو.
اتينا چې په څادري کې پټه وه په لاره يې څوځل خوله داسې رانژدې کړه

لکه څه خبره چې راته کوي، خو فکر به يې شو چې باجوړ دی، اودیوې افغانې
بنځې په دودکونټه روانه ده نو بېرته به غلې شوه. ماورته وویل "خیر
دی خبرې کوه ډرایور خپل دی ددلاور ورور راته ویل چې نژدې دوست یې
دی" چادري ته یې اشاره وکړه.

بیایې وویل "سترگې دې نه وینم خبرې خوندنه راکوي" ماورته وخندل
"زما سترگې نه وینې که زه ستا هغه نه وینم" په خندا شوه "والله خبرې
پکې خوندنه کوي"

ماویل "بس بیانو غلې شه" له غاښي پورې به خبرې کوو. دغاښي له پاتک
نه چې راواوښتو په یو بل پک اپ کې کښېناستو. دافغانستان ډېر ډرایوران
مې لیدلي چې لومړی ډېر ښه سړي وي. خو چې سورلی ورسره وخېژي
بیایې ناوخته شي. اوبو خښلوته هم گادی نه دروي. له همدې وېرې مې
لومړی موټرچلونکي ته وویل "مونږ درسره څوڅو ډېره بیره مونشته او
غواړو د غره لړسیل وکړو. که ځینو ځایونو کې چې مونږ غواړو ودرېږو راسره
ودریدلی شې څو سمه ده که نه شې درېدلی نو بیا زمونږ او ستا جوړه نه
راځي"

داسې ډیر بد نه و او یا به سورلی نه پیدا کېدې وې ویل "غم مه
کوه، چرته چې ودرېږې صرف غږکوه".

له غاښي نه چې موڅه شېبه مزل وکړ، یوناو غوندې مخې له
راغی، هسې څو داغر ځای، په ځای له ناوونو پک دی، خوددې ښېگڼه داوه
چې اوبه هم پکې راروانې وې.

مخې ته یې یو سړی ناست و. پیکورې یې پخولې چې ماو لیدې ومې ویل
"لکه چې دا هغه لومړی دود دی وینو چې له پاکستان نه
رالېږدېدلی دی" موټروان هم پوره لوبښی و راته یې وویل "پیکورې له

پاکستان نه، نه دي راغلي، د هندوستان نه راغلي دي، پوهېږې چې مشهورې پیکورې چرته پخېږي؟" ماويل "نه! که تا خوړلي وي راته يې ووايه" وې ويل "په جلال آباد کې ددرمسال تر څنگه چې پخېږي، يو هندو يې پخوي" ماورته وويل "نو همدلته مولې ودروو. له موټره راکوز شو. د پیکور و ما ما نه مې پیکورې راواخيستې او په ناو کې ښه وړاندې لاړو، هلته دوه لويې، لويې گټې وې چې ددواړو په منځ کې اوبه رابهېدې، په يوې لويې تيرې کښېناستو او د پیکور په خوړلو موپيل وکړو. اتينا ته مې د پیکور و شجره نسب بيان که چې دچنود اوړو نه پخېږي. او بيا مې ورته وويل اوس شخوند هم وه او خبرې هم کوه، څادري يې لاپخواپورته اړولې وه، بوټونه يې هم وښکل، سپينې ډبوسکۍ، ډبوسکۍ پښې او سپينې، سپينې پنډۍ يې ښکاره کړې، پښې يې اوبو ته ښکته کړې د ښه شيطان ماشوم غوندې يې ورو، وروپه اوبو کې ښوځولې چې سپينې اوبه يې شيندلې او په نازيې وويل.

ښه نوڅه فکرکوي چې سمه لام ته به تلل څنگه وي؟" ورته ومې ويل هغه شعر دې اوريدلى دى چې "سر چې په تلي کې ږدي وېره له چانه کوي". وې ويل يانې تلل به سر په تلي کې ايښودل وي. ورته ومې ويل "خو مالومه خبره ده دلته دخپلو افغانانو خير نشته نو ته خولا انگرېزه يې " وې خندل "يانې هر سپين پوستى انگرېزدى" ماويل "هو! اوکه انگرېزه وي د انگرېزه خوا خو ولاړدى" وې ويل "رښتيا ووايه افغانان به ماته د انگرېزې کومان کوي اونور افغانان لاپرېږده دخپلې مور خبره کوه، چې هغه به مې هم انگرېزه گڼي؟" ورته ومې ويل "په لومړي سرکې خو، هو" - اوبيا وروسته ...؟

- بيا ورسته نو پښتانه له ترکيانو نه ډېر له پخوا څخه خبر دي.
- هغه څنگه...؟
- رحمان بابا (رح) خبر کړي دهغه داشعر خومې درته ويلي و چې. (يود ترکو بې
نيازي بل عاشقي شوه + په پر هر باندې مې بل پرهر پيدا شو) بڼا! رحمان
بابا به ترکه پېغله چرته ليدلې وه.
- نه پوهېږم خوښه ترې خبرو اويا به يې له خوشحال با با اورېدلې وه.
- هغه هم ياده کړې؟
هو خو صيپت يې ورله ندی کړی.

- څنگه...؟! شعريې درته ياد دی.
هووايي، "پښتنې جونه مې وليدې په سترگو + څوک چې ترکي د
خطاستايي خطادي"
په خندا شوه وې ويل "دایې هم د ترکو نجونو صيپت کړی دی"
- څنگه يې د ترکو صيپت کړی دی، صيپت خويې د پښتنو نجونو کړی دی؟
ددې نه مالومېږي چې خوشحال خان بابا هم يو څه قوم پرست و.
په خندا شوه قوم پرستان خو ټول یی او ټول انسانان يو څه دغه تومنه
لري خو د ترکو نجونو صيپت يې ځکه کړی چې ترکي يې دنمونې په ډول
راوړي؟ لکه ستاسو په ټپو کې چې ډېر ځله دغه شی ليدل کېږي .
- لکه څنگه..؟
- په مسکايې وويل "لکه د نجونو ونه چې د چنار سره پرتله کوي (له)
چنار لوړه دې ځواني ده + مهرباني ده که کوکۍ راکړې مينه)

پدې لنډۍ کې که وگورې مين دخپلې محبوبې ځواني له چناره لوړه گڼي
خودغې دعوې د چنار لوړوالی راتپت کړی نه دی بلکې لاپسې لوړ اودنگ
ښکاري.

په خدا مې ورته وويل "مهر باني ده....."
- هغه هم په خدا شوه وې ويل "لکه ښکته چې ددغې لنډۍ خالق په ټولو
حواسو د چنارلوړوالی منلی و" ځکه يې د خپلې مينې لوړوالی له هغه پورته
گاڼه، همدغسې خوشحال بابا هم د ترکو ښکلامنلې وه نو ځکه يې پښتنې
ترې لوړولې.

غلي غوندې مې ورته وويل "دترکو ښکلاخوزه هم منم"
- په ترڅ يې راته وکتل .

پوښتنه مې ترې وکړه "خلک مصرۍ جوته هم ډېرې يادوي پوهېږې چې
ولې" په سترگوکې مسکۍ شوه. له قده لوړې دي، ستاسودلنډۍ په وينا
" له چنارلوړې يې ځوانۍ دي"
ماويل "لکه ستاغوندي...؟"

زلفې يې څنډ وهلې "لکه زما غوندې او لکه ستاد کونړدښتروغوندې"
- خوزماله لوړې نه غونډه، مونډه ډېره خوښېږي .

- ته د لوړې نه خبرنه يې.

- څه ټال خوپکې نه اچووم.

- په پښويې اوبه ووهلي دارې يې وکړې. وې ويل (داغونډۍ ټوله گاڼه
شي+څانگه چې نيمه راښکاره شي خوند کوينه).....

ښه شی ښه وي نو، مابه څه د غونډۍ صيپتونو ته دليلونه لټول بې
ځوابه شوم. اتينا هم راپاڅېده اوزه هم ورپسې راپاڅېدم . څادري يې
راښکته کړه ،

وې ويل

"په ښځو ډېر ویرېږئ چې څوک به یې درنه وخوري په ځادرونوکې یې رانغاړئ" او بیا د گاډي په لور روانه شوه.

مونږ په کونډکې ایسارنشو، جلال اباد ته لاړو. مازدیگر مهال جلال اباد ته ورسېدو، اتینا ته مې وویل

"په ننگرهارکې مې د ترورکوردۍ. اویو ښه ترورزی هم لرم چې د ټول ښه والي سره یوه ستونزه لري، ډېر زړخپه کېږي. اوکه خبر شي چې تر ننگرهاره راغلی یم نو د بوختیا دلیل مې نه اوري اونه یې مني"

وې خندل

"له ونې به غونډ، مونډوي" ورته په خندا شوم بېخي لکه چې لیدلی دې وي ،

وې ويل

"هسې د غونډو، مونډو صیپتونه کوې که زما غونډې لوړ، دنگ وای کله هم نه خپه کېده" بیایې وویل

"خه! ښه ده چې تاته د "چنارونې" ښېگنې څرگندې شي درسره وبه یې منم چې ته پاتې شه، دخپلې ترور او ترورزوی سره خواله وکړه اوزه به کابل ته لاړه شم"

اتیناله لارې نه پېغام ورکړی و، سیده هوایی ډگر ته لاړو، یوه فوځي الوتکه د الوت لپاره تیاره وه، اتینا وروختله اوزه ترې بېرته راستون شوم د ترورکورته مې راغلم. خود ترورزي سره مې، د نورکله په شان ترناوخته د خواله وس او سېک راپکې نه و ستریا مې بانه کړه کټ مې غولي ته رابښه او ښه دروند پکی مې سرته ولگوو لکه چې ترورزی راباندې پوهیدلی و کټ یې راله جوړوو او غلې غونډې یې زمزمه کوله چې "ادم خانه

چرسي کټ مې راکاږه دالان ته+ ماله خوب نه راځي کټ مې راکاږه دالان ته"

سندرې مې اورېده خو ځان مې غلی کړ، پوهېدم چې که په خبرو کښې پوتم نودفکروخت به ونه لرم. اوماډېره ضروري گڼله چې دپلان په راروانو پړاوونو غور وکړم. اتینا د پلان مشره وه خوددې مصرې په شان چې "غم دی دلالي په سر مسته دې تازه گرځي" هغې خو ویل څه یارشته دی. څه به کوي. او پدې یې هم باور درلود چې سربې ورکړم خوهغه به ورنه کړم، غم او سرخوړی ټول زما و، زه خوله خپلې ټولنې او سیمې نه ښه خبرووم او پوهېدم چې ترسره لام پورې تلل او بیا هلته پلټنه کول، اصل قاتل مالومول او بیا ترې د قتل علت او لامل پوښتل اوبیا په دوه کسه داهرڅه تر سره کول، دانویو د خندا وړاواحمقانه پلان و. هغه څوک چې شک پرې کېږي یادجرمونودلویې دنیا لوبغاړي دي او یا دهغه سیاست د شطرنج مهرې دي چې لوبغاړي یې د زبر ځواکونو په وړاندې والاردي. هغوی له ورتلل او بیا ترې د اپلټل چې وژنه موکړېده، خو ولې مو وکړه...؟ چادرته ویلی وو که پخپله؟ پدې فکرونو د شپې په تیاره کې ښه خندا راغله. له ځان سره می لږه شېبه وخندل بیا مې ځانته فکر شو. په کټ کې ستوني ستغ اوږد، اوږدپروت وم، پکی مې سرته غږېده چې له هوانه یې شور ډېر و. پښې مې ورغوندې یوه په بله وسولوله فکر مې شو چې ما شوچيچلې دي، پورته اسمان ته مې وکتل د ستورو په موقعیتونو او خریته هم نه پوهېدم چې وخت راته څرگند شي، دغني خان شعر رایادشو چې وایي ". سپوږمئ شپول وهي گډېږې+اودستورو لاس پړقېږي+اوس ښکاره شی اوس پټېږي+دور یڅوپه گلزار+غني ناست د سیندپه غاړه+دغمونوترې تاوجاړه+څه به کړي سپوږمۍ اوواړه+څه بودافقیر څه یې سېتار"

اندېښنه هم عجب شى دى ، کاراو پلان هرڅه رانه هېرشول فکرمې له ستورونه د ستورو علم (نجوم علم) ته لاړ د يو ملکري خبره راياده شوه. هغه پدې حديث خبرې کولې چې وايي "علم د مومن ورکه متاع ده چې چرته يې پيدا کړه تر لاسه دې کړي" ويل يې زمونږ نه دغه متاع په ستوروکې ورکه شوه. زمونږه عالمانو دنيا پرې ايښې وه د ستوروپه علم کې يې نوې ، نوې لاس ته راوړنې کتلې او د يورپ د عالمانو فکر ځمکې ته و. پوهېدل چې ژوندپه ځمکه کېږي او که ژوندستوروته لېږدېږي هم له ځمکې به ځي نوهغوى څه کول..؟ هغوى په ځمکه په بېلا، بېلو وختونو پسولنه کړل، بيايې ورته په بېلا، بېلو وختونو اوبه ورکولې، د هر پټي د کر او اوبه خور نېټه يې د ځان سره ليکله د کال په پاى کې يې پرې فکرکوو چې کوم، فصل ښه حاصل ورکړ، اوبزگرانوته ښايي د کومې لارې سپارښتنه وشي، هغوى ددغو تجربو پر مټ له ځمکې نه ستوروته ورسېدل او مونږ له ستورونه ځمکې ته راوغورځېدو.

پدې فکرونو، فکرونو کې خداى خبرکله ويده شوى ووم خو سهار راپاڅېدم ترورزي مې په خنداوويل

"هيڅ د عشق له غمه نه دي برابر غمونه کل+چې د يار فراق دې ووئ دغه دي د خداى وهل"

پسې ورغبرگه مې کړه

"په جومات کې مې ونه موند په مکه کې رانه وړک شو+ خداى مې زړه کې راپيدا شو چې مې مخ ديار کړو ښکل"

ورته ومې ويل

"کاش! چې د عشق غم خوواى. څومره ښاغلى غم او څومره خوږ درد" په خدا شو

"داسې خوږ درد لکه ددوه ورځوپه زاړه پر هر چې د سپين باز په سپينه بڼکه ورو، ورو تاوده ملهم راکارې چې هم دردکوي هم خوند"
پوه شوم چې دميني ددرد په هکله يې زما نظراته تکرارکړ. دسهار چای ته ناست وو چې د اتينا زنگ راغی وې ويل
"نن ورځ به مونږ د سبادپاره پلان جوړوو، زه به سبا سهار اووه بجې په ننگرهارکې يم. همدغله به سره وينو څوکه تر بيگاڼپورې ماله خپل راتلونکي پلان څخه خبره کړې ښه به وي"
ماويل
"سمه ده! تر مازيگره به زه هڅه وکړم چې دراتلونکي پلان منځپانگه په نلېفون يا برېښنالیک درولېږم.
له چای څښلو وروسته مې ترورځي ته وويل
"غونډه، مونږه څرگندجانه! تاسو خپلوکارونو پسې ځئ په ځمکه خواره شئ اودخدای فضل (رزق) ولټوئ او زه به همدلته پدې حجره کې دفکرنيلى وزغلووم"
وې خندل
"پوهېږې چې فکر ترذکره لوړدى"

پنځم څپرکى:

دپلان جوړول

ماته ديودېرگران "مشن" پلان جوړول وو. داپرېکړه شوې وه چې سمه لام ته به ځو، دانو بدلېدای نشوه ...! او اتينا بدلول هم نه غوښتل، خوزما کار پدې غورکولو و، چې کومه لاره به غوره وي. زمونږ سره درې لارې وې. يوه داچې دملي اردو عسکر دځان سره ملگري کړو اود هغوى په زور په

ټول کلي قبضه وکړو گنډېری، تبرگی اوانډیوالان یې ونیسواو بیاترې پوښتنې
 گروېږنې وکړو. خوکه مونږ د ملي اردو ځواکونه له ځان سره بیا یو بیا دهغوی
 په مرسته له ټول کلي چاپېرېږو او بیا په کلي کې د مجرمانو لټون کوو. نو ددې
 لپاره پکارووه چې یو داسې کس هم د ځان سره بوځو چې گنډېری
 وپېژني. داسې کس ملخی و، خو په ملخي څومره باور کېدای شو چې گنډېری
 به رابښيي او بل دا چې بیانوزمونږ ضرورت څه و. داتینا سره همدغه پوښتنه
 وه. چې ولې د ملي پولیسو په زور مجرمان د شینگل ولسوالۍ راونه غوښتل
 او بل دا چې دپوځ او پولیسو دځواکونو تلل هلته له خطر څخه ورو
 څه، هیڅکله نه، هره شېبه ددې شونتیا وه چې دوی په کومه ناڅاپي او نه
 پلان شوې جگړه کې ونښلي. اوداهم مالومه ده چې دغره ددغه پاس سره د
 مجرمانو راوستل اسان کار نه و. د شینگل دڅارنوال خبره هم سمه وه چې
 ویل یې مونږ نه غوښتل پدې ډول مجرمان وترهوو چې خپله سیمه
 پرېږدي. ځکه چې پوهېږو راوستلی یې نشو. هغه غردی. په غره کې څوساته
 پلی مزل دی. اوددومره مزل نه وروسته که زمونږ پولیس ورورسېږي او
 هغوی دیوې ونې یا غنې شاته شي پیدا کول یې بیا اسان نه دي. دا وړاندیز
 زما په نظر هم د عمل وړ نه و او په لومړي سر کې مې پرې کرښه رابښکله.
 بله دغور لاندې لار چې اتینا وړاندې کړې وه داوه چې په یوه هلي کاپټر کې
 لاړ شو دوه، درې وسله وال ساتونکي د ځان سره واخلو، له کلي نه یوې
 کوښې ته کوز شو او بیا کلي ته ورشو. پدې کار کې څوستونزې وې یوه
 دا چې دایوه غرنۍ سیمه وه دهلي کاپټر کښېناستل پکې گران او یانا شوني
 و. دهغې داواري لار داوه چې مونږ په رسیوله هلي کاپټرنه راکوز شو. خو په
 لویه کې هلي کاپټر څه ستونزې لرلې، کېدای شوه چې دسیمې خلکو مونږ
 لیدلي وای اوزمونږ په مشن یې د"کمانډو د عملیاتو" یا "commando action"

گومان کړی وای او لکه د کندهار غونډې چې دامريکايانو ډېرکمانډو عمليات ددوی په ډېروځاني زيانونو پای ته ورسېدل او بلکې ناکام شول همدغه شان داهم زموږ د ژوند په ختمېدو پای ته رسېدلي وای.

زموږ سره درېمه لاردا وه چې دوه په دوه د کابلپانو خبره چکرزده ، چکرزده او دلرنو وروڼو په ژبه په گپ، شپ روان شو په لاره سره خبرې وکړو، دپخو چينواوبه وڅښو، ټيټاقي، ممانې اوگورگورې وخوړو، خوله، خوله شو او د سرويسونو او اورگاډو د مزل نه وروسته په پلي مزل کې هم يو بل ښه مالوم کړو. خو پدې کې هم ستونزې وې لومړۍ ستونزه خو د پلي مزل وه. خو يو څه په ځانونو ډاډه هم وو، په ترکيه کې مو دوه ځله په يوه ځنگل کې مزل کړی و، څوساته په ښکار پسې گرځېدلي وو. اويوبل ته مالوم ووچې په اسانۍ تر سمه لام پورې رسېدلی شو. بله ستونزه دا وه چې هلته نو څنگه لاړشو. وايي چې څنگه غرهفسې کربورۍ. ددغو غرونو خلک خوښکاره مالوم وو، هم يې ښځې هم يې نارينه، ډېری يې په خوارځواکۍ اخته دي او که خوار ځواکي نه وي نو هسې هم د غرونو خلک ډېر مزلونه کوي، کارونه کوي څرېږې نه اونه خېټې لري او همدا لامل دی چې د لوړ فشار اوزړه ناروغۍ پکې بېخي کمې دي.

ماهنداره راواخيسته، پکول مې په سرکړ خوپوهېدم چې دابې ځايه هڅه ده دېنې بدلول دومره ساده کارنه دی. بڼه بايد داسې بدله شي چې پخپله هم درته ځان بل ډول انسان ښکاره شي. خو پکول زما بڼه سيمې ته رانژدې هم نه کړه ښه يې لرې کړم، ځان راته داسې وېرېښېد لکه په ژمي کې چې په پېښور کې دشلم گريډافسترته گورم پکول مې لرې کړ. ځان مې پرېښود، اوداتينا په غم کې شوم چې زه خوبه د ځان سره څه وکړم خو اتينا به څنگه بدلوم. دغه سور، سپين مخ، دغه زرکينې سترگې دطلاوو په رنگ خو

کوده، کوده زلفې د چنارغوندي هسکه ونه ، سپينې مټې ، نرۍ گوتې او لا اوږده نوکونه دابه نو څنگه بدل کړم .
زه لاپدې فکر کې وم چې زنگ راغی، ستيلايټ مې د کوټې له کړکۍ نه راواخيست او بهر ووتم د منلوتنۍ مې کښېکارله چې د بريالي غږ مې واورېد. په خندا يې وويل "مبارک دې وي په کونړکې گرځنده ټلېفون کار پيل کړ. ماويل چې لومړی زنگ پرې تاته ووهم" ورته خوشحاله شوم ماويل - "داخودې ډېر ښه کار وکړ. زه نه پوهېدم چې ستاسره څنگه اړيکي ټينگې کړم بيا مې ورته سمه لام ته دتگ درې واړه لارې اوپه دريو واړو کې پراته خنډونه لنډ، لنډ راوسپړل"

وې ويل

- "نور کار ستاسو او پرېکړه هم ستاسو چې څنگه مو خوښه وي. خو زما پکې يو وړانديزدی چې دوه تاسو دريم يې زه، که په هر ه لاره اوله هرې لارې کي يو به در سره زه يم"

ورته ومې ويل

- "زه ستا دوړانديز سره جوړنه يم او په کلکه يې ردووم"

راته يې وويل

- "زه کله هم داسې وړانديزنه کووم چې څوک يې رد کړي. ددې وړانديز د ردولو حق نه درکوم"

- نه! دې کې سل خبرې راځي.

- په چا.....؟

- څوک چې کي په هغو.

- اوکه زه درسره نه يم بيا به ترې تاسو بچ يئ؟

- نهخومونږ نه غواړو د پېښو بډاغېز په تاهم وشي.

- اوپه تاسو چې کېږي.
- مونږ خو پکې دغه هر څه منلي.
- ولې.....؟
- خوندنه موده، غاړه موورته ايښې.
- زما هم دنده ده، خو ستاسو رسمي دنده ده او زما اخلاقي او وجداني.
- ستاد احساس نه مننه د ټلېفون په اوږدولو دې بې ځايه خرڅ مه کوه.
- سرمې مه راپرسوه همدغه وروستۍ خبره ده.
- که مړشې ښځه دې کونډېږي.
- اوستاهغه چې کونډه شي داخيردی....؟
- زماښځه کوم ده؟
- ولې داچې درسره گرځي، ماخويوڅه ځکه کړېده، ته خو تش دسبا په اميد شپې تېروې.
- ورته په خندا شوم. "څنگه چې دې خوښه وي"
- همدغسې مې خوښه ده او ټلېفون يې بند کړ.
- دبريالي له ټلېفون نه وروسته مې څه شيبه فکر وکړ.
- پوهېدم چې دی راسره ډېره مرسته کولی شي. زه خو لومړی پاکستان او بيا ترکيې له کونډ نه بېخي بې خبره کړی ووم. يواځې دهغه چانومونه مې په زړه وو چې پلار مې په کيسو او نکلونو کې راته ياد کړي وو او يواځې هغوی مې پېژندل چې د هجرت په مهال مې په پاکستان کې ليدلي و. کونډ ته څو ځله له پاکستان او بيا له ترکيې نه درخصتۍ په مهال راغلی ووم خو وايي د جولامنډه تر موگي پورې وي زما هم منډه تر بريالي پورې وه، دزړه يار مې و او دزړه خبرې مې

ورسره کېدې . دهغوی کورته راغلی یم، شپه نیمه مې کړې په جاله کې په سیند پورې وتی یانه پورې وتی، دشنې شولگرې په چکړو پولو په سهار یامازدیگر لږ گرځېدلی او یامې دبريالي سره جال اخیستی د شیکل په خوړ کې مو کبان نیولي او شپه مو پخپله پاخه کړي او خوړلي وو. نورله کونډ نه همدغسې ناخبره وم لکه اتینا. او د بريالي خوله هجرت نه وروسته دایو لسم کال و چې په شیکل کې اوسېده ، له هرې ونې غنې اوله هر غر او کر بوړي خبرو. مونږ دده له دغې پوهې نه کار اخیستلو ته اړوو. مونږ نور ځایي خلک هم پیدا کولی شول خو خبره د باوروه ، هغه خلک چې انسان وژني هغوی ته ټول انسانان یو برابر دي. ښه بدېکې نه گوري که پوه شي چې یوله بل نه په مجازي ډول لوړدی، دښه حیثیت او مقام څښتن دی دهغه په مرگ لاډېرفخرکوي. نو پدغسې حالاتوکې له مونږ سره دوه لارې وې . یاداچې دبريالي نه مرسته وغواړو. او یاله هیچانه مرسته ونه غواړو.

خوماپه هیڅ ډول له بريالي نه مرسته نه غوښته اودلیل یې ښکاره و مانه غوښتل د خپلې دندې او دخپلې "نازولې" ددندې دپوره کولو دپاره خپل خوړ دوست خدای مه کړه له لاسه ورکړم . زه نه پوهېدم څه وکړم . ټلېفون مې همغسې په لاس کې وو. دبريالي خبرې مې بیا، بیاپه غوړ کې انگازې کولې او پدې مې باوردلرود چې هغه به له خپلې خبرې وروسته نه شي، دهغه دوروسته تللو یوه لاروه او هغه دا چې مونږ دقضیې نوره پلټنه بنده کړو. اودابه یوه ډېره بې خونده پرېکړه وه. همدې ته زه له ترکیبې راغوښتل شوی ووم او اتینا ته خونه پوهېږم ولې له خپله ژونده هم خوړه وه. بس بسم الله مې کړه اتینا ته مې زنگ ووهو. اوورته ومې ویل چې

- بريالي غواړي له مونږ سره لاړشي.

اتينا چيغه كړه

- oh Great څومره ښه! بريالي ته مونږ ډېره اړتيا لرو. بيا مې ورته

وويل

- "زه يې په تللو خوشحاله نه يم" وې ويل

"ستا په اندېښنو پوهېږم خو باور لرم چې دهغه تگ به دغه اندېښنې

راكمې كړي" بيا يې وويل

- "كه بريالي راسره ځي نومان دا چې تاد رېمه لار خوښه كړې ده" ماويل

- "هو!..... درې واړه به څو، خودتگ لپاره ورسره د ضروري شيانو د

برابرولو دنده د چاشوه؟"

- "زما"

- "لاس كړئ (زولنې) ورسره خامخا راوړه"

- "په زولنو ځان تړې، كه څه پرې كوي"

- "زما تړلو له دې زلفې بس دي خونور به څه به برابر كړې."

په خندا شوه

- "څه چې ستا پكار وي"

- ورته ومې خندل "بيا نو ورسره د كارولو واك هم غواړم"

- وې خندل "واك يې د پخوانه ستادې. خوزړه به درله دروړم، ته زړه نه

لري"

- زړه مې درد كوي. پرهر يې خوله وازه كړې ده .

- "دسپين باز په سپينه بڼكه پرې تاوده ملهم راكړه ."

- "دسوا پاوتكور غواړي."

- "زړه دې له كومه كړو.....؟"

پوليسي ناول

دشمنو گټو قاضي

- "زړه نه دی ژبه ده"

- ژبه چادرکړه؟

- "مينې!"

دخدانه شنه شوه!

- "لکه چې حيايي درنه واخيسته ، ژبه يې درکړه او ټلېفون يې بندکړ"

شپږم څپرکی :

دبريالي مېرمن

قضاماسپښين د اتينا زنگ راغی وې ويل په ننگر هارکې يم ماويل د
مخابراتو څلورلارې ته راشه . زه درووځم.له ترورزي مې اجازه واخيسته او
ور ووتم،کتل مې اتينا په يوشخصي لينډ کروزر کې راغله ، گاډی مې مخې
ته ودرېد، ډرايور ترې راکوز شو، ماويل چې ښه راغلاست ته راکوز شو.
هغه رخصت غوښت، بس ماويل "چې ځې په مخه دې ښه نو زه به څه
ووايم" وختلم گاډي ته کښېنا ستم، اتينا ته مې ښه راغلاست ووايه مخ
يې رانژدې کړ، له لرې مې د شونډونه يو چرپ وويست چې د ښکلولو غوندې
غږ يې وکړ او گاډی مې روان کړ،غلي روان وو،خبرې مو نه کولې چې اتينا
خاموشي ماته کړه، وې ويل

- "ډېر تريو روان يې"

- ماويل "دلارې امنيت دډاډ وړندۍ، همدلته يې څو ورځې مخکې ستا سو يو وطنوال انجنير تنبستولی و،

رنگ يې سور شو، تندۍ يې تريو کړ

- "عجيبه ولس يی کور هم درله جوړوي او وژنۍ يې هم بيا يې وويل

- "چې هرڅه وي وي به، که خپله دې خوله نه وازېږي دغه ميراث مړی تپپ خو لگوه"

"تپپ مې ولگوو خو خيږدي خپه کېږه مه دامخامخ دڅوکۍ بازاردۍ. مولۍ به پکې راواخلو"

هغه نه پوهېده چې د خدای په دومره نعمتونو کې مولۍ ولې يادووم .
ورته ومې ويل د څوکۍ مولۍ ډېرې مشهورې دي. په څوکۍ کې مې مولۍ راواخيستې د گاډي وروستي سيټ ته مې ور وغورځولې او بيا مې گاډي ته پونده ورکړه، په خندا شوه

- "بس چې کوم ځای دې خوښ شي يونوم پرې کېږدې، ابشارونه يې سندرېز کړې او غرونه يې شاعرانه، مخکې څومره کلي اوستاسو په ژبه "بشارونه" تېر شول خو نومونه دې هم ورله وانه خيستل" پوه شوم چې ما راگړوي، ورته ومې ويل

- "لومړی خوراته دا ووايه چې زمونږ ژبه يې څه مانا؟" په توکويې وويل
- "دوه دوکانونو ته هم بشار وايی"

- "بڼه نو! دجلال له بڼاره چې په پل راپورې وتو، ورپسې بهسود ولسوالي وه، ورپسې چې دې د اوبو مست لښتي اوشنه توتان وليدل دغه دخپوې ولسوالي وه"

وې خندل "بڼه، دغه خپوه شوه، او بيا"

"بيا نورگل"

- "او بيا"

- "بيا دڅوکی"

- "په هغه يو خوړ کې چې دې پورته وکتل هغه کوم ځای و"

ورته په خدا شوم

- "دظالم لورې، نه مې پرېږدې، زه چې دا غلی را روان وم، رښتیا له وېرې غلې نه وم، په خپلو ادبیاتو کې مې ددې سیمې په بیا، بیا یادولو فکر کاوه داڅوکی چې نه غر لري، نه ابشار، د درمند غوندې اواره ځمکه ده، دسړک په دواړو خواو داڅو دوکانونه او هوټلونه پراته دي خو دکونړ په شاعرانو ډېره گرانه ده" هغه بیا په خدا شوه

- "ښه ده چې شاعر نه یې، په غرونو او ابشارونو پسې به گرځېدې، ددې سیمې شینوالی پخپله دې ته دښکلايو لوړ مقام ورکوي" ماویل
- "ښه، چې څنگه یې گڼې خو ټیپ ته غوړ شه"

په ټیپ کې نغمې ویل

- "په ننگرهار کې سړکال پاتې شو گرمۍ ته + بیانه راځینه وړکي څوکی ته + دڅوکی هسې نوم بدنام دې + مازدیگری دسړکانو مزه کوینه + بیانه راځینه وړکي څوکی ته" بیامې ورته وویل

"ماچې په کوم خوړ کې پورته وکتل همدغه بودیالی وه، له سړک نه چې لږ پورته ورشې دبودیالی کلی دی، او دبودیالی توتان ډېر مشهور دي، چې دجینکو سیل ته زړه وشي نو بیا وایي چې.

((ادکې مورې ماڼو له ځمکه + دبودیالی توتان ږلۍ وهلي دینه + ماڼو له ځمکه))
او دجهاد په وخت کې لومړی ولایت کونړ و، چې دمجاهدو لاس ته ورغی، نو

بيا پسې ډا داجوره کړه چې "املې نه پورته بوديالي ډېره ښايسته ده +
دمجاهدومنطقه ده."

"تاخو دجگړې دوختونو دکونړ يوه بله لنډۍ هم ويله، هغه څنگه وه"
- "داسمار واله"

"هو، زه يې رايادوم" لږ فکر يې وکړ بيا يې وويل
"راځئ چې دامېرونه پرېږدو + اسمارله نوي ظابطان راغلي دينه" مونږ لا دا
خبرې کولې، کړپ شوټيپ کيسټ راوويست چې بل کيسټ مې ورواچاوه
دسردارعلي ټکر وخوت، چې دغني خان شعر يې دزړه له تله راويسته.
که په شگوکې ژوندون وي ربه بومې که صحراله + که سوداکې ناز او رنگ
وي مامري ورکړه سوداله + که هلال پېغام د نور، دځنډادرېانه وي + ماته
غوره توره شپه ده ډېره، ډېره له هلاله + که دژوند مطلب بل نشته + بس
ژړل اوسوځېدل دي + داخپل جوش په بېرته واخله + داخپل هوش په بېرته
واخله + زه پتنگ ستاپه رڼايم + مين ستاپه تورو نه يم + که کافر که
مسلمانيم + يمه ستادنورو نه يم.....

اتينا دغني خان شعرته فکر وړې وه. وې ويل
- "عجيب حالت لرم" ماويل

- "ولې؟" ويل يې

- "دزړه کړۍ مې د اسمان لورته خلاصې غونډې شوې"

ورته ومې ويل "تاسو فکر کوئ چې په تصوف کې ډېر وړاندې یئ"
وې ويل

- "دده اودرحمان باباڅه توپير دی...؟" ماويل

- "دلته هم هغه خبره ده چې وايي "منزل دټولو يودی خوشفر جدا، جدا"

سده اود رحمان بابا منزل يودی لارې يې يوڅه سره جدادي. درحمان بابا

کله، کله ملايي راوکټېږي، ملا شي او د مليانو غوندې نصيحتونه او وعظونه کوي. خو دغني خان ملا بدراځي، بد ردورته وایي او خپل رقيب يې گڼي، خپله پدې نظر دی چې هدف دده او د ملايودی. لکه چې وایي. نور مقصدزموږه يودی+دژړاځای موشريک دی+يوارمان ددواړو زړه کې+کړي جدا، جدا اظهار.

خوبياځان له ملا برگڼی ځکه چې فکرکوي دده دنده له ملا اوچته ده، ملاڅه کوي؟ عام خلک دجانان په لور بيايي، په وعظونو، نصيحتونو او وېرولو يې بيايي او غني خان خپله دنده دهغو سرکښو خلکو بېول گڼي چې د ملا په خبره غوړ نه کروي.

نوحه وایم چې دده او رحمان بابا مقصد او منزل يوڅو لارې يې کله سره گډې او کله سره جلاشي. رحمان بابا خدای يادوی، الله يادوي او چې پدغونومونو کوم ذات اقدس ته خطاب کوي همدغه ذات ته غني د جانان خطاب کوي او چې کله بيا دښايست د ځل اوڅرک خبره راځي نو له يونه په ټول کاینات کې پټېدلی نشي او بل يې د گل په پاڼو کې ويني. رحمان بابا وایي: "مخ د شمعې په پانوس کله پټېږي+تاچې واغوستې د خيال جامې نری" يانې هغه ته کاینات د خيال نری جامې ښکاري او فکر کوي چې خدای انسان ته کاینات ورمخکې کړيدي او په همدغو کایناتو کې يې ترې ځان پټ کړی دی خوله ده نه پکې نشي پټېدای.

او غني خان وایي: "ما په گل کې وليد چې تې نه مومې کتاب کې+ اې ملاستانيم کتاب مې واورېد په رباب کې" او غني يې بيا دگل په ښکلا او درباب په سوز او ساز کې ويني، هغه څه چې دده په فکر ملايې په کتاب کې نشي موندای. موږ پدې خبرو کې وو چې د بريالي زنگ راغي. ټلېفون اتينا اوچت کړهغه پوښتنه کوله چې چرته یی. اتينا "وويل داکم ځای

دی؟" ورته ومې ویل " له نرنگ نه را اوښتي یو اسعداباد ته په نژدې کېدو یو " هغه ته به یې حساب معلوم ونو اتینا ته یې ویلي وو چې دماسختن دلمونځونو وخت ته به راورسېږئ . اتینا چې دوخت د ټاکنې لپاره د لمانځه دوختونو اصطلاح واورېده ، پوښتنه یې وکړه

- " ولې وختونه د لمانځه دوختونو په پیمانه ، پیمانه کوئ "

ورته ومې ویل

- " ساعتونه راله ته واخله چې په ساعتونو اود قیقو یې پیمانه کړو "

وې ویل

- " ولې ماڅو چې ولیدل ساعتونه دلته ډېر عام دي ، دهر چا په لاس وي "

ورته ومې ویل

- " خو پوهېږې چې د څه دپاره یې تړلي وي؟ "

- " مالومه خبره ده چې دوخت دمالومولو دپاره "

- " ورته ومې خندل "خود کوم کاردوخت دمالومول دپاره؟"

- " دومره تحقیق چې رانه کوې خو پخپله یې راته ووايه . "

- " مونږ د میاشتو د حساب په ځای د پسلونو لو، لور، کر او غوبل نېټې

ورکوو. یاوايو چې په غنم لوکې یاد کړ په وخت او د شولو د نال په وخت او

یا داچې د جواروپسل واخیستل شي او یا جوار بمبل وباسي دغه وختونه او

نېټې ورکوو او بیا چې خبره له میاشتو راواوړي او ورځو ته راشي نو بیا

ورځې په پنځه لمونځونو ویشو او یا پرې ، کله کله د لمر خاته او اشراق

وختونه هم ورډېرکړو. سړيې وخوځوو.

- ددې مانا داده چې تاسولادوخت ارزښت ته هغومره پام نه دی اړولی

څومره چې په کاردی.

ماویل

"هو... دلته څوك د بچو د پيدايښت نېټې هم نه ليكي ځكه چې دغه خبره چاته ارزښت نه لري، بس ميندې ناستې وي كيسې كوي. د كلونو په ځاى د خپل ځوى يالورد خاپوړو، دكنداسې خولې (دغابنونو دوتو) او ياد شونډې د تورېدو او كه ښځې خپل منځ كې وي نو بيا د خپلې لور ياځوى دپيدايښت نه لامخكې وخت په هغه ياهغې پسې تړى او وايي په گېډه مې و، ياپه گيډه مې وه"

پدې سره اتينا په كرس، كرس وخنډل خوله يې رانژدې كړه، زړه مې خوشحاله شو ماويل كه خوله راكوي خوچې شونډې يې رانژدې شوې بيايې په شونډو هم هغسې چرپ وكه لكه ما چې د هغې مخ ته په جلال ابادكې كړى و. اووې ويل

- "څومره مزل پاټى دى" ماويل

- "دادى وروگرځېدو. مخامخ د بريالي دوى كوردى"

د هغوى كورته د موټر لارنه وه. لږ لږې مود يو بل كور د حجرې مخې ته موټرودراوه او وركوز شو. اتينا وويل

"شپه ده څادري نشم په سر كولى" ماويل

"د ظالم لورې كه چاپه پتلون كې وليدې د بريالي كډه هم ورپه سر ووينه"

څادري يې په سر كړه اوورغلو، چې وموكتل بريالي لستوڼي بډوھلي دي.

چاره يې لاس كې ده او له نغري راپاڅېد. اتينا وويل

- "ما اورېدلي ووچې تاسو دښځوسره په پخلنځي كې كارنه كوى، خو دغه لكه

چې سمه خبره نده"، بريالي وويل

- "لومړى خو سترې مشى، او پخیر راغلى، او بيا پدې مې پوه كړه چې ددې

مطلب څه دى چې مونږ په پخلنځي كې له ښځو سره كارنه كوو؟. وې خنډل

- "ځانونه د كورله كارونو اوچت گڼئ" بريالي ورته وويل

- اوس خو دې پخپله وليدم، باور خو به کولی شې چې (ماته يې اشاره وکړه)

ملگری مې هم زما په څېر د پخلنځي نه ډېر بدنه وړي.

اتينا وخنډل

- "کارته کوې اوباور به د بار پدې کور لرگي کوم.... پده خومې هيڅ باور نشته

خوبيا هم نصيب به مې داوې"

. د بريالي مېرمن پرې غږ کړ

- "چې دوکه نشې، دی دې نن وليد میان (کبان) پخوي. خو پوښتنه ترې

وکړه چې مخکې يې کله د پخلنځي دروازه ليدلې وه؟" اورا غله اتيناته يې

ستړې مشي ورکړل، خپلوکې يې يو بل څو وار ښکل کړل. بيا د بريالي مور راغله

هغې هم اتينا څو وار ښکل کړه.

اتينا ماته وکتل مسکۍ شوه. مخ يې راواړو، پټ غوندې يې وويل

- "ستاڅه په زړه څړه راغله" زه ورته مسکۍ شوم د پخلنځي تر څنگه برنډه

وه کټونه پکې پراته وو. هغې ته کښېناستو اتينا د بريالي مېرمن ته وويل

- "تاسو پوهېږئ چې هم تاسو د دنيا نژدې تر ټولو نېکمرغه مېرمنې یئ "

هغې په شیطانت وويل

- "مونږ خو خپله کومه نېکمرغي ونه لیده ، اوکه د کبانو پخول يادوې نو

دا په کونږ کې دود دی کبان اکثر ځوانان هلکان يا پخې ښځې پخوي" اتينا

ترې پوښتنه وکړه

- "ولې....؟" هغې ورته وويل

- "دا په سره سينه پخېږي او ځوانو ښځو ته د کورنور ډېر کارونه وي نشي

کولی ډېر وخت يوه پخلي ته ورکړي نو يا ورته هلکان وخت ورکړي او يا

داسې ښځې چې وزگارې وي" اتينا ورته وويل

- "ما چې ستاسو د کومې نېکمرغۍ خبره کوله هغه داده چې که ستاسو سړي ستاسو سره په پخلنځي کې کارنه کوي نو دليل يې داندی چې ځانونه له پخلنځي برگڼي بلکې دليل يې يو په انصاف ولاړ ویش دی. تاسو د کور کارکوئ دوی د بهر کار او دښځې په صیپت زه پوهېږم چې ښځه څه ته ډېره اړه ده هغه مینه او د برابرئ احساس دی عزت او احترام دی ". هغې ورته وخنډل

- "دوی خو د مینې د پاره تورې وهي". اتینا وویل "همدې ته راځم". "د نورې دنیا نارینه ځان د ښځې دپاره نه وژني، خو ستاسو نارینه ځان، ژوند او څه چې لري ټول دښځې دپاره قربانوي" هغې ورته په شوځۍ وویل.

- "زمونږ دپاره يې نه قربانوي، دخپل ځان دپاره يې قربانوی، دخپلومزو دپاره".

دې هم ورغبرگه کړه.

- "خودده مزې ستاهم مزې دي".

هغې ورته په خنداوویل.

- "ماته يې ځله صیپتونه کوي، خواته دې ناست دی. اوملاهم زمونږه

گاڼوډی دی. یوه هو وکړه". دې ورته وخنډل.

- "لاڅوورځې يې شته".

چې کتل مې بريالی بیاپه پخلنځي ننوتی و او دغوړوڅزا خته. پرې غږ مې کړ
- "لکه چې ښه تر سکونه ښوروا دې پکې وکړه"

یوګال مې سروبي کې د کبانو ښوروا لیدلي وه. چې پخونکي يې ورته همدغه
"دترسکون" اصطلاح کارولې وه. خودده مېرمن رامځکې شوه په خندا يې

ووویل

- "وی لا څه کوې وگوره هغه یې پدغو ښایسته لاسو پخوي او ته
لاپسې ټوکې کوې" ماویل
- "ستابدل ترې اخلم، ابله ورځ تاڅومره په ښایسته لاسو سابه پخکړي
وو اوده پکې خبرې کولې".
په خنداښوه وې ویل
- "څه! خیردی مونږ په خپلو کې پوهېږو. هغه یې هسې سابه بانه کول خبره
بله وه.

ماویل

- "هغه خبره یې زما په مخ کې نشوه کولی ځکه یې په سبوکې خبرې جوړې
کړې؟ وې ویل
- "هو! دغه یې عادت دی" بیامې ورته وویل
- "ماتېره ورځ فکرکوو چې بریالي ستا په پخلي کې خبرې جوړې کړې ته به
ډېره خپه شوې یې خو وروسته مې ولیدل چې هیڅ خپه نه وې".
وې ویل .

"یوخو خبره بله وه سابه یې هسې بانه کول او بل که ریښتیا ووايم په هغه
سړي لا څه چې هرڅه یې مخې ته کېږدې اووې خوري. نارینه لږ ځیر او
تېره ښه وي، چې کله غوسه کېږي او کله خاندي". بریالي غږ کړ
- "خندا اوژړا پرېږدئ او لاسونه وینځی چې تیار شول"
لاسونه موو وینځل، کوټې ته ننوتو د سترخوان ته کښېناستو او کبان
راغلل. اتینا چې ولیدل حیرانه شوه، دامو په څه داسې "Press" کړي دي.
بریالي ورته وویل

- "په تېۍ اودخوړ په تيړو، کبان دتېۍ په ټقېدلو غوړو کې وراچوو او تيړه پرې د پاسه ردو. چې هغه اړخ يې پوخ شي په لټ يې اړوو اوبيا پرې گټه ردو".

ښه تر بس پورې مو وخوړل. اتينا چې زما ترڅنگه ناسته وه غلي غوندې يې راته په خنداوويل

- "دومره مزه يې وکړه لکه چې د امودکبانو وروستی خوراک وي". ماورته وويل

" لکه چې سباشهیده کېږي "

راته يې وويل

- "ستا په سترگوکې هم د شهادت ځلاوینم".

اووم څپرکی:

سمه لام ته تگ

دکربوری کلی له سړک نه لاندې پروت دی.خودسړک نه پورته هم یو کور شته دهمدغه کور شاته یوه ویاله بهېږي مونږ دسهار په څړه کې دهمدغې ویالې په سرروان شو له څه مزل نه وروسته دویالې سرته ورسېدو چې دشیگل له خوږنه رابېله شوې ده. همدغلته په خوږدلرگو یو پل پروت دی لارویان په همدغه کړکيچو پل پورې وزی مخامخ دموڼي کلی دی او پورته پسې نورډېر کلي پراته دي چې دبريالي نه مې ورله نومونه دښې اوږیدلي وو. ویل یې موڼی،ډاگ سیر ،هلالزي ،خوړکلی،غني کڅ ، للم کڅ،متینه

، نارېتونه، شنګر گل، لچيا، غونډۍ، وټې، سورمل، ډب، لاهوسين، شنګس، او سمه لام، کېدای شي نورلوی واړه کلي هم وي خو بريالی ترسمه لام پورې بلدو او زموږ منزل هم سمه لام و. له دې پورته مو کارنه و. اونه دمل دومره ډېرمېرني وو. چې دشيگل په ټوله دره دې وگرځو. او بيا سرې به دکونړ په کومه، کومه دره گرځي. هره دره اوناوه يې دسيل کوونکودسترگوټرې ده ځای په ځای رڼې چينې اومست ابشارونه دي، غرونه ټول نښترو، څپرېو، گورگورو، ممانو، ټيټاقو، ښونه، غوراڅکو اونورو گڼو بې مېوې او مېوه لرونکو ونو پوښلي، چې لوېشت، لوېشت يې دښايست اوښکلا بېلګه ده چې په نړيواله کچه په يادولو ارزې. چې پل ته ورسېدو ايله مې وروسته راروانې اتينا ته وکتل. اتينا اوس داستنبول اتينا نه ښکارېده، سمه دمه کونړۍ وه، دکونړيو پېغلو غونډې چولۍ کميس، تور زړوکی يې په ځان راګور کړی و، يوغت چارگل په پوزه، په زنه او تندي يې يو، يوخال داسې ځلېده لکه دمارسترګه، يوه څنه يې په يو غوړ او نيم سپين بارځو راخوړه وه، اوله بلې نه يې سم کونړی چپه کاکل جوړکړی و، څوسيڅي او يو گل پکې پروت و، دنرګسوڅوسپين، سپين گلونه پکې دشنو پانوسره ښکارېدل، د لمر وړانګی يې په سپين مخ لګېدې. چې ورته ومې کتل وارخطاغونډې شوم، له ډېر پخوا نه داکمزوري لرم چې ښايست ته هيڅ دټينګې نه يم اودغه کمزوري مې اتينا ته هم ښه څرګنده وه، په زړه کې مې دشوق اومينې اوربل شو حيران، ديران ودرېدم. اتينا مسکۍ شوه "بيادر باندې څه بلاراغره شوه" ورته ومې ويل

- "زړه مې په ډوبېدودۍ" رنگ يې سور شو، حيايې ټوله سپينو اننگوته راټوله شوه سترگوته مې ورله وکتل، دهغې په بد ذاته سترگو کې دا فتنه پرته وه چې کله به دغسې حالت راغی، دابه له حيانه مسکۍ شوه، غټې،

غټې زرکينې سترگې به يې راتنگې غوندې شوې، اوږده مېشه يې بانه به يې لک، څک ودرېدل، دغه وخت به يې دېنو هر حرکت ماته خپل زړه کې احساساوه، د زړه په کوم نيم، روغ پرهرکې به مې ورو، وروڅوڅېدل يوعجيب له خوندنه ډک پاک غوندې درد به يې کاوه. مابه په زړه لاس کېښود، او که ولاړ به ووم ددرېدو اوکه ناست به ووم د ناستې توان به مې بايله همدغه ټوکه راباندې دلته هم وشوه، په زړه مې لاس کېښود، ورو، وروکېښناستم، هغې له شيطانتا په ډک غږ وويل - "لکه چې بيا در باندې خپل پښتانه پېريان کېناستل" کله چې اتينا دپښتو ادب ژوره مطالعه وکړه، په سلکونو افسانې او ريښتونې کيسې يې ولوستلې او يا يې له مانه واورېدې، دپښتنو دمينې له زوره او دپېريانو په هکله له انگېرنو ښه خبره شوه نوبيايې نه پوهېږم له ځانه که له دې شعر نه چې: "ښکلي چې وينم گېږي مې نيسي + مينه په ماباندې پېريان واوړي" دمينې په هکله دپښتنو پېريانو اصطلاح راوويسته. او په همدغه ډول "اضطراري" حالت کې به يې راته کاروله. دغه حالت که له يوه اړخه درد درلودنو په درد کې تاوېت خوند هم پکې و او بله لويه گټه يې داوه چې اتينا مې پکې هيڅ خبره ځمکې ته نه غورزوله ، ټکی، په ټکی يې منله. زه دپښو په سر ناست ووم، يولاس مې په زړه ايښی و. تندي مې تريو او سترگې مې نيمې داسې پټې وې لکه د سخت درد په حالت کې چې پټېږې په خپل سرمې داسمان لور ته اشاره وکړه يانې مخ پورته کړه چې له لاندې دې تصوير واخلم بيا مې ورته دلاس په اشاره او په تېزغږ وويل

شاراواړوه، مطلب مې داو چې کوڅی يې ووينم، کوڅی يې نه

ښکارېده خو په تور زړو کي کې يې يو تور خامار پروت و. وروستی سرکې يې څوڅونډي غونډې ښکارېده ورته ومې ويل

زړوکی دې لږ اوچت کړه، اوچت يې کړ، پيويو ته مې وکتل په کوناټوزنگېده. ښه مې وليده. له سره تر پښو مې وڅارله بيا د بريالي هغه خبره راياده شوه. چې په لومړي ځل يې چرته په کومې ښځې لاس وهلې و. ويل به يې په ښځوکې به خامخا هډوکي وي. که پکې نه وای دښتر په څېر به هسکې نه تلې خو هډوکي پکې پټ دي، غوښه يې دسروغونډې کلکه نده داسې پسته ده چې په لاس کې يې رانيسې گوتې يوه بلې ته رسېږي. پدغه وخت کې ترې چاپوښتنه کړې وه چې گوتې دې يوه بلې ته رسېږي نو بيا خو به پکې هډوکي نه وي.

بريالي ورته ويلي و

چې يوڅه نري "راډونه" پکې شته. مالادغه فکرکړو چې اتينا مخ راوگرځوو، په شوځۍ يې له لاس نه ونيولم، راپايې څولم، له ځان نه يې مخکې کړم اودا راپسې راروانه شوه، دپل نيمې ته چې ورسېدو. لومړی مې د پله نه لاندې وکتل، خوږدېر کوز بهېده، بيا مې ورته پل وڅوځوو. خو هغې پرې زمانه ښه اله ډينگ شروع کړ. وپوهېدم چې نه ويرېږي غلی له پله پورې وتم داهم راپسې راپورې وته اودخو تر څنگه لارموونيوله. دوه په دوه په ټوکو ټکالواو د تېرو يادونوپه يادولو په کلار، کلار روان وو. هر بوټي، گټې اوونې ته مو په غور، غورکتل او تبصره مو پرې کوله، زمونږ بل ملگری بريالی و چې زمونږ نه مخکې دکچرو سره تللی و، په دوه کچرو مو د خوارځواکو مېرمنو او ماشومانو دپاره بسکت او تودې جامې بارکړې وې. دغه هر څه اتينا له کابل نه د ځان سره راوړي و. اوويل يې چې

- "دغه لرې پراته کلي ته څو پکارده چې زمونږ ورتگ ورته څه گټه هم

ورسوي"

خودغه خپل کارله يواخلاقي جواز موندل وو. او دومره يو بد رنگه جواز چې هيڅ اخلاقي اډانه نه لري، دا ما ته همداسې يو عمل ښکاري ښکاره لکه اتحادي ځواکونو چې له يوې خوا لاييز بمونه او له بلې خواکي توکي وروړل. خو رښتيا داوو چې له دغې پرته زمونږ سره دغه کلي ته دورنگ او بيا په تېره هلته دپاتې کېدوکومه بانه هم نه وه. څه به موويل چې څه پسې راغلي يو؟ که رښتيا مو ويل خو انجام مومالوم و. مرگ او همغه تياره سمځه، مونږ چا راوړلوهم نه. او يابه راپسې نورډېرمرگونه کېدل زه او بريالي ځوافغانان و. زمونږ وينه خوهسې هم ددنيا ترټولو ارزانه وينه وه. چې په بريد اوپوله هم بهېږي اودچاد شونډو په ليدواو دسترگو په اشارو هم. په پيسو هم بهېږي او په واکمنۍ هم. خپل پرې ځانونه جنت ته رسوي او پردي پرې ځانونه ددنيا گنجونو او خزانوته. خو اتينا ترکۍ وه. دسوله ساتو ځواکونو(ايساف) لويه افسره وه. اود ترکيې په سوله ساتو ځواکونو کې يې لويه ونډه لرله. ترڅوورځومخکې پورې ددې ځواکونو مشري ددوی په غاړه وه. دهغې مړۍ بيا خپلوفوخيانو هلته نه پرېښود. اوکه هغوی پسې ورتلل نو شونې وه چې دشيگل د درې ډېرو بې وزلو اومعصوموخلکوته زيان ورسېږي. نو پرېکړه مو وکړه چې دغه بسکت او تودې جامې به په کچرو ولېږو، بريالي به ورسره لاړ شي. ځکه چې پخپله يې ځان ښه سړی کوو او ويل يې چې مونږ يواځې نشي لېږلی. اوهلته به دکلي خلکوته ووايي چې ډاکټران راځي او غواړي ددې کلي د ميندو او ماشومانو کتنه وکړي او خوارځواکو ميندو او ماشومانو ته بسکت اود زاروان ژمي لپاره تاوده کالي ورکړي. او مونږ

پدې پوهېدو چې دابه دکليوالو لپاره ډېر خوږ زېږي وي ځکه چې مونږ هسې هم د دنيا تر ټولو لوی خيرات خور قوم يو . د پښتو او پښتونولي هغه کتابونه تېرو خپلمنځي جگړو سېزلي دي په کومو کې چې نور وټه لاس نيول د دروند پښتون سر د ټيټېدلو لامل گڼل کېده او له همدې امله پښتنو مشرانو د مسيحا له لاسه هم دمنت د دارو له خوړلو نه د عزت او سر لوړی مرگ غوره گڼلو.

مونږ همدغسې په ټوکو، ټکالواو تبصرو روان و. دلارې نقشه راسره وه، او بريالي نقشه دومره دقيقه جوړه کړې وه چې دايې پکې هم ليکلي وچې د ورسې دچنار لاندې دمه کولی شئ. زمونږ بایکونه په کچرو وړل شوي وو. د بایک پرځای يواځې په سپين دسمال کې ټړل شوې يوه غوټه راسره وه. دکونږ خلک بایکونه ډېر کم کاروي. ښځې دلاس له دسمال نه په څو برابره لويو دسمالو گلونه جوړوي او بيا هغو دسمالونو کې خپله غاړه، غوټه رانغاړي او له ځان سره يې وړي.

او داستنبول غوندې هم نه چې ښځې دې خپل بایک راخيستی وي او سړي دې خپل. دلته ښځه اکثر خپل ماشوم وړي غوټه په خپل ملگري که ورور يې وي که خاوند په هغه باروي. خو د غرونو دود دغه ډول نه و غوټې نارینوو نه وړې. ښځو په سر کړې وې. يو به يې ماشوم هم په څنگ کې نيولی و، او داسې به راروانې وې لکه شل کلنې اسپې. ما بيا دکونږ په اصطلاح د اوارو سيمو دخلکو په دود غوټه پخپله اخیستې وه. او اتينا راپسې لکه د زرکې خرامانه را روانه وه. مونږ ډېر مزل نه وکړی چې يو کور مو وليد. دغه کور دغره په ډډه کې جوړ شوی و. او د مېوه لرونکو ونو ډېر ښه باغ ورته هم ولاړو. د اتينا دغه فکر ډېر خو ښی شو وې ويل

- "دا باغ او دا کور ددې ثبوت دی چې که څوک وغواړي ښه ژوند وکړي له یوې نه یوې لارې ځان ور رسولی شي، وگوره څومره ښکلی باغ، ښکلی کور، اوبیا لا اوچت د غره په سر "ماورته وویل"

ډېرې تبصرې مه کوه قدمونه راخله، ځان به رسوو "زما په خبره یې ځان ناکاره کړ "که ددې غرونو خلک دهمدې سړي د فکر په پل، پل کېږدي هم به خرما وگټي هم به ثواب "

- "ډېره ښه ده خو چې په پل یې پل کېږدي "

- "نو گنې نه یې ږدي؟"

- "نو څه گټه ورته لري؟"

- "خو مارکيټ ته دې ورسوي"

ورته په خندا شوم

- "په خپله اوږه به یې رسوي که په خرو اوکچرو، دوی خپلو سېوله مالکه نشي ولای ته پرې مېوې مارکيټ ته رسوي؟"

هغه هم مسکۍ شوه

- "رښتیا چې لومړی ورته سړک پکار دی" په دې دره کې سړی ایله د ستر قرآن ددې ایت په مانا په سم ډول پوه شي چې .

"وجعلنا من المءكل شئ حي "یانې په او بو سره مو هر څه ژوندي گرځولي .

وگوره دا غرونه څومره ډېرې او به لري ، او هر چرته چې اوبه دی هلته ورته کورونه دي او کورونه د انسان دژوند نښه ده . په یوټکي زه هم خوشحاله شوم په ټوله لاره چې چرته ددې شونتیا وه چې اوبو ته د برېښنا دتولید ډینموو لگول شي . نژدې ټولو ځایونو کې لگېدلي وو . او ددغه غر کورونه چې کله په پېلوزه اوشونتۍ روښانه کېدل اوس په برېښنا روښانه وو . د اتینا دغه فکر اود ښه ژوند تېرولو لپاره دغه بریالی

هڅه ډېره خوښه شوه . ډېره يې وستايله او د افغانستان په شان غربي هېواد لپاره يې ډېره گټوره وبلله چې په غرونو کې د لويو برېښنايي فابريکو د برېښنا د تارونو د غزولو پر ځای واړه بندونه او د برېښنا د توليد وړې فابريکې جوړې شي . اتينا د استنبول په ښار کې پيداشوې وه او هلته لويه شوې وه . غرونه او د غرونو ونې بوټي ورته نا اشنا و . او همدغه نا اشنا توب زمونږ مزل ډېر وروکړ .

چې د غره شنه ډډه به يې وليده . ورو به يې يو خوا بل خوا وکتل ، لر ليدی (دوربين) به يې راوويست او بيا به د غره په تماشه وه . ټيټاقي او ممانې يې ښې ډېرې وخوړې او په گورگورو يې سرې شونډې تګې تورې کړې . عجيبه داده چې زما تورې شونډې هيڅ نه خوښېږي خو د اتينا دسور سپين مخ سره په گور گورو تورو شوو شونډو عجيب ډول کاوه . مونږ له دغه مزل نه ډېر خوند واخيست . او که ځای په ځای راسره دمرگ وېره نه وای دغه خوند به څومره لا پسې نور ډېر شوی و . ځکه مونږ ته مالومه وه چې که ځانونه څومره ډېر کونړي کړو خو ښکاره مالومېږو چې په دغو غرونو کې نوي او نا اشنايو . او دغلته هر نا اشنا کس د امريکايانو ايجنټ گڼل کېږي . دغه ساده گڼل نه دي چې څوک درته بد وگوري او درنه تېر شي . بلکې هغوی ددغه ډول خلکو دغې سيمې ته رسېدل دسيمې سپکاوی گڼي او ددغه ډول خلکو مرگ خپله ديني

وجيبه او فريضة . دنقشې له مخې مونږ بايد په څلور ساعته کې د خوړکلي نه پورته پراته پل ته رسېدلي وای . خو چې مونږ دغه ديوه بش پل ته ورسېدو او ساعت ته مو وکتل شپږ ساعته تېرو . نورې مو پښې گړندۍ کړې . غم راسره دا وو چې که نور ډېر تم کېږو بريالي ته اندېښنه ورلوېږي

. له دغه ځای څخه نژدې یو سات وروسته سمه لام ته ورسېدو . او
څرنگه چې مو گڼله همدغسې شوې وه .
بريالی دومره وارخطا شوی و . چې بېرته لارې ته راوتلی و او لاس ترزنې
ناست و .

اتم څپرکی:

دسمه لام شپه

سمه لام چې دکونړ خلک يې "سلام" ليکي دغره په لمنه کې دپنځه ويشت دېرشوکورونو وړوکی غوندې کلی دی . مونږ دکلي برسره ته لاړو. اتينا په يوه کمر ودرېده او خواوشايې وکتل چيغه يې کړه .

- "جنت ته راغلې يم جنت ته" ورته ومې ويل

- "ډېرې چيغې مه وهه چې رښتيا دې جنت ته ونه لېږي . وې ويل

- گوره! شاته شين غر. مخامخ شين غر، ښي او چپ ته شنه غرونه ، او پاس په سر شين اسمان . هاغه چينه وگوره چې د اوبنکې غوندې رنې او

به ترې څومره په مستۍ راروانې دي . او پوهېږې چې په باران کې به دا وچ خوړ څومره له سندريز شوره ډک وي" ورته په خندا شوم.

- "چې څومره ډېر شور وکړې، ستا د بنگړو شور ته نه رسي" له لاسه مې ونيوله او له کمره مې راکوزه کړه وې ويل

- "اوس ته وخېږه، چې ټول شيگل ترې داسې ښکاري لکه په ورغوي کې چې دې پروت وي" بريالي غږ کړ

- "دا هر څه به ووينئ خو راځئ يو ځل خپل ځای ته ځان ورسوو" اتينا ورته وويل

- "خپل ځای مو چرته دی"

- "دلته په يوه کور کې، له کچرو نه مې ټول سامان هملته کوز کړی او ورته ويلي مې دي چې ډاکټران راروان دي"

- "زر مې ترې پوښتنه وکړه ډاکټره که ډاکټران....؟"

- "په خدا شو. ډاکټران ! ته مې هم ډاکټر کړی يې....؟"

- "نو زه خو ډاکټر نه يم"

- مسکي شو

- "وريندار مې ډاکټره ده څه....؟ اودغه د نرسنگ کورس خو تاهم کړی دی" ورته ومې ويل

- "خوزه دچا کتنې نه کووم ځکه چې اتينا څه وخت عملي کار کړی دی او ما ندی کړی. کوم مالومات چې مې لرل هغه مې هم هېر شوي او نه غواړم چاته زيان ورسوم. "نيم طبيب خطر ه جان" له ځانه نشم جوړولی"

بريالي وويل

- "سمه ده! کتنې مه کوه نوم خوبه درباندي پروت وي. که دخلکو پام شي چې ښځه دې ډاکټره ده او ته ورسره هسې "باډي گارډ" يې نو بيا درته په ښه سترگه نه گوري" اتينا وخنډل

- "مطلب سړي دې تل په ښځې بر وي" له خولې مې وختل
- "سړي خو هسې هم په ښځو بر وي" مخ يې له حيانه سور شو شرميندوکې مسکايې وکړه بريالۍ رانه روان شو او دې راته غلي غوندې وويل "بې شرمه! دتيارو او تورتمونو برېدل رښتوني برېدل نه وي" بيا مې بريالي ته وويل

- " بريالۍ جانه لکه چې په پسات دې اړولۍ يم. څنگه دښځې او مېړه خبرې کوي.؟"

- "نو دې کلي ته دې ډاکټره ښځه راځي او هغه هم بې مېړه، بې پلاره، بې وروره دپردي نارينه سره "

- "بريالیه! دادپردي ټکی راباندې ښه نه لگېږي ددې نه لږ ځان ساته "
- اتينا وويل "پردي نه يې نو د تره ځوی مې يې څه ...؟ دپردي ټکی درباندي ښه نه لگېږي او...."

بريالي يې خبره ونيوله اوپه خندا يې وويل

- "او... دخپلولونه يې نوڅه کوې؟ خپه کېږه مه ورته ويلي مې دي چې ډاکټران راروان دي، يو نر يوه ښځه دواړه سره خپلوکې ښځه اومېړه دي، او تر هغو پورې به دلته پاتې وي ترڅو چې ددې کلي نه ناروغۍ وشړي" ماورته وخنډل

- "زه پکې څه اندېښنه نه لرم" بريالۍ په برېټو کې مسکۍ شو

- "نوڅوک به يې پکې ولري؟" اتينا دگورگورې واړه غوندې بوټي ته

لاس ورغزولی و اوپه بې پروايي يې وويل

- "زه پکې هم څه اندېښنه نه لرم" ماويل

- "چې اندېښنه نه لرې نورڅه چې څو. دماشومانو خويونه مه کوه چې هر بوټي ته ودرېږي" مخ يې راواړو.

- "څه فکر کوې چې دې کلي ته به سمه لام ولې وايي؟"

- "زه ترې څه خبريم چرته له کوم سپين ږيري به پوښتنه وکړو"

- "ما چرته ليدلي وو چې په پښتوکې لام لښکر ته وايي، کېدای شي د کومې

معړې لپاره له دې کلي نه گڼ خلک راوتلي وي او يا به د چاگنې بچي وو

چا به ويلي وي چې "سم لام" دی مانا سم لښکر دی"

- خو دادومره غټ کلی نه دی. اوس چې دومره لږ کورونه دي نو پخوا خوبه ډېر کم وو. نو سم لښکر ترې څنگ راووت .

بريالي وويل

"يواځې دا کلی نه دی چې دلام کليمه پکې راغلې په کونډ، نورستان او لغمان

کې چې درې واړه ولايتونه سره څنگ په څنگ پراته دي ډېر داسې کلي شته

چې دلام کليمه پکې راځي لکه په لغمان کې مهترلام، افغان لام، شترلام،

نورلام، نينگه لام چې يو په کونډ کې دی او بل په لغمان کې، همدغسې

سمه لام، لېجه لام او لوټه لام په کونډ کې د کلو نومونه دي خو په

نورستان کې بيا دغه کليمه په يوه بله بڼه راغلې لکه. لاما، واما" ماورته

وويل

- "کېدای شي لام دلاما اوښتې بڼه وي او لاما يې دبودايانو مذهبي

پېشواگانو ته ويل داکوم نومونه چې تايادکړل ودې شي چې دغه ټول

ددغو سيمو دبودايانو دمذهبي لارښودانو اوپېشواگانو نومونه وي."

مونږ پدغه بحث کې دومره ډوب تللي وو چې دگټونه دجوړ يوه کورمخې ته ودرېدو بريالي وويل

"همدازمونږ دکور به کوردی" چې دشالخوانه غږ شو

"مېلمنو په خير راغلی، ناوخته موکړلکه چې دغرونو د مزل عادت نه یاستئ

"ورته ومې ويل

"رښتیا هم چې نه یو عادت"

دازمونږ کور به و، چې دمنځني قدهدور سړی و. یو څړ دخوړو ژيو پکول یې په سر پروت و چې تر وروځو راکوز شوی و او رسا په منځ پکې دغټې گوتې

په اندازه یو سوری له ورايه ښکارېده، لویه اوږده ږیره یې تر سینې

راغزېدلې وه. ډېر په مینه یې روغېر وکړ. له لومړیو خبرو یې څرگندېده چې

سړی یواځې په سمه لام کې نه دی پاتې شوی، ډېر گرځېدلی او ډېرڅه یې

ليدلي دی دبريالي سره په لاره ملگری شوی و. له کچرونه یې مواد دده په

کور کې کوز کړي وو او ده ورسره منلې وه چې یوه خونه به د ښځو او

ماشومانو د کتنې لپاره ورکړي. له روغېر وروسته یې مونږ ته د حجرې

ورپرانيسټ او اتینا ته یې وويل

"خوړې! ته دننه لاړه شه، ډاډه ورځه، ښځمنې مې ستاله راتگه خبرکړي

دي"

اتینا دننه لاړه او مونږ په حجره کې کښېناستو. کوربه هم لاړ لږه شېبه

وروسته یو ماشوم لاس وینځونکی راوړ او ورپسې ډوډۍ راغله دډوډۍ

او چای نه وروسته د څه ساعت لپاره د سمه لام په تاریخ او تاریخي

کیسووغږېدو. کوربه د پنځو سو کلونو شااوخواکې و. نوم یې اسلم خان و.

ډېرې کیسې یې زده وې خو بدمرغي داوه چې نسوار به یې کپه کړل او

دژبې لاندې به یې ورواړول بیا یې ازادې خبرې نشوای کولای. ویل یې

سمه لام ډېرې کيسې ليدلي او دظلم ډېر داستانونه پکې پټ پراته دي. دلته دلبنکر په نامه يو سړی و. ورور يې د کلي ملک و. په ملکۍ دخپل ورور سره وران شو. په کور يې ورغی او دخپل ورور په گډون يې دهغوی د کور ټول غړي په تېر کي ووهل او مړه يې کړل. خو دورور يو ننگور ترې د شپې په تياره کې ورکه شوه. ويل کېږي چې ورکه شوې ښځه پېښورته لاړه. هلته يې څه خپلوان اوسېدل او دهغوی کورته يې ځان ورساوه. ددغې ښځې په گېډه ماشوم و. څه وخت وروسته هغه پيداشو او چې لوی شو چاورته پېغور ورکړ چې "پلار دې نه دی مالوم" هغه له مور نه پوښتنه وکړه، مور يې ورته کيسه تېره کړه اودى هم د سمه لام په لور را روان شو لښکر اوس لښکر ملک و لښکر ملک تل دځان سره ټوپک گرځاوه دغه هلك ورسره دلېتۍ په کنډو مخامخ شو په لاره ور سره ملگری شو دلښکر نه يې پوښتنه وکړه چې نوم دې څه دی اوولې ټوپک گرځوي؟ هغه ورته خپل نوم وښود او کيسه يې هم ورته تېره کړه چې د ژوندۍ خلاصې شوې ښځې په گېډه ماشوم وو او اورېدلي مې دي چې هغه اوس زلمی دی دهغه له وېرې ټوپک گرځوم دوی په لاره ملگری و چې لښکر ملک د حاجت لپاره ستون شو، ټوپک يې ده له ورکړ ده هم وويشت او د هغه غاړه غوټه او ټوپک يې راواخيست او سمه لام ته راغی د لښکر ملک کورکې يې وويل چې ملک په لاره کې کوم کلي ته ستون شو زه يې مېلمه يم او خپله غاړه غوټه يې ماله راکړه او وې ويل چې سهار له به راځي هغوی يې هم ښه قدر، مدار وکړ، دشپې پسې راپاڅېد او د لښکر ملک دکور ټول غړي يې په تېرکي ووهل، وې وژل اودى ترې لاړ سبا خلکو ويل چې دملک په کور لښکر راغلی خولښکر نه ؤ همدغه يو زلمی و. د اسلم خان کاکا په کيسو کې مازديگر شو، ووتو دغرونو ننداره مو وکړه د ماښام لمونځونه مود چينې په غاړه

وکړل چې راغلو ډوډۍ تیاره وه ښه ډوډۍ یې برابره کړې وه غوښې ډېره مزه راکړه پوښتنه مې ترې وکړه

- "کاکا! دامو څنگه پخه کړېده ...؟"

والله ډاگتړه! ستاسو غوندې سیخان میخان خومونږ نه لرو چې غوښې پکې وپیو او بیا یې په انکار ونیسو خو بس د مال روغ ورون راخلو اود څېړیو د لرگو په سکروټو یې ږدو یوڅه مالګه او داوږې اومرچ اوبه پرې هم ورشیندو. نوره یې خدای پخپل قدرت پخپله پخوي "دډوډۍ اولمانځه نه چې وزگار شو اسلم کاکا وویل

- "ډاکټر صیب! مونږ ټوله ورځ په غرونو کې گرځو، بزې ساتو، سترې یو، نو دښې ډېر وختي ویده کېږو" ماویل

- "کاکا! مونږ هم ډېر وخت وروسته په غره کې مزل کړی دی، ښه سترې یو، چې څومره مووختي ویده کړې، نوخوښېږو" وې ویل

- "نو بریالی وراړه به همدلته دحجرې مخې ته ویده شي او تاسوته مود بلۍ په سړیوکت جوړکړی "په حیرانتیا مې پوښتنه وکړه

- "د بلۍ په سر؟"

- "هو! دبلۍ په سر دلته ډېر خلک دبلو په سرونو ویده کېږي او پوهېږم چې مېرمن دې درباندي ډېره گرانه ده ماویل چې بېلتون مومنځ کې نشم راوستلی" غلي غوندې مې بریالي ته وکتل هغه هم وویل

- "خه! ډاکټر صیب شپه مو په خیر، زه هم ډېر سترې یم، خوب راځي، سهار به دخیره سره وینو"

- د حجرې یو دېوال کورته لگېدلی و همدغه دېوال ته دکور له خوانه د لرگو پورۍ لگېدلې وه کورته یې واړولم او وې ویل بس په همدې پورۍ ورڅېژه ماهر شاته ونه کتل سپک وروختلم کټ ته ودرېدم، سپوږمۍ چې

دغره په سر ولاړه وه رڼا يې د کټ پر بستري پرېوتې په غور مې بستري ته وکتل، ښه وه، دويده کېدو وه، خونه پوهېدم څه وکړم؟ څنگه پداسې کټ کې پرېوزم چې لږه شېبه وروسته به مې نکاح کړې ښځه نه، يوه ترکي ملگرې، يوه دوسته، يوه په زړه کې پالې دوسته، يوه مينه، دزړه په وينو ساتلې مينه به هم راځي او جوخته به راسره پرېوزي دمور نصيحتونه راياډ شول، چې ترکيې ته يې رخصتولم ترمې، ترمې اوښکې يې غبرگې، غبرگې په مخ روانې وې، په تگ مې ډېره خپه وه خود کور نه دوتو په وخت راته کومې بلې شيطاني غوندې ميلمنې په خدا وويل -"ټکورې! ترکيې کې به مزې وکړې، ترکي جينکي به دې وخوري" مور مې پدغه خپگان کې هم په غوسه وروکتل

- "ولې زما شيدې به دومره بې مالگې وي، اخر پښتنه يم اودمور په خپلو پښتنو شيدو همدغه باور لس کاله پښتون زلمی وساتلم، پښتون زلمی، چې په پردۍ ښځه يې سترگې لکېږي ان بانه يې له حيا نه ځمکې ته کاږه شي.

نو په اخر سر چې له ترکيې نه مې هم پښې راسپکې کړې، دکونړ ديو پښتون پتمن غره په هسکه څوکه څنگه خپل پښتون فطرت پرېږدم له کټ نه تاو راتاو شوم، سرته يې ودرېدم، ستورو او سپوږمۍ ته مې کتل، ټولو راته حيران، حيران کتل، لکه غېر، غماز چې د ننگ په کوم ميدان د کوم پښتانه زلمي ننداره کوي بس بله چاره نه وه واسکت مې وويست، کات مې کړ، دبالښت لاندې مې کېښود، په کټ پرته کمبله مې يوې خواته ټوله کړه، دکټ ښي اړخ ته اوږد وغزېدم، خپل څادر مې په پښو راخور کړ عجيب احساس راسره ونه پوهېدم چې خپه يم که خوشحاله. پدې هم نه پوهېدم چې خپه شم که خوشحاله. يو خواډانگ و بل خواپړانگ. يو خواډټول ژوند

ارزښتونه وو. د پښتانه زلمي او پښتنې پېغلې د حيا او پاکوالي فکرونه او بل خوا د زړه سره اوروڼه او په رگونو کې د سرو سکروټو او سرو بخرو خوځېدل وو. هيڅ نه پوهېدم خو ناڅاپه مې داتينا غږ واورېد "مننه ترورې! وختلم، تاسو اوس ځئ" بس چې کتل مې اتينا کټ ته رارسېدلې وه غلي غوندې يې وويل

- "سلام"

بيايې کمبله اوچته کړه، وې ويل

- "ما په ځمکه غوښتې، خدای په اسمان راکړې"

مانا دېلۍ په سريې راکړې ماورته هيڅ غږ ونه کړ کټ کې کښېناسته، زړوکی يې لرې کړ، له کوڅې نه يې پيښوۍ را خلاص کړ دکت په پښه يې ورواچوو کوڅۍ يې راوسپړلې، اوږده خرمايي وينښته يې په کوتو گمنځ کړل بيا يې ورو، ورو خورول چې په غوږ والۍ کې يې ونښتل يو څه هڅه يې وکړه چې وينښته له مندرۍ نه را خلاص کړي خو هغه پکې سم تاو شوي وو ماته يې وويل دا والۍ راله د وينښتونه راخلاصه کړه. ماورته وويل "زه يې نشم خلاصولی"

- "ولې؟...ويرېره مه خير دی خورم خودې نه...؟"

- "خورې مې نه خو، دغه کارونه ښځې پخپله کوی دېل چانه پکې مرسته نه غواړي".

- "داډېره جاخه شوې ده، غوږ مې خوږېږي".

- "هيڅ پرې نه کېږي را خلاصوه يې".

- "والله خوږېږي، ټوکه نه کوم"

- "ولاحول مې کړه، ښه! رانژدې يې گډه"

- "پسې راپاڅېره ځينې کارونه، په پرتونه کېږي".

"چې په پرتونه کېږي زه يې هم نه کوم، بس ته پوهه شه او وينېته اووالی دی پوهه شه".

لکه څوک چې ماشوم کلاروي همدغسې يې راته په خوله دوه درې چرپه وکړه بيا يې وويل

"گل مې دی گل، مه خپه کېږه، دادی په پرتويې وکړه، زه به غوړ در وړاندې کړم"

ددې سره يې خپل چپ لاس زمانه واړوو د کټ په بازو يې کېښود او داسې راباندې راپرېوتو چې ښی سینه يې زما په سینه جوښته پرېوته اوچپه سینه يې زوړنده پاتې شوه چې ايله يې څوکه زما تر سينې رسېده غوړ يې راله سترگوته مخامخ کړ

"اوس يې له نژدې ووينه" بس بله لاره، چاره هم نه وه، څه به مې کولای؟ دښگل په پاس سرکې دغره په څوکه ديوې بلۍ په سر په يوه پراته کټ کې کومې نياز بينې ته دغه ډول ستونزه پيداشي نو ځان خو ترې نشې خلاصولی، زما په انکاريې امکان درلود هغه غوسه شوې وای، وينېتو ته يې زورکړی وای، او دوينېتو زور والی له او دوالی زور غوړ له تللی وای، اوغوړ ته زيان رسېدلي وای. نو بيا به څه وو، هغې له به څه بند تړلی، اوپړه به يې دچا په غاړه وه؟ زما وړوکی انکار، اودومره ښايسته غوړ ته زيان رسېدل چې سوری پکې هم زما په وينا شوی و. بيا به مې څه کول فکرمې وکړ خو رښتيا هم بله لار نه وه راپاتې. بس له غوړوالی نه دوينېتو په راخلاصولو مې پيل وکړ ددې سره مې دغني خان دې شعر په مغزو کې انگازې جوړې کړې "چې دې وس د بدونه وي + څه به ته څه به دې ښه وي + توبه هله د شرابو + چې شراب درته پراته وي + چې بودا شې خوله کړ شپه + بياتوبه، توبه د څه کړې + هغه ښه له بدو،

بدوي+ دناکامه چې ته ښه کړې+ دا چې باغ دگلو ډک وي+ مستانه غونډې
 ماښام وي+ داچې تاته رڼې سترگې+ غلې ووايي سلام+ په مکېز دې زړه کې
 بل کړي +دمستی دوزخ تمام+ او وی راشه راشه زما ياره +وخت دی لږ
 خبرې ډېرې+ بيادې وروشان له اوږونه+ پستې لېچې کړي چاپېرې + خوله
 دې خولې ته کړي در پورته+ شونډې سرې تودې بې هوشه+ لکه بله ډيوه
 رپي+دځوانۍ مستۍ دجوشه+ ته چې دغه وخت اوچت شې+ او را شروع
 شې په ژړا+ نوليونی وایي قسم دی+ يا خوغوټ يې يا اجړا.
 له ويښتو نه مې ورله والۍ راخلاصه کړه، بيا يې وويل
 -"دويښتو نه خودې راخلاصه کړه ،اوس يې راله دغوږنه هم را لرې کړه
 ،دشپې ماتېږي"

-ښه وه لاس مې ورته برابر و زرمې ورله کونډه له خپل چنگک نه خلاصه کړه
 په يو لاس مې ورله دسپين نري واړه غوړ پوڅکۍ ونيوله اوپه بل لاس مې
 والۍ پورته راښکله ترې راومې ويسته خود بل غوړ نه دوالۍ رالږې کولو
 دپاره هغه مجبوره شوه چې اوږده راباندې پرمخې داسې پرېوزي چې سينه
 يې زما په سينه جوخته ولگېږې پوزه په پوزه راشی او خوله په خوله
 ښځه شي دغسې دهغې چپه والۍ زما ښي لاس ته برابره شوه خو د دوه
 لاسونو کار په يوه لاس چرته په اسانه کېږي خو ځل مې ورله کونډه
 پرانيسته خوهيڅ پونشوم چې بيا پکې ولې نښتې وه؟ کېدای شي لامل يې
 داو چې غندل به مې ورله له کونډې نه سمه نه وه راويستلې، په هغې چې
 ښکته ښه زور ونه کړې اودکونډې ترسر پورې يې زور کړې راتاو نه کړې
 چرته له کونډې راووځي اوچې کونډه خلاصه نشي نو که څوک هڅه کوي
 چې غوږوالۍ دچاله غوږه راوباسي نو مانا يې داده چې بل لوری له غوږ نه
 خلاصوي دغه چې زه ورته پوڅکۍ وایم اوکېدای شي څوک يې دغوړ نرمۍ

کڼي همدغه شی چې دغور نه ښکته را زانگي او نجونې يې سوری کوي اووالی پکې اچوي دا خو ډېر نرم دی او بیا لا داتینا دغور پوڅکی دا خو دسپین نري کاغذ غوندې نری وه داخو په اسانه را شلېدلی شوه. له همدې وېرې مې په کلاره څو ځله هڅه وکړه چې والی ترې راوباسم خودوالی خوښه نه وه هرځل به اتینا د درد یو وخ، ویش کوو او مابه والی پرېښوده چې ونشو اخر مې ورته وویل غور دې خولې ته رانژدې کړه د غور دپوڅکی وروستی برخه مې ورله په خپلو غاښونوکې ونیوله اوپه لاس مې ترې والی راوویسته دکټ نه لاندې مې وغورځوله او ورته ومې ویل سهار يې بیا را اخله خواوس زمانه پاڅه چې ساه دې راله بنده کړېده

په خندا شوه

- "ساه دې بنده شوې؟"

- "هو! ساه مې بنده شوې ده، کوزېږه"

تنی يې راله پرانیستې، په سینه يې کلک، کلک وچيچلم او رانه کوزه شوه ستا که ساه بندېږي، زما خو نه بندېږي راخېژه.

- "د در ختلونه يم."

- "ولې؟"

- "په اخر کې راباندې دموړ نصیحت مه ماتوه."

- "هغې درته ترکیه ښودلې وه کونړ يې درته نه وښودلی."

- "حیلې ورته مه گوره بس دوه درې ورځې صبر وکړه ستا به دین په ځای وي زما به پښتو."

- "څه هم درنه نورڅه نه غواړم یواځې په غېږکې خومې ویده کېدای شې."

- "نه افسوس کوم چې دغسې هم نشي کېدای."

- "حیرانه شوه نو څه کوي."

- "زه خپل ځادر په ځان خورووم ته خپل زړوکی خورکړه. دومره یخني نشته".

- "اوکمبله؟ پدې به څه کوو؟"

- "دا به ددواړو ترمینځ پوله شي ته به زما سره نه لگېږې، زه به ستاسره

په خپګان یې وویل "خبره نو دپولو شوه؟"

- "هو! خو ډېرې ورځې به نه وي"

ددې سره مې کمبله په منځ کې راځای کړه او مخ مې ترې واړوو له څه شیبې وروسته یې راله په ویښتو کې ګوتې وهل شروع کړل خو زه هم سترې ووم خوب راته همدغسې مې پرېښوده او ترې ویده شوم سهار چې راپاڅېدم سرمې دهغې په مړوند پروت و اوښی. پښه مې سمه پرې ور اړولې وه.

نهم څپرکی

عجیبه بوډی

نن مازدیګر په سمه لام کې زمونږ درېمه ورځ پوره کېده، پدې دریو ورځو کې اتینا درې کاریزې ورځې لرلې اودرې واړه یې دکلي دښځو او ماشومانو په کتنو اودقتلونو په باب په مالو ماتو راټولولو تېرې کړې. مونږ هم دسمه لام دتاریخ اولویوکیسو په پوښتنو کې ورو، ورو پوښتنه کوله او دغو ګډو هڅو تردې بریده رسولي وو چې اوس را ته د قاتلانو په پېژندو کې هیڅ شک نه و. ښکاره خبره وه قتل تېرګي دهغه زامنو او زوم کړی و. دامالومات دشیگل دڅارنوال دمالوماتو سره بېخي سم وو. خو دهغه

ستونزه داوه چې له سمه لام نه يې قاتلان نشو بيولي او زمونږ ستونزه داوه چې له قاتلانو مو پوښتنه نشوه کولی.

اود اړښتيا خبره هم ده ، پدغه شان ځای کې چې دگټو، خټو له څوکورونو پرته چې ټول سره په خپلو کې دوینې او هڅوکور شتې لري او سره پېېل شوي دي. نور څوک وو. په روغ کلي کې به درې کسه څنگه څوک رانیسي چې تا قتل کړی دی ولې دې کوو. د پیسو دپاره که د چا د سیاست دپاره؟ دادرې واړه ورځې زمونږ سره همدایوه تلوسه وه چې یو ځل خو دواقعې محل وگورو. مونږ پټه، پټه پوښتنه کړې وه او دهغو پوښتنو نه مو دومره مالومات تر لاسه کړي وو. چې مونږ پرې ځان رسولی شو. نن چې اتینا د ښځو او ماشومانو له کتنې وزگار شوه. راته یې وویل

- "ددې سیمې دلیدو په بهانه به ورو غوندې وخوځو او د پېښې ځای ته به لاړشو"

که څه هم داله خطر د کار و خو ورسره ومومله . خپل کور به ته مو وویل

- "مونږ به چکړولگوو"، هغه ډېر ټینگ شو چې دې به هم راسره لاړ شي چې سیمه راوښيي، خومونږ ورته وویل

- "مونږ یواځې څو ، او د سیمې سره مو ډېر کار هم نشته یواځې غواړو ددې غره ننداره وکړو"

هغه هم بې ځوابه شو. اومونږ په همغې لار روان شو په کومې چې راغلي وو دشل پنځه ویشت ملتېه مزل نه وروسته د خوړ کلي نه پاس په خوړ پراته دیوه بش پل ته ورسېدو همدغه ځای ته دبنگېرې کمر وایي. دپل نه چېپې ډډې ته د غره په لمنه کې څو واړه، واړه پټي وو چې د جوارومونډان لاپکې ولاړوو. د پټیو په لیدو وپوهېدو چې راوړسېدو خو چې په هرلوري موکتل

کڼې بوټي اوونې وې د سمخې کومه نښه نه ښکارېده . د پټيو په پاس سر کې څو تورې ، بېرې ، بېرې بزې څرېدې . د پټيو قبلې لورته پاس د غره په لمنه کې د کومې غنې خور او گور شين بوټی و . د بوټي پاس څنگ ته وړه سپينه چينه وه . اود بوټي دسيوري رانښکته دوه سرې ټوټې ښکارېدې ، مونږ هم د چينې په لور ورغلو، چې ورنژدې شو . سرې ټوټې سرې جنډې دي چې په دوه وړو، وړوقبرونو رېبري ديوې لويشتې په اندازه واړه ښايسته، ښايسته قبرونه دي . په سپينو، شنو تورو او سرو کاڼو پرې گلونه کښل شوي دي اوجنډې يې هم دلاس د څپک هومره سرې پاکې ټوټې دي چې ديوې لويشتې کدر داوړدو ښايسته سپينو ډکو په سرکې سيلۍ ته ورو، ورو څنې رپوي .

دقبرونو په ليدو حيران شو. نژدې ورغلو کاڼي پرې دپاسه نه وو ايښودل شوي بلکې داسې ښکارېده لکه په خټه ياسيمټو کې چې کلک شوې وي . د قبرونو ښايست ته فکر يوړو، کاڼي يې په ښه ظرافت برابر ايښودل شوي وو . او له ايښودلو مخکې په نوروگټود سولولو او ياله بلې لارې ښه اوار شوي او تراش شوي وو . ددوه گوتو په اندازه دوه، دوه شناختې پرې هسکې ولاړې وې . خواته يې دانار په جسامت دانارغوندي ټک سور منگوټی د رڼو او بو ډک پروت و . د قبرونو خوااوشا ښه پاکه پرته وه . د اوبو داغونه پرې پراته و . داسې ښکارېده چې څو شېبې وړاندې پرې او به شيندل شوې وي . اتينا غوښتل د کاڼو دکلکوالي په راز پوی شي ، لاس يې وروړ . چې له پاسه غږ شو

- نه! لورې نه ! "کړه مې ننداره خوگوتې مه راوړه+خواته مې کښېنه خو گوتې مه راوړه." او ورپسې کټ، کټ په خدا شوه .

مونږ چې پورته د توت ونې ته وکتل ، يوه خوارکۍ بودۍ ناسته ده. تورزړوکۍ يې له سره خويېدلې دي. ويښته يې ډير سپين دي او کم تور، کوت مخ اوکړشپه خوله، دونې په دوه ښاخونويې لرگي ايښي بر وزه (مرغۍ) يې پرې اچولې اوپرې ناسته ده. څنگ ته يې دوه نور ښاخونه دي. په هغويې هم لرگي اچولي او يوه غېږ برونه پرې پرته ده. په لاس کې يې د برونې نوي او بدل شوي پړۍ دي. ورو، ورو يې پړۍ ټول کړ. د برونې ترڅنگ يې کېښود. راپاڅېده. لاندې په يوه خنديې پښه کېښوده او راوې دانگل. اتينا يې وپېژنده. ډاکټرې لورې سترې مشې. اتينا لاس ورکړ. قبرونوته يې اشاره وکړه لکه يې نه وو ويلې چې بودۍ ورته وويل.

- "که اوبه څښئ منگوټي واخلي ډک پروت دي، سهارمې پرې څوکليمې چوف کړې دي. او گورې ددې چينې اوبه دي، دشيگل په ټوله دره کې داسې خوږه چينه نشته " ورغله منگوټي يې راواخيست. بيا يې اتيناته وويل،

- "لورې دانور مې هم بچي دي. خوته راباندې گرانه يې تاچې دارو راکړي اوس مې نه په سر دردوي نه مې ځان خوږېږي ټوله شپه خوږ خوب کوم"

بيا يې وخنډل ، ما او بريالي ته يې وکتل.

- "بچوتاسوڅپه نشئ دادشهيدانو اوبه به دې له ورکړم" اتينا ترې منگوټي واخيست، شونډوته يې نژدې که بودۍ پرې بيا ورغړکړ.

- "نه لورې نه! د شهيدانو اوبه دي، دې گټې ته کېښنه په ناسته يې وڅښه. چې دارودې شي"

اتينا يوې گټې ته اوزه بلې ته کېښنه ستم اوبه يې په سرواړولې.

بودۍ مخامخ وکتل دوه سیرلي يې خپلو کې په جنگ و. وې ويل

- "دې ميراث مړوخانونه مړه کړه زه به دوی خلاص کړم بېرته راځم"

اتينا چې اوبه وڅښلې پاڅېده، منگوټي يې له چينې نه راډک کړ، بريالي ته

يې وخندل کښېنه چې هغه اوبه وڅښلې بل يې ماله راډک کړ. ماترې

واخيست ورته ومې ويل

"زه خو ناست يم. وې خندل "هوسيار يې د خبرې ځای نه پرېږدې"

چې اوبه مې وڅښلې اتينامنگوتې بياراډک کړاودقبرونو تر څنگ يې د

پخواپه څېر کېښود، بودې ترور راستنه شوه. اتينا ته يې وويل.

"شاباس لورې! دا يې يواځې يادگارونه دي، دلته چاظامانو څه وخت مخکې

دوه سړي وژلي و، ماچې سهاربزي راوستې، بزې پدغه مخامخ ځای راټولې

شوې، چې ومې کتل، وينې پرتې وې، پکول او يو تور بوټ پروت و، پوه شوم

چې دلته چاڅوک وژلی دی"

کين لاس يې د جواروپټيوته ونيوپه مخ يې مړې، مړې اوبښکې را ماتې

شوې وې ويل

"يو ترې دې پټوته منډه اخيستې وه، هغه يې په ټوپک له دې ځای نه

ويشتلی و. بيا يې مړې وړي و. پاس دغره په ډډه کې سمخه ده، هغې ته يې

خېژولي و. شگې يې پرې راړولې وې"

-اوبښکې يې په پلوپاکولې اووې ويل

"خوشهيدان چرته څوک پټولی شي، هغوی خدای په خپلو قدرتونو راښکاره

کړه" اتيناترې وپوښتل

"نو تاوړله څنگه دلته دومره واړه قبرونه جوړکړي؟"

"ماچې له کومې ورځې دغه وينې وليدې اوبيا لارم دکلي خلک مې خبرکړل

او هغو له سمخې شهيدان راوويستل اوددوی ځوانۍ مې وليدې اوددوی له

درجو خبره شوم چې څومره ښايسته پراته وو" دواړه لاسونه يې خپلوکې

سولول او سر يې ورسره ورو، ورو خوځاوه. "وی لورې که دې ليدلي وای

لکه په خواړه خوب چې ویده وي، تندو يې داسې سپين برېښ کوو او

مسکي، مسکي وو لکه دچاسره چې ټوکې کوي چې هغوی خلکو وې وړل
 بيامي څو شپې سر په سر په خوب ليدل، چې په شنوباغونو کې به
 درنوجينوپه غاړه په تختونو ناست وو، يوه شپه مې ورته وويل بجوماهم
 درسره بوزئ. راته يې وويل "هر سهار چې بزې دغلته بوځې يو ځل
 الحمدالله اودرې ځله قل هوالله وايه او مونږ ته يې رابخښه نوبيا به دې
 راولو" بس زه هم راغلم. په وينو سره کاني مې ورله راټول کړل داقبرونه
 مې ترې جوړکړل او هر سهار ورته الحمدو او قل هو ايم او نورې چې هم راته
 څه کليمې زده دي هغه هم وایم او هغوی ته يې ثواب وربخښم "اتينا ترې
 پوښتنه وکړه. "نه پوهيږې چې دا ظلم به چاکړی وي"
 اوبښکې يې په خپل خیرن زړوکي پاکولې اووې ويل.
 - "نه زه څه پوهيږم څوکه هر چاکړی وي خدای دې ورته خپله سزا ورکړي."
 - "داسې څوک خوله دغې پېښې وروسته دلته ځي راځي نه چې پخوانه
 راتلل"
 - "دغه تېرگی راځي، دلته وگرځي راوگرځي او بیرته لاړ شي. نه پوهيږم څه
 پسې راځي"
 - "تېرگی پخوا هم دلته راته.....؟"
 - "نه مخکې مې کله نه وليدلې....؟"
 اتينا ماته وکتل پوهېده چې ددېرو مجرمانو يوڅو دادی چې په کوم ځای
 کې جرم ترسره کړي لږترلږه يوځل خامخا دهغه ځای ننداره کوي اوکه څه
 وېره ورته نه وي نو بيا کېدای شي ډير هلته تگ راتگ وکړي.
 اتينا ترې بيا وپوښتل " ترورې ونه پوهېدې چې کله يې شهيدان له کلي
 وړل څوک پسې راغلي وو"
 - ډير خلک وو. همدغه تېرگی هم پکې و.

- "زه وایم چې هغه دلته راځي هم زما په څېر به یې دوی نه هېرېږي ځکه راځي. هغه یې زخمونه ډیر په غور کتل "اتینا بیاماته سترگې راواړولې ماندا چې هغوی د خپلو گذارونو زورکوت. بیایي هغې ته وویل
- " ترورې هغه سمڅه چرته ده....؟ "وې ویل

- "دغلته نژدې ده راځي چې ورله بوموځم. " ورسره روان شو. څلور پنځه دقیقې چې په ناوکې پورته لاړو یو کمر مخې له راغی. د کمر د پاسه سمڅه وه. وروختو. دوه گزه به سره وره وه او نژدې درې گزه به اوږده وه. سړی په ټیټه ملاورننوتلای شو. مونږ یې خولې ته ودرېدو. اتینا له بودۍ نه بیا پوښتنه وکړه

- " څومره وخت کېږي چې باران نه دی شوی...؟ "

- " شپږ ورځې مخکې شوی و "

- " نودلته دامندونه وینې...؟ "

د سمڅې مخې ته په پرتو شگوکې یې منډونو ته اشاره وکړه "نوددې مانا داده چې څوک په بیا، بیا دلته راځي.... تاخوڅوک نه دی لیدلی "
- " نا! ماخوڅوک ندی لیدلی چې دلته راغلي وي خو که تېرگی څه وخت راغلی وي اومانه وي لیدلی نو غاړه نشم بندولی. خو بل څوک دلته نه راځي. مونږ لا ولاړ وو چې له پورته نه دنیم کیلو په وزن یوکانی را وغورځېد. نژدې ووچې داتینا په سرولگېږي مونږ حیران شو. هغوی ته مې وویل تاسو سمڅې ته ننوزئ. اتینا وویل

- " مخامخ مه ښکاره کېږه، داسې په څنگ لاړ شه اوله هغه ځای نه وگوره "
له بډې نه تمانچه راوویسته مرمۍ مې تېره کړې وه خو کولنگ مې پرې وربښکته کړی و، په غټه گوته مې ورله کولنگ راواړوو. له سمڅې ښه لرې

لارم . وروغوندې مې سر او چټ کړ ، خنډاراغله، په کړس، کړس مې وخنډل غږ مې کړ

- "راووځئ د ترور بزه ده"

بريالي چې راووت ، بزې ته يې وکتل وې خنډل
- "د ترور بزې هم له شکنيو نه ډېرې بېرې دي"، ترور خپله بزه پسې روانه
شوه او مونږ ترې ښکته راروان شو. اتينا وروغوندې وويل --
"د سترگو کونج کې کين اړخ ته وگورئ"

مونږ غلي وکتل، د تور پکول او خړو جاموسې ولاړو، مخ يې واړو، کلاشنکوف
يې له ځان سره جوخت ونيو چې په اوږه پروت څادر کې يې پټ شي . اتينا
وويل

- "څوک دی؟"

بريالي ځواب ورکړ

- "د تېرگي کشری ځوی!"

اتينا وويل

- "زه فکر کوم چې وژنه جنايي ده." ماترې پوښتنه وکړه

- "له څه نه پوی شوې؟"

- "وگوره وژنه چرته شوې او سمخه چرته ده، په خپلو پښو راتلل خو تر
سمخې پورې اسان دي خو د مړو راوړل او بيا هغه هم قاتلانو ته دا ډېره
گرانه ده قاتل ته وژنه دومره گرانه نه ده لکه دا وروستۍ پټونه اوځای
ته رسونه يې. مونږ وليدل چې د سمخې خولې ته په يوه شپه کې څومره
گټی راوړل شوې دي. ددې دپاره چې مړي ښکاره نه شي. بيا ددلاور د ورور
څېره چې په کومو گټووينې توی شوې وې هغه يې په ډېر شواخون دلایي
څراغ په مټ پيدا کړي دخوږ په اوبو يې پاکې وينځلې وې، دوی داټولې

هڅې ددې دپاره کولې چې وژنې پټې کړي او چې دپېښې ښکاره کېدو نه يې دومره وېره لرله لامل يې همدا دی چې دوی دېل چاپه وينا وژنه نه وه تر سره کړې بلکې دپيسو دتر لاسه کولو دپاره يې کړېده "ماورته وويل -"همدغه فکرزه هم کوم اوددې ترورخبرومې داگومان لاپسې پوځ کړ خو ثبوت څه دی...؟ قضا خوستا فکرونه نه مني ثبوت غواړي"

- "په ثبوتونو پسې يې نه گرځو بس همدغسې يو رپورټ ليکم همدا دليلونه پکې راوړم زه پرې هم لاسليک کوم او ته به يې پرې هم وکړې نوره پکې څه خبره نشته . درپورټ يو نقل د شيگل څارنوال ته هم ورکوم. هغه لاپه شک کې دی . اصلي قاتلان لانه پېژني د هغه به دغه شک لرې شي اوزمونږ به دسياست"

- "لکه څنگه چې مې مخکې درته وويل رښتيا دادي چې که خپل فکرپکې ملگری نه کړونومونږ تر اوسه يواځې ددې څه تتې نښې ليدلي، سم روغ ثبوت موندی موندلی چې پېښه جنايي ده . کېدای شي ديو جنايي قاتل غوندې سياسي قاتل هم د جرم د ځای بيا بياکتنه وکړي" هغې وويل - "دوی خپله سياسي خلک نه دی که وژنه سياسي وای نو دېل په وينا کېده. او هغه به خامخادوی ته دين رامخکې کاوه. او که وژنې ديني اړخ لرلای بيا به دوی دومره ډېر د ضمير سره په جگړه نه وو اخته. بس خبره به وه تېره به وه اودوی به هم هېره کړې وه"

بريالي وويل

- "کېدای شي دوی د جرمونو ډېر اوږد تاريخ ونه لري. اتينا عصباني شوه خپل سر يې په دواړو لاسونو ونيو وې ويل

- "تاسو خبره اوږدوئ، داخلک ډېر خطرناک دي، مونږ په يو ډېراحمقانه پلان کارکوو، زموږ ژوند په خطر کې دی، بايد له فکر نه کار واخلو، په سترگو کې يې اوښکې رانېکاره شوې.

- "خدای مه کړه که په تا يابريالي څه وشي زه به څه کووم، ټول ژوند به ځان مجرمه گڼم" په سر مې ورله لاس رانېکه

- "د زړه سره خپه کېږه مه، چې زه درسره يم هيڅ غم مه کوه، خدای به هر څه اسان کړي، حوصله کوه"

اوښکې يې پاکې کړې. ماته يې مخ راواړوو "ته خو ورسره تېره ورځ ميلمستياکې گډناست وې څه فکر کوې....؟" ماويل "ښه پوخ مجرم دی. د کسين سلطان ټولې نښې پکې شته. هيڅ ته په ارزښت نه گوري" اتينا پداسې حال کې په خندا شوه چې په سترگو کې يې لا اوښکې ځلېدې. "چندان اهميت يې درنه که" ماويل "په يوه کاسه راسره ناست و، غوښه يې رانه ټوله وخوړه، ماورته څو خبرې پيل کړې خو ډېرې په لنډه يې ختمې کړې"

- "تا ورسره څه خبرې کولې"

- "ماورته خبره لومړی له ډوډۍ راونيوله، غوښه يې هسې په اوبوکې سپينه ځوښولې وه. زمانه يې پوښتنه هم ونه کړه په کاسه کې يې ډوډۍ په ماتولو پيل وکړ، ماورته وويل پکې ماتوويې...؟" وې ويل "زه خوبه يې پکې ماته کړم" اتينا وخندل "مانا يې داچې زه يې پکې ماتوم او ستا خپله خوبه" ماويل "هو.... اوچې څو ښونۍ مو وخوړې ماورته وويل "ستاسو د ځای خواره مې ډېرخوښ شو" وې ويل "کورکې يې هم همداسې پخوه" بيا مې ورته وويل

- "ډېره ښکلې سيمه ده ډېره مې خوښه شوه" وې ويل "چې خوښه دې شوه پکې واوسېږه". اتيناوويل

- "که خوښه مووي شپه به دهمدې اسلم خان کاکاسره وکړو او سهار به لاړشو". بريالي وځنډل

- "که تېرگی مو روغ پرېږدي"

- اتيناوويل "زه هم همدغه فکر کوم. خوڅه به وکړي لار به راته ونيسي؟"

ماورته وويل "لار به راته هله نيسي که له نن شپې مونږ اوهغوی دواړه ژوندي ووتو، اوکه يوه ډله له منځه لاړه نو هغه خبره شوه چې "خس کم او جهان پاک"

ماښام نژدې و چې بېرته کلي ته راوړسېدو. اسلم کاکا په لار کې ولاړو.

فکر مند غوندې و. پخیر راغلی يې ووايه او دکور په لور راسره روان شو. زما سره څنگ په څنگ روان و، خو چې حواسو ته مې ورله کتل پوهېدم چې څه اندېښنه لري. پوښتنه مې ترې وکړه.

- "کاکا! ولې اندېښمن غوندې يې؟"

- "تاسو چرته تللي وئ؟"

- "ښکته دخوړکلي په لور!"

- "دڅه دپاره؟"

- "چې غرونه اوسيمه ووينو".

- "دغه لار خو تاسو ليدلې وه. پرې راغلي وئ، او دسيل ځايونه خو د سمه لام نه پورته دي. د خوړ کلي په لور څه دي؟"

- "کېدای شي ډېر دسيل ځايونه وي خو مونږ نور ځايونه، نه ووليدلي."

- "دکوم ځای پورې تلي وئ؟"

- "دبنگېرې دکمر پورې، چرته چې پل پروت دی."

- "سمځه مولیده؟"

- "کومه سمځه؟"

- "څه وخت مخکې چې پکې مري موندل شوي وو."

- "هو!"

- "نورڅه خو مو ونه لیدل؟"

- "لکه څه؟"

- "داسې څه چې اندېښنه یې دراولې وي."

- "دتبرگی ځوی مو ولیده."

- "سمه ده، تاسو کورته ځئ اوزه د تبرگی دوی کورته ورځم."

اسلم کاکا لاړ خو مونږ وگڼله چې څه پېښېدونکي دي. غلي روان وو.

اتینا خاموشي ماته کړه

- "تمانچو ته مو مرمۍ تېرې کړئ. او ځانونه مود هر راز حالت دپاره په

ذهني ډول تیار کړئ"

په تمانچو مو بیا کولنگونه راواړول لږه شېبه وروسته د اسلم خان کاکا

کورته ورسېدو. زه او بريالی پاتې شو او اتینا دننه کورته لاړه.

دماښام د لمانځه وخت و. بريالي ته مې وویل

- "وخت دمانځه دی خو په وار سره به مونځونه کوو"

زه په لمانځه ودرېدم او هغه کړکۍ ته مخا مخ کېښناست، ماچې لمونځ

خلاص کړ هغه ودرېد او زه کړکۍ ته کېښنا ستم. له کړکۍ نه د کور لویه

دروازه ښکارېده. لږه شېبه وروسته خلاصه شوه. اسلم خان کاکا

راننوت. ماورته کتل چې د حجرې په خوا راروان شو. زه دروازې ته ورغلم.

خو هغه غلی حجرې ته راغی. وې ویل

- "ډاکټره! راغلي یاستئ زه به کورته ورشم"

هغه لار خو زه پوهېدم چې حواس يې لا اوس هم په ځای نه دي.
اسلم کاکا دډوډۍ سره راووت. په ډوډۍ کې مې هڅه وکړه چې زه او بريالی
يوې کاسې ته رانه شو. همدغسې مو وکړل زه داسلم کاکا او بريالی يې
دځوی سره يوې کاسې ته کښېناست. دډوډۍ له خوړلو وروسته اسلم
کاکا خپل پنځلس کلن ځوی کورته ولېږه او پخپله يې د چای پيالې ډکې
کړې او وې ويل

"ډاکټره! مازديگر مې دتبرگي ځوی وليده چې ستاسو نه مخکې راروان و، زه
په دويمه ورځ په تاسو شكي شوم. خو زه پښتون يم او تاسو مې په
کورکې مېلمان نه وئ، داراته ډېره گرانه وه چې له خپلو مېلمنونو پوښتنه
وکړم. ستامېرمن دتبرگي دوی د کور له کومې ښځې نه څه پوښتنې کړې
وې او دغو پوښتنو هغوی هم په شک کې غورځولي وو. اوس يې ماشکونه
يوڅه لرې کړل. خو تاسو راته رښتيا ووايئ چې څه پسې راغلي يئ، کوم
کسان چې پدغې سمڅه کې مړه موندل شوي وو دهغوی خپلوان خو هم نه
ياستئ، ځکه چې که هغوی راتللای نو د ښځې راوستلو ته يې څه اړتيا وه.
بس راغلي به وو، مړي به يې کړي وو او تلل به."

ورته ومې ويل "کاکا! ته زما نه څه پوښتنې؟"

"ستاسو دراتلو مسخه."

"رښتيا ځواب غواړې؟"

"وو- رښتيا."

"په ځان کې د رښتيا د اورېدلو وس وينې؟"

"ډېر گرځېدلی يم، څو ملکه مې خوړلي دي او دا مې زده کړي چې په سره
سینه څنگه خبره واورم او څنگه په سره سینه ځواب ورکړم. که زما په وژلو
پسې هم راغلي ياستئ، ښکاره يې ووايئ، داژمنه نه کوم چې ځان به تړلی

در سپارم، ژوند خوږ دی، خان مرگ له نه درکوم خو دا ژبه درسره کوم چې تاسو هم مرگ له نه ورکوم".

- مونږ دامالومول غواړو چې تېرگي دوی کومې وژنې کړي دي دڅه دپاره يې کړي، دپيسو دپاره که دچاد سياست دپاره؟"

- بس دهمدې مالومولو دپاره راغلي یئ؟"

- وو، بس دهمدې لپاره."

- که درته مالومه شي نو بيا؟"

- نو که دپيسو دپاره وي هم زمونږ ورسره کارنشته او که دسياست دپاره وي هم."

- په خندا شو ټکورجانه! نو بيا يې مالوموی څله؟"

- کاکا ځينې خلک داسې گڼي چې داوژنې سياسي اړخ لري او که دغه رښتيا وي نو بيا امريکايان غواړي د هغوی په وينا دلته چن او دپاکولو عمليات تر سره کړي او تاسو ته مالومه ده چې دهغوی د پاکولو عمليات د گنده کولو او لاپسې خیرنولو عمليات دي، او دچن عمليات يې د ښو او بدو د گډولو او په يو صف ددرولو عمليات دي. زما پلارهم دکونډ دی او د يو کونډي په صيپت نه غواړم زما داسيمه بې ستره شي. که خدای مه کړه د تالاشۍ په وخت د کوم غير ملکي فوځي شنې سترگې د کومې افغانې خور په سپين مخ ولگېږي نو همدغه د ټولو افغانانو د سر ټيټی دپاره بس دی. مونږ ښه پوهېږو چې جرم دپيسو دپاره شوی. خو زمونږ خبره بې ثبوته څوک نه مني، زه د يو افغان په توگه له تانه هم غواړم چې زمونږ سره مرسته وکړه او داخپله سيمه بدرنگۍ ته مه پرېږده.

په اوږه يې راله غلی غوندې لاس کېښود

- "پياله دې واخله، سپرې او بې غمه اوسه زه ستاسو سره يم، هر ډول مرستې ته تيار يم، دا سيمه مونږ له وروسيانونه ساتلې ده هغوی ورته نه دي راغلي، له دوی نه به يې هم ساتو"

د چای له څښلو وروسته څه شېبه ناست وو، بيا يې وويل

- "ډاکټره! ویده کېږو، خو نن به کټونه بدلوو ته به زما په کټ کې ویده کېږې او زه به ستا"

- "ولې؟"

- "بس پوښتنه مه کوه خو دکور دبلۍ په سرکټ پروت دی ورڅېړه او مېرمن دې هم ورڅېړوه زما هغه به اوس دحجرې بلۍ ته راغلې وي".

زه ټکنی غوندې شوم وې ويل

- "زما او ستا پرده سره شريکه شوې پوهېږې چې مېرمن دې زما مېرمن ته خواښې ويلې ده.

په هغه پسې دکور په لور ور روان شوم په لومړي ځل يې راته مېرمن د بچي په خطاب ستړي مشي راکړه. ما ځان کټ ته ورساوه لږه شېبه وروسته اتينا راغله. ځان يې کټ ته راوغورځوو وې ويل

- "د خوب ځای مو څنگه بدل شو" " کېدای شي دامنيتي دليلونو له مخې، خو تا څنگه خواښې پيدا کړه"

مخ يې راله په مخ کېښود

- "لوی ارمان مې دی چې افغانه خواښې ولرم، ماويل که ستا مور ته ژوندي ونه رسېږو نو يوې افغانې مورته خو به مې خواښې ويلې وي".

لسم څپرکی

دمجرم په څرک پسې

دسهار له لمانځه وروسته مې لاسونه ددعا لپاره لپه کړي وو. چې اسلم

خان کاکا له جومات نه راغی، حجرې ته راننوت، زه هم راپاڅېدم وې ویل

- "ډاکټره! تېرگی دوی تللي دي"

- "چرته تللي؟"

- "بانډې ته، زمونږ خلک په پاس غرونوکې ورشوکانې او مال چرونه لري، په

اوړي کې مالونه هلته بیايي، همدې ته مونږ بانډه یا بانډې ته تلل وایو."

- "ستاسو د کلي بانډې چرته دي..؟"

- "زمونږ بانډې نژدې دي خو تېرگی دوی دخپلو دوستانو بانډې ته

تللي، دوستان یې په لنډي ناو کې دي...."

- "او د دوستانو باندې يې؟"

- "باندې به يې هم همدغلته چرته وي."

اسلم کاکا دغه خبرې وکړې او کورته واوښت، زه څه شېبه بېخي بې حسه غوندې وم، هيڅ فکر او پرېکړه مې نشوه کولای. نه پوهېدم څه وکړم، له بېگانه نه مو چې د وژونکو په پېژندو باور يو څه پوخ شوی و، خپل هدف او موخه مو بدله کړې وه. اوس مو هدف يواځې دداسې ثبوتونو لاسته راوړل وو چې وښيي پېښه جنايي ده که سيا سي. خو شپه موپه خواږه خوب تېره کړې وه. هيڅ بيلگه او ثبوت مونه لاسته راوړی و او نه مو پسې هڅه کړې وه. ناڅاپه مې څه ذهن ته ټکان راکړ، يوه شېبه په فکر کې لارم. گورم چې امريکايانو لوی، لوی وزنونه په شا پسې تړلي توپکې يې مخامخ نيولی په ماشو يې گوټې ايښي، ستمېري او د شيگل له پل نه پورته د درې په لور راروان دي. لومړي کلي ته راورسېدل، يو پوځي بل ته د گوټې په اشاره يو کور وروښود. پخپله د څو نورو شين سترگو سره د کور مخې ته ماشه په لاس ودرېد، او نوروته يې کورته د ورننوتو نغوته (اشاره) وکړه، هغوی دروازه ووهله، خلاصه نشوه دټوپک په کونداغ يې دره ماته کړه، ورننوتل، له دننه د ښځو او ماشومانو شور ماشور راووت، زما په مغزو راننوت سر مې ځنډواوه، ځان ته مې وکتل چاراته په غوږ کې وويل "که په هر ډول کېږي پکارده چې دې سيمې ته د بهرنيو فوځيانو دراتلو مخه ونيول شي" له دې سره اتينا راياده شوه چې زه يې په څومره هيلو له ځان سره ملگری کړی وم. مينه مې وه، دهغې احساساتو درناوی مې خپله پښتو گڼله، او پوهېدم چې ښځه که هر څو مړه پيا وړې، ځواکمنه او بر لاسې شي خو سترگې يې تل د نارينه په مټو ښلي. او بيا هرې خورته خپل ورور اوهرې مينې ته خپل مين په ټولو بر لاسی اتل او دفکرونو شهزاده

ښکاري. اوزه خو د کومې بلې سيمې مين هم نه ووم، پښتون وم . او پښتو داده چې که ښه پوهېږې چې مړې، ژوند دې ختمېږي. هيلې او ارمانونه دې په وينو کې بهېږي خو د ښځو په مخکې څنگه وايې چې دې ځای ته نشم يا نشو تللی، د مرگ وېره پکې ده. دايوه بانه کېدای شوه چې اتينا ته مې ويلي وای، مونږ پښتانه يو. که مونږ مړه شو څه خبره نده. پښتانه هسې هم فکر کوي چې د غيرت دمرگ لپاره پېدايي. خو دپښتنو مړي هم دانشي زغملای چې ښځه دې يې د بل چا لاس ته ورشي. او همدا وجه ده چې ډېرې پښتنې ښځې له کونډتوب وروسته د خپل مړ مېړه غيرت ته گوري او نور ودونه، نه کوي.

خو زه پوهېدم چې داهم تشه يوه بانه ده او داسې بانه چې اتينا خو به پرې وغولوم خو چې بېرته روان يم سر به مې ټيټ وي، سترگې به مې ټيټې وي او پښتنو خو ددنيا لويو، لويو زېر ځواکونو سره ډغرې د همدې سر د هسک ساتلو لپاره وهلې دي.

او ددې سر دهسک ساتلو يو اځې يوه لاره ده چې "داسې څه مه کوه چې داسر پرې ټيټېږي، او دداسې څه له کولو ډډه مه کوه چې په نه کولو يې ټيټ شي" زه پدې فکر کې ووم چې بهر مې د پښو ښکالو تر غوړ شو چې ومې کتل اسلم کاکا و. سپک راپاڅېدم. ورته ومې ويل

"کاکا! مونږ ورپسې ځو"

"چرته؟"

"چرته چې هغوی تللي."

"پوهېږې چې دا ډېره خطر ناکه پرېکړه ده."

"که هر څه وي، خو مونږ به ځو."

لږ فکر يې وکړ. بيايې وويل

- "ماورته پرون ويلى وو چې دوى ځي كوم بل كلي كې د خلكو درملنه كوي، خو كلي مې ورته نه و ښو دلى."

- "نو بيا مونږ ددغې خبرې نه گټه اخيستلى شو. هلته چې مو وويني فكر به وكړي چې زموږ له راتگ نه مخكې يې دا پلان درلود."

- "يوڅه دغه دليل هم د ځان خلاصولو لپاره كاروړكولى شئ."

- "نو بيا مونږ څو."

- "كه وروستۍ پرېكړه همداوي نو بيا چاى وڅكى او روانېږئ."

- "بيخي سمه ده."

دى كور ته واوښت، بريالى هم چې بهرته وتلى و راغى. هغه مې هم خبركړ. ځوى يې چاى راوړ. چاى مو وڅښه. او چې كتل مو دى خپله مخكې مېرمن يې او اتينا ورپسې راووتل. مونږ هم راپاڅېدو. مېرمن يې يو ځل بيا د ځوى په خطاب رخصت كړم. چې له دروازې بهر راووتو سامانونه په كچه باروو او دوه كسه ورسره ولاړوو. يو يې د كچرې سره رخصت كړ او بل يې زموږ دلارښود په ډول له مونږ سره پرېښود. اسلم كاكا غاړه راكړه، وې ويل

- "نه پوهېږم ډاكټر درته ووايم كه ټكور" بريالى ورته وويل

- "دواړه يې كړه چې ډاكټر ټكور شي" وې خندل

- "دا ټكور د حكيم سره ښه لگېږي د ډاكټر سره ښه نه برېښي" بيا يې غلي غوندې وويل

- "ډاكټر ټكور! پدې بوخڅكى كې دپېچ دغره يو څو كاني دى. يو څو نه بلكې څلور قلمونه دي. دوه دې دمېرمنې دى يو ستادى او يودې د ملگري".

بوخڅكى مې ترې واخيسته

- "کاکا! دپېچ غرونه خو بېروچ لري او که په دومره وزن کې بېروچ مونږ ته راکړې نو داخو ښه خبره نده"

- "په ښو بدو پسې يې مه گرځه، دا په يو ډز راغورځېدلي دي نور مې خرڅ کړل او پدې کې به ستاسو نصيب و"

بس ترې واميږ خيستل اتينا هم راووته چې يو ځل بيا يې تور زړوکې په سر و او روان شو. مونږ ښځه دغره څوکې ته وختو. د غره څوکه دهوايي ډگر په اندازه پراخه او داسې اواره وه چې د هوايي ډگر دجوړولو لپاره يې د زغل ليکې له پخو ولو پرته بل کوم ځای اوارول نه غوښتل زموږ لارښود، محمدین گل چې دپنځه څلوېښت کلونو په شا او خوا کې ښکارېده.

او د اسلم خان کاکا په څېر لويه ږيره يې تر سينې راخوړه وه وويل - "دې ته باغونه وايي ناشنا خلك ټول فکر کوي چې ددې غرونو څوکې به تېرې څوکې وي خو وگورئ ډېر دلرې پورې دا ټول غرونه اواردي. د غره دغه لمنې چې د شنګس لورته پرتې دي هم همدغسې اوار ميدانونه لري، داټول ډاگونه همدومره دنگونښترو پوښلي دي نو ځکه يې سړی په اوار والي نه پوهېږي. خو چې پکې وگرځې د لاس دتلي غوندې اوار دي"

لږ چې مخکې لاړو وچ نښتر مو وليدل چې دښپول په ډول يو د بل څنگ ته ولاړ وو. چې نژدې ورغلو دايو لوی ډنډ و، دومره ډنډ چې د سيل دورو کيښتو دچلولو لپاره ډېر وړ ډنډ و. شنو اوبو يې سترگې نيولې، عجيبه لاداوه چې د شنو اوبو په منځ کې کبان ښکارېدل له محمدین گل نه مې پوښتنه وکړه داخو د باران اوبه دي نو کبان له اسمانه را وورېدل که له کومې راغلل؟. وې ويل

- "ډېر کلونه پخوا ورته دسيمې خلکو په وار سره اشرونه وکړل په خوړ کې يې کبان ونيول او په اوبو کې يې دلته راوړسول اوس هغه ډېر شوي دي او غټ شوي هم دي"

خو مونږ لا اوس هم پدې نه پوهېدو چې د نښترو دلرگو داشپول يې ورته ولې وهلی ؟ محمدین گل وويل

- "د مالونو دپاره، مخکې به مالونه اوبو ته راتلل ورغورخېدل به داشپول ورته ولس تاوکړ چې مالونه ور ونه غورخېږي"

مونږ د باغونو چې رښتيا هم اوار ډاگونه وو په مينځ ووتو او شنګس ته ورسېدو. شنګس کې مو د اسلم کاکا ديو دوست په کور کې د غرمې ډوډۍ وخوړه. د شنګس کور به مو شېرگل و. چې د دېرش دوه دېرشو کلونو په عمر لوستی ځوان و. او همدغله په کوم ښوونځي کې ښوونکی و. ويل يې د شعر او شاعرۍ سره هم مينه لري. ورته ومې ويل "قدرت چې کومه ښکلا ستاسو سيمې له ورکړې پکارده چې پدې غرونو کې د نړۍ تر ټولو شهکار ادب وپنځول شي"

له غرمې وروسته د شېرگل نه رخصت شو او بيا مخ پورته روان شو. دا ډېر گران مزل و. دغه غرنۍ سيمه ده محمدین گل ويل "دغربه په بېخ ځې ياپه سر" مونږ يې رساپه سر روان شو، په يوه څوکه ختو او په بله کوزېدو چې قضاامزديگر دلندي ناو کورونو ته ورسېدو. مونږ چې د چاکورته راغلي وو هغه هم باندې ته تللی و. خو باندې يې محمدین گل په دوه پوښتنو مالومه کړه او نېغ يې ور وستوده ته نو محمدین گل ټوله خبره په درې ټکو کې رالنده کړه.

"دا دا سلم خان کاکا مېلمانې دي. دادهغې ډاکټرې مېړه دی چې اوس ستاسو کورته ننوته. او دابل ددې دواړو ملګری دی. که کچرو سامان

راوړی وي نو په هغې کې، دارو او نور بلا، بتر دي دوی يې خلکو ته ورکوي او کاکا اول سلام کوو او بيا يې ويل چې ښه به يې وساتې" بس دمحمدین گل خبره نوره ختمه وه. د کور به سترگې وړې تنگې تنگې خوتکې شنبې وې، خړ پکول او می وریچې ږیره، شونډې يې پېږې نه وې خو ډېرې په بې خونده ډول بهر ته راوتلې غونډې وې او نوم يې هم ځواکمن و، ماچې ورته په غور وکتل، زړه مې وانه خيست. د چاچې شونډې او په ځانگړي ډول لاندینۍ شونډه بهرته راپاسترغونډې وې او يايې لاندینۍ شونډه له پاسنۍ هغې جوت پېړوالی ولري، چې دشونډې دغه ډول هم بهر لوري ته يوڅه ځوړند غونډې ښکاري دغه ډول خلک يا خو بېخي رازنشي ساتلی او يادخولې ډېر لوی څارښ لري. په هغه څه کې گوتې وهي چې کاريې ورسره نه وي، او زمونږ نوی کور به همدغسې و. زه پوهېدم چې سبابه راباندې ډېرې باندې خبرکړي.

خو بله لارهم نه وه او کله، کله داسې هم وي چې روغ سړی به دې هسې په نظر کې ښه رانشي. اودچاپه نظر بد راتلل ددې دپاره دليل نشي کېدای چې دغه سړی به خامخا بد وي. هغه يو څه په شکمنه کتل خو په مسکايې وويل

"دامو خپل کوردی هر څومره وخت چې تاسو غواړئ دلته داسې واوسئ لکه په خپل کورکې چې اوسېږئ، اورښتيا دکچرې واله ستاسو سامانونه رارسولي دي. دننه مې خوندي ايښي"

ددوی باندې دغره په لمنه کې وه. دغره لمنه هم ورته نشوه ويل کېدای رسا دغره په نيمه کې وه، خو غر دومره لوړ نه و. د دوی سره يواځې دوه کټونه وو. دخپلې کېږدۍ ډولې کوټې نه څوقدمه لرې يې واچول. دماستښتن ډوډۍ مو په همدغو کټونو کې وخوړه. چای مو پسې وڅښه. بيا يې يو کټ

واخيست. د غره په لمنه کې پورته روان شو. د سپوږمۍ په تته رڼا کې مې وليدل چې ښځې يې بستره اخيستې، پسې روانه وه. کټ يې برابر کړ. ښځه يې کېږدې. ته اودې زموږ خواته راغی. راته يې وويل "ډاکټر صيب! تاسو له مې کټ جوړکړی. ښه ډاډه پکې ویده شئ. او ملگری به دې همدلته ویده شي زه او محمدین گل به هم ورسره پرېوزو" بريالي ته مې سترگوکې ور وکتل، موسکې شو په سر يې اشاره وکړه چې ورځه شپه موبه خبر.

بس روان شوم. چې کټ ته ورسېدم اتينا لا پخوا رسېدلې وه. کټ کې ناسته وه. په خندا يې وويل

- "لکه چې پښتو دې کچه کېږي، دلته به د کټ مينځ کې پوله د څه نه جوړوې کمبله هم نشته" ورته ومې ويل
-"پاڅه"

پاڅېده، توشک مې په اوږدو رساپه منځ راغبرگ کړ. په کټ کې مې اوږد وغزاوه. په خندامې ورته وويل
-"پښتو مې وساتله" وې خندل

- "ما اوږدلي وو چې پښتانه ښځوته شا نه وراړوي"
ددې سره مې په مغزو کې کوم چينجی وڅوڅېد، توشک مې ونيو، ښکته مې وغورځاوه

- "بس راځه چې نن يې مالومه کړو، د پښتو يوه لار به پرېږدم په بله به روان شم"

هغه له خندا شنه وه. بېرته يې توشک راواخيست. خو ما بيا وغورځاوه. له لاسه مې ونيوله. کټ کې مې راڅملوله. زريې وويل

- "دمور نصيحتونو ته دې وگوره، ډېرې لږې ورځې پاتې دې پدې کې دې خپل ښاغلی ځلميتوب او زما پاک پېغلټوب دگناه په سيند مه لاهو کوه" په سترگو کې يې اوښکې راغلې

- "ماخو ستانه سپيڅلتيا او پاکي زده کړه، ټوکه مې درسره کوله. خدای دې ټول ځلميان همدغسې سپيڅلي او پاک زړي کړي"

پاڅېده توشک يې هماغه شان په کټ کې وغزاوه ماته يې وويل

وخېژه! اورېدلي مې دې چې افغانی مېرمنې د مړونو کټ له ورځي، مړونه يې دهغوی کټ ته نه ځي" ماويل

- "خدایه خبر بيا په بله لاره نه شي" وې ويل

- "نوولې داسې کوي؟"

- "ځکه چې دښځو سره اکثرېچي وېده کېږي اوکه مېړه يې دهغې کټ ته ورشي نو کېدای شي دوی په ځان پوه نه شي او ماشومانو ته زیان ورسېږي" زړيې وويل

- "اوکه زیان وروڼه رسېږي نو راوينس خو به شي" بيايې وخنډل

- "پښتو هم عجیبه ده، د همدغې پښتو دپاره دې دا خوشې په ځان څومره سخته تېره کړه. زه در باندې پوهېدم چې په زړه دې څه تېرېږي، او هغه يوه شپه خو نیمه شپه راپاڅېدې، د سپوږمۍ رڼا ته دې راله مخ ته په ځير، ځير کتل، ما په زړه کې ويل لکه چې پښتو او د مور نصيحتونو ته همدلته شا کوي، خو بيادې يو سوړ اسويلی وويست او سر دې کېښود خو اوس دې دغه هر څه په اوبو وړل" ورته ومې ويل

- "په استنبول کې دې داپه فکر کې تېرېدل چې کله به دداسې اوچت غره په نیمه کې کټ اچوې او ویده کېږې به؟" وې ويل

- "نه ، او بيا دافکر مې کله کولی شو چې په هغه کټ کې به راسره ته هم نژدې گاوندی يې،زه به درته خبره کوم او ته به يې په بله اړوې"
غبرگ مو ښه په کټ،کټ وخندل بيا مې خوله سپين اننگي ته ورنژدې کړه
هسې مې ترې يو چرپ وويست او ورته ومې ويل
"کرانې ويده شه داسې دپاټکونو شپې ډېرې نه دي پاتې"

يولسم څپرکی:

دشنو گټو قاضي

ځواکمن دوی په باندې کې اوسېدل، کلی نه و چې ګني کورونه سره يو ځای پراته وای.که څه هم دغه غرونه ټول د خلکو باندې وې. خو يوه باندې له بلې دومره لرې وه چې خبرول يې او بيا د کتنې لپاره د هغوی راتلل اسان نه و.او ددوی دبانډې تر څنگ نورې درې څلور باندې وې،چې په کرانه به پکې پنځلس، شل کسه اوسېدل هغوی ته يې خبر ولېږه، راغلل،چې يوکورپکې دتبرګي هم و. تر غرمې پورې اتينا وکتل وروسته وزگاروو.
مونږ غوښتل دغه سيمه ووينو او محمدين گل ته ددغو غرونو لوېشت،لوېشت مالومه وه. هغه مو له ځان سره واخيست او په غره کې مخ پورته روان شو.دغره څوکې ته چې ورسېدو.هغه راته په گوته د غرونو

سرونه راوښودل

- "هاغه مخامخ غر ته چيل گټې وايي چې له سمه لام نه مخامخ پورته راشې همدغې څوکې ته رار سپړې. مونږ ته مخامخ دې څوکې ته پندسر وايي "پوښتنه مې ترې وکړه چيل گټې ورته ولې وايي؟"

"دغلته گټې يوه دبلې په سرچيل پرته دي کېدای شي له دې امله"

بيا يې وويل "د چيل گټو او پندسرتړمنخ چې کومه کړپه ده پدې چې وخېژې همدغلته دشنوگټوقاضي دی" اتينا ترې پوښتنه وکړه

- "دغلته خو مونږ دشنو ونونه پرته نور څه نه وينو ولې کومه ابادي هم شته چې دغه قاضي پکې اوسېږي؟"

- "نه! دغه په غره کې ښکته يوه لويه کنده ده، کنده هم نه ده يو سوري دی. اودغه قدرتي دی، دومره ژور دی چې کاینې وروغورځوي تر څودقيقو پورې يې کړنگا اورې خو تر اوسه يې لا چا ښکته دلگېدو غږ نه دی اورېدلی، خلک وايي چې داڅوميله ژور دی" پوښتنه مې ترې وکړه - "نو قاضي ورته څنگه وايي؟"

- "داد پخوا زمانو نه په قاضي مشهور دی، دټولې سيمې خلک چې دشپې مرگونه کوي، خلک همدې ته غورځوي" مونږ ورته وويل

- "ولې يې وينو نه؟"

- "راځئ چې ورشو" اتينا ترې پوښتنه وکړه

- "ددې قاضي سينې ته به څومره ارمانونه وروغورځېدلي وي؟"

محمدین گل وخنډل

"په سلگونو خو يواځې دجهاد په وخت کې وروغورځول شوي دي"

"تاهم ورته څوک وروغورځولي؟" وې خنډل

- "رښتيا به درته ووايم، يو ملا مې وروغورځولی دی"

- "ملا دې ولې ورغوځوو؟"
- هغه دوروسيانو ملاو.
- "د وروسيانو ملا؟"
- "وو.... وروسيانو له يې مونځ ورکوو" بريالي ورته وځندل
- "تاته چا وويل چې دوروسيانو ملادی؟"
- "قومندان صيب راته وويل چې دا د وروسيانو ملا دی، دشنوگټو قاضي له يې بوځي چې څه پرېکړه پرې کوي ، بس مونږ هم راووست"
- اتينا ترې وپوښتل
- "ښځې به هم چاورغورځولې وي؟"
- "دلته دښځو ورکېدل پخپله يو شرم دی، پېغور دی، بيا خلک وايي د فلانکي لور يانښځه تښتېدلې ده نو ځکه ورته ښځې ډېرې کمې ورغورځول شوي دي، خو دښځو د انډيوالانو ځای همدغه دی. انډيوال يې دې ته ورغورځوي او ښځه بيا له غره نه ورغروي. خو يوه سړي خپله لور چې له باندې نه يې بزې څرولوله بيولې وې او انډيوال يې پسې هم راغلی و، دواړو سره څه نوکې لگولې وې، ده ليدلي وو، دواړه يې وروغورځول"
- مونږ لا دا خبرې کولې چې محمدين گل وځندل
- "ملا صيب چې مودې ځای ته راوړسوو، په ځان پوی شو، وې ويل
- "پدې گټه به يو دوه رکعته لمونځ وکړم"
- زما ملگری ورته وويل
- "وروسيان نشته دی چې درپسې ودرېږي، دهغو سره دې گډ ډېر مونځونه کړيدي، هغه دې بس دی، رامو ووست د ډډم پدې بوټي مو ودروو او ښکته مو تېله کړ"

دشنو گټو قاضي ديوې څاه په ډول ددوه مربع مترو په کچه پراخه او تر نامالوم ژور والي پورې ژوره کنده وه. په غاړه يې يو د ډډم بوټی ولاړ وچې څنې يې قاضي ته وربښکته شوې وې او قاضي يې نژدې په خپلو څنو کې پټ کړی و. محمدین گل ویل چې دی کله وړوکی و هم دا ډډم د قاضي په څنډو همدغسې راخور و. له قاضي نه څومتره لرې د نښتر یوه لویه ونه ولاړه وه. محمدین گل ویل چې "له ده نه ورته دوه بزې هم ورغورځېدلې دي او خلکو یو وخت کوم لېوه هم ورغورځولی و"

بريالي ورته وویل

"نو دقاضي سینه نده دپاکستاني اچار بوتل دی، چې امونه او ټېپر پکې

یو ځای پراته وي"

مونږ درې واړو په وار سره سروڼه وربښکاره کړه چې بښکته توره یو کنده وه نور څه نه ښکارېدل، خو دغه ټولې سیمې یو وحشت غوندې لاره، د انسانانو یو په بل باور ختمېده، تردې پورې چې کېدای شي د اتینا به په ماباور نه و، لومړی یې محمدین گل ته وویل

"ته لرې شه،"

چې هغه څو قدمه لرې لاړ، بیایې زه له لاسه ونيولم او سر یې ډېر په وېره وربښکته کړ. مونږ وروغوندې له قاضي نه راستانه شو خو پداسې حال کې چې تر ډېره پورې یو هم خبرې نشوې کولای او یایې زړه نه غوښتې.

ماښام نژدې وچې د ځواکمن باندې ته راوړسېدو. هغه له خپلو ځونو څو قدمه لرې ولاړو، روغېر یې وکړ، راسره ستون شو. راته وې ویل

"ډانگترصېب مانه پرېښودی خودگنډېري پلار خپله راغلی و. ډېرټینگ شو

ویل یې چې دوی به بېگاته زما مېلمان وي". زړه مې وښوید چې په بلا

واوښتو. اتینا ماته وکتل ماورته وویل

- "زمونږ سامانونه چرته دي" وې ويل

- "هغه يې هم يوړل"

دلته چې مې ورته وکتل سترگې يې دمارغوندې تېرې، تېرې راته ښکاره شوې. غلي، غلي يې راته ويل چې "زه هم ورسره شريك يم" زما رنگ والوت، زه پوهېدم چې هغوی زمونږ بايكونه دڅه دپاره وړل. دهمدې لپاره چې وې گوري. اوخپل شک په يقين بدل کړي. اوهغو بايکونودوی شک په باور بدلولی شو، په هغو کې ستيلايټ ټلېفون، تمانچې، بې هوښه کوونکې سپری گانې، برچې (چرې) اودقضيې په هکله د اتينا څه نوټونه وو. اودا هريوځانله زمونږ دمرگ لپاره پوره و. اتينا ماته وکتل چې زه يې عصباني وليدم وې وېل

- "خېردی کاکا یاستاسره شپه يادهغوی سره شپه. ټوله یوه سیمه ده، او تاسو ټول یوورونه یی" هغه ووېل "راځی چې زه درسره ملگری شم چې ومور سووم" بريالي ورته وويل

- "دغه مخامخ باندې ده ستاتللو ته اړتیا نشته، پخپله به ورشو" محمدین گل وويل "زه دتبرگي مېلمستیا نه خورم، همدلته دځواکمن سره پاتې کېږم او سهار چربانگ مال(مهال) کم. "لاس يې راکړ اودهغه مارسترگي سره روان شو. مونږ هم ترې را وگرځېدو. اتينا ته مې وويل

- "تمانچې دې بايک کې دي.....؟"

وې ويل "یوه مې په بډه ده او بله په بايک کې"

- اوچاره . . ؟

- "هغه مې هم په پنډۍ پورې په خپل ځای تړلې..."

- "اوکار توس.....؟"

- "درې جاغوره زما سره دي، درې په بايك كې او نور زياتيگري کارتوس هم په بايك كې دي، خو ستاسو څنگه چل دی دواړه تمانچې درسره دي؟"

- "نه زموږ سره هم، يوه، يوه درې، درې جاغوره او يوه چاره راسره ده اويوه، يوه تمانچه او نور کارتوس مو په بايك كې دي"

- "بيانومونږ هغوی ته بې وسلې ښکارو"

- "هو... چې سپری گانې ونه پېژني"

- اتينا په فکرمندی وويل "وبه يې نه پېژني"

- "په څه ډاډه يې؟"

- "پدې چې دهغوی دکور يوې ښځې ته چې په خوارخواکۍ اخته وه، او ماله راغلې وه دبسکتو او تودو کاليو سره مې دماشو يوه سپری هم ورکړه. کېدای شي هغوی پرې د هغې گومان وکړي. څوکه وه يې پېژني نوڅه فکرکوی چې لومړی به څه کوي...؟"

- "لومړی به تابې هوښه کوي"

- بريالي وخنډل "او بيا به مونږ پسې راځي"

- اتينا وويل "څه فکر کوی چې ددوی د کورښځې به هم ددوی له جرمونو خبرې وي"

- بريالي ورته وويل "هو! خبرې نه چې پکې شريکې دي"

- ماورته وويل "مالومه خبره ده چې له جرمونو يې خبرېږي اوکه دهغوی ورسره هم لاره نه وای نوخامخايې هڅه کوله چې له دغې لارې يې راوگرځوي اود کوم کور ښځې چې وغواړي کور په سمه لارروان کړي روانولی يې شي. داهسې خبره ده چې د افغانستان ټولنه نړپاله ياسړی پاله ټولنه ده ، له حضرت ادمه تردې دمه نړۍ د ښځې په فکرونو پسې ځغلي"

- "اتينا وويل دانوبيا يوه بله لويه خطرناکه خبره ده"

-ورته ومې ويل

- "خطر قدم په قدم شته خومونږ بايد پوه شو چې كه ځان خلاصوو د خوشحال خټگ په شعر به عمل كوو چې (كه فلك دې د زمري په خوله كې وركا + دزمري په خوله كې مه پرېږده همت)"

-اتينا وويل

- "سمه ده! زه به دننه ددوی په كور كې يم ځكه چې په نورو كورونو كې هم زه له تاسو جلاوم، دوی به ماته ديو كمزوري بنيادم په سترگه گوري، لومړی به له تاسو نه ځان خلاصوي او بيا به زما واري. زه به دننه حالات څارم، كه پوه شوم چې په تاسو دحملې وخت رارسېدلی زه به په هر ډول چې وي تاسو ته ځان در رسوم، خو تاسو به لږ تر لږه شل دقيقې ځانونه مرگ ته نه وركوئ"

-ماورته وويل

- "كېدای شي دحملې وخت دوی د شپې دلسو بجونه وروسته وټاكي"

-اتينا وويل

- "هو...ځكه چې يود كلي خلك ويده شي. مادلته وليدل چې داخل ك ډېر وختي ويده كېږي...."

- "او بل يې د كور ماشومان ويده شي" بيا يې لږ فكر وكړ وې ويل

"اوچې بڅي ورنشو نو څه" بريالي وويل چرته به لاړ شو.

"بس همداسې به د شنګس په لار بېرته وخوځو"

ماورته وويل

"دوی زمونږ سامانونه وړي دي، هغه به يې كټلي وي. كه مونږ اوس څو هم، دوی مو روغ نه پرېږدي" او كېدای شي لا دغسې نورو ته زمونږ د سامانونو په ښودلو هغوی هم له ځان سره ملگري كړي. اوبله داچې غږ دی مونږ پكې

ناشنا یو او دوی ته سم مالوم دی . کپدای شي ډېر له لرې مو وولي .
دومره له لرې چې زمونږ دتمانچو مرمی ورونه رسېږي . دتېښتې لارنشته
خو ځانونه تکړه کړئ .

مونږ لادغه خبرې کولې چې وموکتل دتبرگي دوی کورته رسېدلي و.اولنډ،
پنډتبرگی مو لکه یږ(مېلو) مخې ته ولاړو. په شیطان وزمه خدا کې یې
پټ،پټ دا احساس راکوو چې "تبرگی مې درته تېره کړی"

- وې خندل

- "ډانگټرصیب ډېر ورو، ورو په خوند،خوند راروان یئ، له ډېروختي نه
ستاسو نندارې ته ولاړووم"

- ورته ومې ویل

- "خوراغي دې له یو چې ستاسودسیمې دهوا اوښکلانه خوند واخلو"

- وې ویل

- "زمونږ سیمه ډېره ښکلې ده، خو په ځینوخلکونښه ونه لگېږي"

- "هغه خلك له مونږ سره توپیرلري،مونږ پوهېدوچې ښه راباندې لگېږي ځکه

خوراغي یو"

بیا یې په ترخه خدا وویل

- "ښه! پخیر راغلی" اتیناته یې نفوته وکړه "خوړې ! کورخونه لرو، بانډه

ده، خوته د خونې مخې ته لاړه شه"بیایې د ټوکې په دود خوله چوله کړه

- "نه پوهېږو په ښځودې څه جادوکړی له سهاره یې همدا ویل چې ډانگټره

مېلمنه کړئ"

دتبرگي دوی بانډه دځواکمن له باندې نه ښه وه. یوه ښېگڼه یې داوه چې

دادغره دډډې پرځای دیوې لویې غونډۍ په سر جوړه وه چې هر اړخ ته یې

خلاصه مخه لرله شاته یې وچ خوړی و او په وچ خوړي پسې غر، چې دغه

خوایې هم غره ته دومره نژدې نه وه چې سړی تنگ کړي او نورې درې خواوې خويې پراخې درې ته خلاصې وې. بله داچې پدې کې دیوې کوټې پرکای څنگ په څنگ له گټوجورې دوه خونې وې ددواړو په سروڼو وابښه اودونو څانگې اچول شوې وې. دخونو شا د غره لورته وه مخې ته یې لوی میدان و، دخونو کین لورته دبزودپاره شپول جوړ شوی و. اوښي اړخ ته یې اواره دېوسه(صفه) وه دخونې دېوال ته مخامخ څوگزه لرې یو لرگی درول شوی و، دلرگي په سر بل لرگی داسې ټینگ شوی و چې یو سر یې په ولاړ لرگي او بل سر یې دخونې په دېوال پروت و. څوخیرنې، خیرنې ټوټې پرې دپردې په موخه اچول شوې وې، چې کور او "مېلمستون" سره جلا کړي. په دېوسه باندې یو تفر اوپه تفر دپاسه څلور لېمخي یو بل ته مخامخ پراته و. مونږ په همدغو لېمخو کښېناستو، بالښتونه موشاته راغلل تېرگی هم کښېناست. بیا سپک پاڅېد وې ویل

- "ډانگټر صیب! کښې سترې یی، زه به درته چای رادم کړم" چې وموکتل دماښام تیاره په خورېدو وه ورته وموویل

- "دچای وخت نه دی، لمونځونه به کوو"

تبرگی اومېلمستيايي

اسمان ځای، ځای وربځ و. دڅوارلسمې سپوږمۍ ورو، ورو راروانه وه زمونږ تر سرونو چې راورسېده ودرېده دغلته دسپوږمۍ دمخ پټولو لپاره وربځې هم نه وې، چې رانه پټه یې کړي او دسپوږمۍ دپټېدو سره ددوی بدرنگه سترگې هم راته سپینې، سپینې ونه بریښي شپه داسې روښانه وه چې دلالتین رڼا ته راتلونکی یو، یو پتنگ مې په هوا لیده، دهمدې پتنگانو له امله به وو چې څراغ زمونږ مخې ته نه وپروت، زمونږ تر څنگه دخونې دگټو، خټو جوړ دېوال کې یوه ښځه شوي موگي ته څړېده. برگوټ ته زه ناست وم خوهغه برگوټ ته نه چې شامې د خونې دېوال ته راشي پاس سرته پراته لمځي ته گنډېرې ناست و. زما کین لاس ته بریالی په هغه پسې د گنډېرې پلار تبرگی، ماته مخامخ دتبرگی زوم شادل او ورپسې دگنډېرې کشری ورور سرکښ ناست و. گنډېرې دپښتنو په حساب له ټولو نه په معتبر ځای کې ناست و. ځکه چې شایې دخونې دېوال ته وه. اودسړي پرې شک راته چې گوندې له پلاره مشردی. مونږ سره نږدې ناست وو. خو ډېرې کمې خبرې کېدې. اودکمو خبروډېرې یې هم گنډېرې او شادل کولې تبرگی غلی و، دگنډېرې له څو خبرو اودتبرگی له بې نیازې خاموشۍ نه پوه شوم چې زمونږ اټکل او فکر سم نه و. مونږ فکرکوو چې گنډېرې دجرمونو جرړه ده. خو گنډېرې یو اځې مغرور بداخلاقه او د پلار نافرمانه و. داسې نافرمانه، نه چې دپلار سره دې په جرمونوکې ورگډنشي بلکې یو ډول بې ځایه مغرور و. جرمونه یې پلار کول اوده گټله چې که دی ورسره نه وي پلار یې هیڅ نشي کولای. خو حقیقت دغسې نه و. ددوی سرکار او سرلاری دده پلار تبرگی و. خو ښایي دپلار یې دده سره مینه وه. دایې نه خپه کاوه

او ياځينې پلاران دخپلې ډېرې مينې له امله بچو ته دهغوی دروغجن حيثيت ورکوي، اودغه دروغجن حيثيت اواحاساس دهغوی دژوند دبربادۍ لامل گرځي، هغوی غرور او له خپل حيثيت نه لوړ فکر کوي، او دگنډېري سره هم لکه چې همدغه کانه شوې وه. د مجرمانو بچي هسې هم د مشرانو ډېر درناوی نه کوي. ځکه چې مجرم داخلاقونه لرې وي او دمشرانو درناوی د اخلاقو برخه ده. څوک چې اخلاق نه مني اونه يې پېژني د اخلاقو يوه برخه به څنگه په ځان ومنې. ددې بد اخلاقۍ اروايي دليل داوي چې مجرم ځان له ولس او ټولنې نه برگڼي او فکر کوي چې بچي يې هم له هر چاېر او بر لاسي دي او نه غواړي دغه بر او بر لاسي بچي يې د چا درناوی، عزت او احترام وکړي.

هغوی زمونږ خبرې ډېرې په غور اوږدې اومونږ ته بيا دهغوی هره خبره يوشيفر ښکارېده، شادل سپورمۍ ته وکتل وې ويل
 -"نن داسپورمۍ ډېره روښانه ده"

-گنډېري ورته وويل

-"ځينې، ځينې شپه داسې وي، چې کله "ښه" مېلمانه ولروسپورمۍ هم ورته لکه چې خوشحاله وي ډېره ښه رڼا کوي"

شادل ماته وويل

- "ډاکټر صيب څومياشتې مخکې موهم ستاسو غونډې درانه مېلمانه لرل، هغه هم دهمدې غونډې روښانه شپه وه، اوهغوی هم ستا غونډې سپورمۍ ته مخامخ ناست وو. اوس چې مې ستا تندي ته وکتل هغه مېلمانه رايادشول، همدغسې يې د سپورمۍ رڼا په پراخ تندي لگېده. له تندي مې وپېژنده چې سړی بختور دی اورښتيا هم دهغه له راتگه وروسته موپه کور برکتونه وربډلي" ماورته وخنډل "زه به خدای خبر که تاله

بختورشم، چارانه كله داسې ډېرڅيرنه دى وړى، خوچې ستاپه څټ د سپوږمۍ رڼا احساسوم فكر كوم چې ستادتېرو مېلمنو په څېر به زه تاله نه، ته ماله بختورشي" وې خندل "له مونږ نه هم څيروړل دكونږ له سينده دمړي گټل دي"

بريالي ترې پوښتنه وكړه "بيا هغه مېلمانه څه شول، سرکښ ځواب ورکړ، "بس لارل، تاسو چې چرته ځى هغوى هم هلته لرل"

بريالي وويل "مونږ خو لاچرته نه ځو، ناست يو"

هغه په خنداوويل "هغوى هم همدغسې ناست وو بيا لارل"

پلاريې خبره سمه كړه "هو، مېلمه څه كوي خوځېل نصيب وړي اوځي"

ددې خبرو له اورېدونه زه پوه شوم چې دوى ته له پروگرام نه مخکې زمونږ خبرېدل اونه خبريدل څه ارزښت نه لري، كه دادجرمونو پاڅه لوبغاړي نه وای اوعام خلك وای پکاروه چې دهغوى سره ددې وېره وای چې كه مونږ خبرشو بيا به ورسره چرته لارنشاووايادالاماسختن دى په گرانه به نهه بجې وې، د خوا اوشاله رڼاگانو مالومېده چې ډېرې بانډې شته او بياد ځواکمن بانډه خو دومره لرې نه وه . او كه مونږ پدغه وخت خبرېداى نو پکاروه دهغوى سره داوېره وای چې هسې نه، مونږله خبرېدوسره شور جوړکړو، په شور گاوندۍ بانډې خبرې شي اودهغوى پلان به شنډ شي.

دهغوى سره داوېره نه وه، ښايي دليل يې داو چې هغوى څلورکسه وو، اومونږدوه کسه، هغوى دغرونوخلک وو، اودغرونوخلک په لويه کې ځان دښارله اوسېدونکو قوې اوتکره گڼي او بله خبره داهم وه چې هغوى به خامخا زمونږ بايکونه کتلي وو او په هغوکې دتمانچوشتون به دوى ډاډه کړي ووچې مونږ بې وسلې يو، اوکه وسله راسره هم وي نومونږ سره ډېرخوله په خوله ناست وو، هغوى ښايي فکرکوو چې كه دوى شورجوړول

غواړي هم نومونږ کولی شوډېر په اسانۍ يې ښکته وچ خوړي ته وغورځوو، چې څوگزه ژور گړنگ دی اوله دې چې وغورزېږي روغ نشي پاتې کېدای. زما سره يو بل خپگان هم ملگری و. اسلم خان کاکا راته ويلي وو چې مونږ دځواکمن باندې ته لېږي او تېرگی دوی دده باندې ته څېرمه دبل چاباندې ته تللي، دځواکمن سره هم پېژني خو دومره ډېرسره جوړ نه دي، خو ريښتيا دغسې نه وو. دوی دځواکمن باندې ته راغلي وو. او هغه يې دومره درناوی کړی و چې ښه باندې يې دوی ته پرېښې وه او خپله په وړه او تنگه کې اوسېده. ما ته دا وېره هم رالوېدلې وه چې کېدای شي داسلم خان هم ورسره خبره يوه وي او محمدین گل يې دهمدې دپاره زمونږ سره رالېږلی وي چې دلته دوی ته زمونږ دپلان او ارادو په هکله ملومات ورکړي اوزمونږ په "خوندي کولو" کې ورسره مرسته وکړي. دا شک مې دمحمدین گل نه راتگ او په چربانگ مهال دتگ خبرې لاپسې پخواه. ماله دې فکروروسته په دوی څلورواړونظر تېرکړ، او پوهېدم چې په يواځې خان ددوی چاره کولی شم، زه اواتينا دواړه دمارشل ارټ کلبونو ته تللي وو، څلورملاوستوني (کمر بندونه) مواخيستي و، او اوس ددې وړ وو چې په څو ثانيو کې ددوی ديو، يوورمېړونه ورمات کړو، زما سره غم دبريالي و، ځکه چې دوی زمادمارشل ارټ نه نه وو خبر، زمونږ دوژلوستراتيژي به دوی خامخاپه مساوي ډول جوړه کړې وه يانې دوه به زمادپاره ټاکل شوي وو اودوه دبريالي دپاره، زما وېره دتبرگي هغه دلنډي لاستي تک سپين تبرگی و چې دبزې دښکرو غوندې ښکرونه يې لرل مونږ ته په سمه لام کې ويل شوي وو چې تبرگی له وړوکوالي نه دځان سره تبرگی گرځوو. نورو خلکو بزې په چاره حلالولې خوتبرگي راڅمولې او خپل تېره تبرگی يې پرې رانېکه، او بزه يې حلالوله. بيا يې يوه ورځ دخپل ملگري بزې ته په څه غوسه راغله، دتبرگي کوزار يې پرې وکړ، تبرگی د بزې

په ورمېر داسې ولگېد چې سړيې ترې لرې وغورځاوه. دی ورته له لرې په خندا شو او الله اکبر يې پرې ووايه .

له ملگري نه يې پلار پوښتنه وکړه چې بزه چامپه کړه هغه ورته وويل "تبرگي" بس له دغې ورځې په تبرگي مشهور شو.

تبرگي ورو، وروڅولاسه مخکې لاړ او چې کله به يې کومه بزه حلالوله نو مخکې به يې څو ځايه په تبرگي ووهله او بيا به يې ورله په ورمېر دتبرگي گوزار وکړ. ده به ويل

- "لومړی يې لږه کمزورې کوم څوک يې دومره پښې تړي، بس ښه دغه ده چې له حلالولو مخکې يې له پاڅېدو او زور وهلو وباسي" تبرگي د انسانانو د وژنې پيل له خپل پلار نه وکړ، پلار يې دويم واده کړی و، دی دپلار دواده په ورځ کورته راغی، مور يې په ژړا وليده، خپل کشری ورور يې له ځان سره ملگری کړ، پلار يې د خلکو له گڼې، گوڼې رابېل کړ او په ور مېر يې په تبرگي وواهه، له دې وروسته تبرگی يو لوی قاتل جوړ شو، ورور به يې هم ورسره و. او چې هر څوک به يې واژه، ده به ورته تبرگی اوچت کړ، بيا به يې کشری ورور ته وکتل هغه به ورته وويل

- " لالا وهه يې، له دادا نه به ښه نه وي" دغسې دوی د جرمونو پاڅه لوبغاړي شول خو څه وخت مخکې يې ورور کوم دښمن وواژه او ده خپل زامن او زوم د ځان سره ملگری کړل. دی لنډ، پنډسړی و، غټې، غټې شونډې يې بهر ته دومره را ځوړندې وې چې په زنه پرته ښکارېدې. او دپچو غونډې سترگې يې رڼې، رڼې اړولې، دزيرې وينښته يې پېر، پېر اوشخ، شخ ولاړوو. ما چې هرځل لیده د کابل دژوبن تور يې رايداو ه.

اوس يې هم تبرگی تر څنگ پروت و، ماغوبښتل بريالی پدې وپوهوم چې له تبرگي ځان وساتي، که د تبرگي لومړی گوزار زما دپاره ټاکل شوی وي خو

بياډېره ښه خبره وه ځکه چې ماپه اسانۍ کولی شو د دويم او دريم کس له
گوزاره خان وساتم څوکه لومړی گوزار د بريالي دپاره و، نو هغه مارشل اړت
نه وکړی او ورته گرانه وه چې ځان ترې وساتي. ماغوبستل بريالي ته ووايم
چې د تېرگي له گوزاره خان ساته او هڅه وکړه چې زما لخوا نه دې لرې نه
کړي. نو تېرگی چې د تېرگي ښي لاس ته پروت و، وروغوندې مې ورته وکتل
او په موسکامې وويل

- "کاکا! ډېر خطرناک تېرگی دې پيدا کړی دی"

هغه تېرگی ته وکتل وې ويل

- "خطرناک نه دی خوزمونږ د ژوند ضرورت دی" ما بريالي ته مخ واړوو، ورته

ومې ويل

- "برياليه! له دې تېرگو ځان ساته"

هغه وځنډل وې ويل

- "خداى مودې ترې وساتي، زه به ترې څنگه ځان وساتم، ددې تېرگی

گوزار خومخامخ نه کېږي" ما ورته وځنډل

- "برياليه! چې زما سره څنگ کې يې هيڅ غم مه کوه" هغه وويل

- "زه به نه ځم خو چې څوک مې ستاله خوانه جلانه کړي" ما ورته وويل

- "مونږ خو په ښار کې اوسېدلي يو ته خو اوس په غره کې پروت يې، پرې

کړې پرېکړه کوه، چې څوک دې له ملگري جلاکوي همغلته يې ختمه

کړه" هغه په مطلب ورسېد وې ويل

- "دکاکا تېرگی زمونږ د ساتنې لپاره بس دی" هغه په خندا وويل

- "دادى هم ستاسو دپاره" اوله دې وروسته يې خپل کشري ځوی ته مخ

واړو وې ويل

- "ته ورشه هلکه ډوډۍ څنگه شوه، داخلک به وړي وي" هغه کورته ننووت دغره له ډډې نه څه کړپا راتله ، دوی ورته ټول غوړ شول ، بيا زر ، تبرگی پاڅېد ، بنکته يې وکتل ، گندېري ترې پوښتنه وکړه .
- "څوک دې"

- "نه پوهېږم"

دوی هم ورپاڅېدل ماښاريالي ته اشاره وکړه چې دا يې وخت دی . مونږ چټک راپاڅېدو . خو دوی له نظر لاندې ساتلو گندېري او شادل په تېزۍ مخونه راواړول او تبرگی وويل

کريم خان دی ، بيا يې ورغږ کړ . راځه . پخیر راغلي. هغه راغی وې ويل
- "اورېدلي مې دي دلته ډاکټران راغلي. زما يو ماشوم ناروغ دی" ماورته وويل

"مونږ خو سهار څو" وې ويل

"سهار به يې وختي راوړم. له مانځه نه مخکې خوبه نه کئ" تبرگی ورته وويل

"دوی به ځانونه رسوي نو خامخا دمانځه نه مخکې به روانېږي" هغه مړاوی غوندی بېرته روان شو . دوی ورته د چای، ډوډۍ ست هم ونه کړ . پوهېدم چې نه غواړي خپل پلان خراب کړي. خو دمانځه نه مخکې د تلو خبرې يې ټکان راکړ. ددې وينا مطلب يې دا و چې له شپې به روغ نه ووځي. چې هغه لاړ. سرکېن هم د يولوی دسترخوان سره راووت ، هغه يې کېښود، لوټه يې راواخيسته وې ويل

- "راځئ لاسونه ووينئ" شادل ورته وويل

- "دلاسونو اوبه به زه واچووم ته کاسې، ماسې راوړه"

پلاريې هم پسې ورغی، څه شېبه وروسته چې مې کتل په دوه کاسو کې لږه، لږه غونډې سپینه بنوروا وه او دوه غوري (مجمې) له غوښوډکې وې. پوه شوم چې له سیرلي يې سر پرې کړی دی. گندېري ته مې وويل - "ډېر تاوان موکړی دی" وې خندل - "غم مه کوه گټه په تاوان کېږي"

له دې سره شادل هم چې زما او گندېري سره يوې کاسې ته ناست و، وخندل، گندېري هغه په ښکاره ټوکه کوله خوشادل ته يې اوروله چې زه رښتيا وایم، ما اوریدلي وو چې مجرمان له دغه ډول خبرونه خوند اخلي، بیا د جرم له تر سره کولو وروسته هم دغه خبرې خپلو کې په بیا، بیا رایادوي، او ډېر وختونه د کوم وژل شوي کس خبره دومره ډېره یادوي چې "تکيه کلام" يې وگرځي، په بیا، بیا يې رایادوي اوخوند ترې اخلي. کوم مجرم چې دغه ډول خوی ولري، هغوی بیا له جرم کولو پرته ارام خوب نه کوي، او هغه وخت ارام کوي چې جرم تر سره کړي، که دوی په وژنو روږدي وي نو ددې لپاره چې له خپل جرم نه په ښه ډول خوندواخلي د ساه وتلو په وخت د وژل شوي کس خراواو یا نور حرکتونه ډېر په ځیر څاري. لکه څنگه چې د کابل د جنگونو په مهال دملېشو غړو د "رقص مرده او رقص بسمل" اصطلاحگانې راوويستې، دبل توکم خلک به يې په لارو، کوڅو کې ونيول، لغړ به يې کړه بیا به يې ورته چوکۍ اچولې وې د یو کنسرت په ډول به دندارې په هیله ناست وو خلک به يې مخې ته ودرول شول، بیا به ترې په یو وار سرونه په توره ووهل شو، هغوی به د څو ثانيو دپاره له سرونو پرته تاوېدل، راتاوېدل، خپلو پرې شوو مریو ته به يې لاسونه اچول، بیا به په ځمکه وغورځیدل او ترهغه وخته به تاوېدل چې ساه به ترې ووته. اودوی به دهغو له دغو حرکتونو نه خوند اخيست. K.G.B. خپل غړي همدغه

ډول روزل چې د نورو له مرگونو خوند واخلي، د پخواني شوروي اتحاد د Close party په نامه روزنيز مرکز کې دروزلو لارداوه چې لومړی به يې پرې دوړو، مرغيو ورمېړونه ماتول هغوی به يې ترهغه بريده ورسول چې د مرغيو دورمېړونو د ماتولو نه خوند واخلي. له هغې وروسته به يې بيا پرې د لږو غټو ځناورو لکه پيشو او سپي ورمېړونه تاوول اوماتول او په دغه ډول به د سياسي بنديانو ورمېړونوته ورسېدل او داسې به روږدي شول چې بيا به يې د انسانانو له مرگ او ورمېړ ماتولونه خوند اخيسته، اوس، اوس د استراليايو تلوېزون دکندهار په يوه کلي کې امريکايي سرتېري پداسې حال کې ښکاره کړيدي چې دهغوی په وينا ددوه طالبانو مړي سوزوي. اوعلت يې دابنبيي چې له مړو نه په سيمه کې ناروغۍ خورې نشي. همدغسې ځينې دملي اردو تنکي ځوانان وژني، که په سپينو جامو کې يې څوک وليد دموسييسې دکارکوونکي تر نامه لاندې تري خرپ وباسي.

داټول کارونه دهمدغه ډول لېونو مجرمانو دي که په سمه لام کې وي که د "KGB" غړی وي او که دپرمختللې امريکې د فوځي ځواکونو سر تېری وي او که زمونږ خپل ورور يا برېځی وي، ټول يو ډول مجرمان دي، يو ډول لېوني دي او بايد له يو ډول برخليک سره مخامخ شي. ماددوی دمجرم کېدو په ډول غور کوو او پدې فکر کې هم وم چې زمونږ اوددوی د لاس لگولو ښه ځای به کوم وي، چې گنډېري راته په خنداوويل

- "ډاکټر صيب ځان ښه موږ که ، دنيا هسې هم پاتې ده"

زه دکوم ځواب ورکولو په حالت کې نه وم ورته ومې ويل

- "مننه لگيا يم" بيا يې شادل ته وويل

- "ته خو ځان ښه موږکړه ، چې بيا راته د شپې وړی نشې"

له دې نه مې داسې وانگېرله چې دوی مونږ کوم لرې ځای ته بيول غواړي. زما له نژدې نه لرې تلل خوښ وو ځکه چې مافکر کوو اتینا ته به له کورنه دځان راخلاصولو دپاره مناسب وخت په لاس ورشي خو ستونزه راته دابرېښېده چې اتینا به څنگه هغه ځای مالوم کړي، بیا مې له ځان سره پرېکړه وکړه چې که دوی مونږ هر ځای ته بيول غواړي ورسره څوخوله چې ځای ترې مالوم کړو او بیا ترې اتینا هم خبره کړو، او که دوی راوښوديوځای اوبل ځای ته يې بيولونوهڅه به کوو چې ټاکلي ځای ته د اتینالپاره ځان ورسوو. څه کم لس بجې به وې چې مونږ دډوډۍ دسترخوان ټول کړی، چای موپسې څښلی وو، اوزه په ذهني ډول دوه کارونو ته تیارووم، لومړی تگ ته، هر چرته چې دوی غواړي، دهمغه ځای تگ ته، خو پدې شرط چې ځای راته مالوم شي اوزه يې اتینا ته هم ووايم. په تگ کې مې بیا له ځان سره دا پتيلې وه چې بريالی به له مامخکې وي ځکه چې زه له تبرکي ډېرويرېدم، او ماغوښتل چې بريالی که په هر ډول وي داسې لارشي چې دتبرگوزارپرې لږترلږه څوټانيې وخت ونيسي، ځکه چې په څو ثانيو کې د چټک غبرگون په ښودلو سره ماکولی شول چې هغه د تېرله گوزاره بچ کړم او تېرله تبرکي نه واخلم. څوکه زما دغه شرطونه نه پوره کېدل نو بیا مې له ځان سره پرېکړه کړې وه چې له لسو دقيقو نه اوږدمزل به نه کوم اوپه لسو دقيقوکې دننه به مونږ حمله کوو. ځکه چې که مونږ دغسی نه وای کړي ما باوردردلودچې اتینا دمارشل اړت نه په کاراخستلوکولی شي ځان له دغه کوره په هرډول چې وي ځان راوباسي خو چې زمونږ دلارې مالومات ورته نه وي لاربه ترې ورکه شي.

اوکه داسې حالت راځي چې مونږ له منځه ځو نو اتينا هم ځان نشي ساتلای ځکه چې هغه به په همدې تمه وي چې مونږ لاهر ناست يو. زه لاپدې فکر کې ووم چې تېرگي وويل

- "ډانگتر صيب دشنوگټودقاضي نوم دې اورېدلې "ماورته وويل

- "يره! دانوم يې راباندې اشنا غوندې لگېږي" وې ويل

- "لکه چې ته يې پېژنې ماورته وويل "نه! نه يې پېژنم"

وې خندل

- "څه فکرکوي چې څنگه سړی به وي" ماورته په خنداوويل

- "له دې نوم يې داسې انگېرم چې دزاره عمر به وي، دبريليانوغوندې شنې

جامې او شنه پکړۍ به يې په سروبي، او دخلکو دمرگونو پرېکړې به

کوي" وې ويل

- "دمرگونو څنگه؟"

ماويل "خوقاضي دی کنه" وې خندل

- "ډېرهوښيار سړی يې رښتياهم همدغسې دی، خوڅه وکړو زما د سپينې

سينې ياردی اوخوارته اوس يو تکليف پېداشوی، پښې يې بېخي شلې

شوي له ځای نه خوځېدای نشي، اوستاسو په شان پوه ډانگتران خوهله

دلته راپېښېږي چې زمونږ قسمت ښه سم راوينښ شي، نو که لږورشو او

تاسو يې ووينئ اولږ دارو، درمل موورته وليکل نو دخدای سره ښه

دي" ماورته وويل

- "خوزه دشلو، شوتو په دارو سم نه پوهېږم، مېرمن مې ښه پوهېږي، هغه

به هم د ځان سره بوځو" وې ويل

- "ډانگترگله! ملك دپښتودی دشپې ښځې دځان سره نشو گرځولې" ماورته

وويل

- "پدې کې د پښتوڅه خبره ده، زه يې مېړه يم زه ورسره يم او بيا د ثواب

کاردی" وې ويل

- "که په ښه کېدو کې يې نصیب وي ستالاس به ورته داروشي اوکه نصیب

يې نه وي نو (په خندا شو) بلامې توره ورپسې"

- ماويل

- "سمه ده کاکا! خو دامېرمن مې لږه راوغواړه چې زه ورته ووايم چې مونږ

چرته څو، زربېرته راځو" وې ويل

- "بېخي مې خوښه ده، ننوت، ددروازې ترڅنگ يې دکورڅوک وليدل ورته

وې ويل

- "د ډانگترصیب ښځې ته ووايه چې دروازې ته راشه ډانگترصیب درسره

څو خبرې لري"

او بېرته راووت. زه له خپل ځای نه راپاڅېدم، لږه شېبه ددروازې مخې ته

تم شوم چې اتینا ور پرانیست. دوی غوړونه لک، څک کړل چې څه وايي،

هسې هم دوی راته دومره نژدې وو چې ډېره په ورو خبره يې هم په

اسانۍ اورېدای شوه، اتیناته مې وويل .

- "مونږ ورځو د شنو گټو قاضي ته"

- "د شنو گټو قاضي څوک دی....؟"

- "دلته نژدې کوم ځای دی."

تبرگي غږکړ

- "ځای نه دی سړی دی، اوپه پښو شل دی، ماويل که ډانگترصیب يې لږ

ماينه کړي"

اتینا وويل

- "داڅو ډېره ښه خبره ده"

ماويل

- "قيد شوې خوبه نه يې....؟"

- "نه ډيره خوشحاله يم، ډېرې خوږې مېرمنې دي (وې خندل) يوې

خودخوروالی لاس راکړ"

ماويل

" څومره ښه، څه چې ته خوشحاله يې مونږ هم خوشحاله يو".

- "لږ، لږ ماشي دي، خودماشو سپړی گانې راسره دی، په ټولوکوټوکې به يې

وشيندو، تاسوېې غمه لاړشئ."

دروازه يې بنده کړه. هغه ستنه شوه او تېرگی، گنډېری، سرکښ، شادل او

بريالی يوځای راپاڅېدل.

ديارلسم څپرکی:

دمرگ سيوری

رحمان باباويلي: زه عاشق يم سروکارمې دی له عشقه + نه خليل نه داودزی

يم نه مومند. داځکه چې رحمان بابا په ټولنه کې دخپل شخصيت په

ستروالي او په ځای اومقام پوهېده او پدې هم پوهېده چې سترځلک له

قومي محدودونه پراخ او لوړوي.

خومجرم خدای وهلی له قوم، نژاد، مذهب، کلتور او اخلاقونه ټیټ دی، دی دژوندبله هیڅ لاره اوارزښت نه لري، بس دخپل هدف سره یې کار دی، چې څنگه به خپل جرم تر سره کړي. زه پوهېدم چې که تېرگی له مونږ نه مخکې کېږي نو بیاتېرگی ولې په لاس کې نیسي، تېر دلرگودپاره جوړدی، یالرگی پراته وي چې پرې وهل کېږي او یاپرې د ونو"پنبې پرې کېږي. او یاترې ورو، وروڅانگونه (څانگې) راکمېږي، خو تېرگی کله هم دټنډې دپاره نه دی جوړ، نه دانسان اونه دونې، کوم مجرم چې تېرگی گرځوي مانايې داده چې دی بې غېرته له شانه دگوزارکولو دووس خوی لري. مونږ چې روان شو، ما غوښتل زه تېرگی مالوم کړم چې دپښتنو رواجونوولارو ته په کوم نظر

گوري، نو ورته ومې ویل

- "کاکا! تاسو مخکې شئ" وې ویل

- "نه! ډانگټر صیب! تاسو پوه خلک یاستئ، له تاسو کله مخکې کېدای

شم" ورته ومې ویل

- "خبره دپوهې نه ده دمشري ده او ته مشريې، ږیره دې سپینه ده"

- وې ویل "مشري مې خپل کشري خوی له ورکړه، هغه به مخکې ځي لار به

راښيي" ماویل "کاکا، ملک دپښتودی، پښتانه یو، زه له تانه کله مخکې

تلی شم" په کلکه یې وویل "ډانگټره څه! په سمه لام کې پښتومه غواړه

، او په لگړۍ کې سېنما"

کشري خوی یې مخکې شو، شادل بریالي ته وویل

- "وروره څه" بله لاره نه وه ما هم بریالي ته وویل

- "بريالی جانه! ورځه پسې" بريالی ورپسې شو، بیاپسې په خپل سرشادل

روان شوپه شادل پسې گنډېری او ورپسې زه شوم او تېرگی په څټ

راپسې روان شو. زه پوهېدم چې ددوی د فکر په هکله زما اندازه غلطه وه،

ماويل دوى به فكر كوي چې بريالى بايد لومړى شي خو دغسې نه وه،
 تېرگي ځان، ماته راوهلى و، اوهمدې خبرې ماله ډاډ راکاوه، ځكه چې كه
 تېرگي په بريالي پسې روان وای مانشو كولى په شپه كې يې په نيت هم
 پوه شم او بيا دڅومترو له واټن دومره تېز عمل وكړم چې بريالى له
 كوزارنه وساتم. ځكه چې دتېرگي كوزار په دوه ثانيو كې هم كېداى شي
 .خو اوس يې دپلان په هكله داسې انگېرله چې تېرگي به لومړى په
 مادتېرگي كوزار كوي. دوارسره به يوچيغه كوي، پدې به گنډېرى چې زمانه
 مخكې روان و راگرځي له ده سره به مرسته كوي، شادل به په بريالي بريد
 كوي او سرکېنې به ورسره مرسته كوي.

مونږ چې نژدې لس ملتېه (منټېه) په غره كې مخ پورته مزل وكړ، يوه
 انډېبننه راولېده چې دشنو گټو قاضي ته چې مونږ په كومه لاره ورغلي وو.
 له هغې لارې يې چپه كړه. همدغه لار وه چې اتيڼا ته معلومه وه. خو بيا يې
 فكر شو چې هغه لاره ديوې بانډې له څنگه تېرېده او دوى اوس اوږده، خو
 پاكه لار غوره كړه. نوره وېره راسره نه وه، پوهېدم چې دوى زمونږ مړي
 نشي پټولي، اومونږ به يادشنوگټوقاضي ته بيايي او يابه مولږ ترلږه له
 يوه ساعت نه په اوږده مزل له بانډو نه لرې باسي. خو بيا يې هم له
 احتياضه كاراخيست او هڅه مې كوله چې له تېرگي نه لږ، ترلږه درې گزه
 فاصله ولرم. ځكه چې درې گزه فاصله هغه په منډه هم په گرانه په دوه
 ثانيو كې وهلى شوه او هغه چې له دوه ثانيو وروسته ماته رارسېدلى
 نوماكولى شو چې هغه له كوزاركولونه مخكې يې سينه او يامخ په لټه ووهم
 او داسې ځاى ته يې كوزاركړم چې ترڅواوچتېرې اوبيا ځان ترمارار سوي
 يوڅوترې تېرگي ورك وي او بل به يې ماته دومره وخت راکړى وي چې
 مابه دگنډېري او شادل چاره هم كړې وي. دده داليونتوب مابڅخي په خپله

کټه گانه چې دی که مري هم خو لومړی گوزار په تېرگي کوي. دگنډېري او شادل په هکله مې له اوله دا پرېکړه کړې وه چې زه به هڅه کوم چې دتېرگي له وهلو وروسته گنډېري پرېږدم او په شادل پسې ورشم. ځکه چې شادل هسې هم زمانه دلسوگزو په اوږدو لرې و، اوکه ځان يې تر بريالي رسولای وای نو بيا دغه واټن لاپسې زياتېده او که هغه لېدلی وای چې ما تېرگی اوگنډېري دواړه وهلي دی نو هغه به خامخا ډزکاوه، مرمۍ يې چلولې، تمانچه زما سره هم وه اود بريالي سره هم خو ددې هيڅ مالومات نه کېږي چې ماشې ته لومړی گوته دچا ور رسي. نو ماغوبنښتل دهغه مخه ونيسم، زه پوهېدم چې دتېرگي له وهلو وروسته به گنډېري نژدې ديوي ثانيې پورې خپل پلارته گوري چې چرته غورزېږي او څنگه وغورزېد، بيا به يې وېره اخلي، ديوي ثانيې پورې به نه پوهېږي څه وکړي، ځکه چې هغوی ددې تصورنه کوي چې زمونږ غوندې ښاري خلک دې هم هغوی ووهي او بل هغوی مجرمان دي، دمجرم دوزخي زړه دچاپه ژر وژلو نه يخېږي، هغوی به خامخاداپلان جوړکړی وي چې مابه تېرگی دشالخوانه په سر دتېرگي په څټۍ وهي، زه به گنگس کېږم، تاوېږم راتاوېږم به بريالی به يې هم وهلی يانيولی وي. دوی به راته کنځل اوبدې خبرې کوي اوما به په دواړولاسوسرنيولی وي دوی له دغه حالت نه خوندخلي او بيا به راباندې بل گوزارکوي.

زه پوهېدم چې ترټولو کمزوری پلان هغه وي چې دمقابل لوري دزور او ځواک داندازې کره اټکل پکې نه وي شوی. اوددوی په پلان کې همدغسې شوي وو، ځکه چې که دوی زمونږ له ځواک او جنگي مهارت نه خبروای، ديو بل منځ کې به يې ددرې گزو واټن نه ساته. بلکې له لسو گزوبه زيات و. ترڅوهغوی ته زما له ورر سپېدو دمخه ما په مرمۍ وولي، هغوی دغسې نه

ووکړي. او زه خوشحاله وم چې همدغه ناسم اټکل به ددوی دناکامۍ لامل وي. هغوی فکرکاوه چې له مونږ سره یوه تمانچه ده ، خو پدې هم ډاډه نه وو ځکه چې هغوی په بایکونو کې دوه تمانچې لیدلې وې اوکېدای شي فکر یې داو چې دغه دواړه زمونږ دي. او مونږ ددوی سره بې وسلې روان یوو. زه لاپه همدغو فکرونو کې وم چې دکلاشینکوف لټ ووهل شو او شادل په لوړ غږ وویل تمانچه راکړه.

دوی ناڅاپه له مونږ یوې او بلې خواشول، تېرگي، تېرپه لاس کې برابرکړ اوگنډېري ماته زما تمانچه ونيوله چې زمونږ له بایک نه یې راخیستې وه. بله تمانچه دشادل سره وه. دسرکېن سره کلاشینکوف وچې موږ ته ښکاره و او داسې یې رابښوده چې د ده کلاشینکوف زمونږ د ساتنې لپاره دی. تېرگي غږکړ "دچاسره تمانچه ده "شادل بریالي ته اشاره وکړه "دده سره ده اوس یې ورله کولنگ راواړوو" ماغوښتل هغوی له احساس ورکړم چې مونږ لا اوس هم په تاسو باورلرو نو بریالي ته مې وویل "بریالیه! داددوی سیمه ده؟، مونږددوی مېلمانه یوو؟، زمونږ ساتنه ددوی دنده ده ، نو ته تمانچه څه کوې ور یې کړه" دهغوی له باوره مو دوه گټې کولې یوه داچې خپله تمانچه مې دځان سره ساتله او بل داچې ډېری مجرمان پداسې وختونو کې چې څوک یې مرگ ته روان کړی وي او پوه شي چې دی هم پوهېږي چې وژنویې اوڅه یې دلایله نه دي پوره نو ډېرې بدې خبرې ورته کوي. کنځي یې، رټي یې، وهي یې، اوماږ ترلږه دبريالي په حق کې دغه شیان نشو زغملی. ماویل داسې نه چې پد غسې حرکتونو زما د صبرکاسه راډکه شي اوله وخت نه مخکې لاس واچوو. ټاکلي ځای ته دنه رسېدوله امله به یا اتینا ورکه شي او یا به پداسې وخت کې چې دوی زمونږ عکس العمل ته ځیر وي. زمونږ حمله به خپله مونږ ته زیان ورسوي. خو بریالي چې تمانچه ورکړه

تبرگی زما په لور راروان شو وې ويل "ډانگترگله زه به ستاهم تالاشي
واخلم" ماويل "دڅه دپاره؟"
که ته هم کومه تمانچه گوټې لرې نو په تاسو خلکو باورنه دی پکار له
انگريزانو سره مو په يوه کاسه ډوډۍ خوړلې ده. ما بريالي ته وکتل هغه
تمانچه ورکړې وه او ديوې تمانچې او يوه کلاشينکوف شپيلۍ هغه ته
مخامخ وې. ددوه تمانچو شپيلۍ ماته. گوټې په ماشو پرتې وې. دواړو
خواوو ته مې وکتل بله لارمې نه لرله. ورته ومې خندل "واخله تمانچه،
تاسو چې راسره یئ، مونږ په تمانچوڅه کوو؟"
وې ويل "همدغسې هونښياره، پلار دې درنه څارشي" مافکر کاوه دا خبرې
ددوی د سپکواوبدو خبرو پيلامه ده. خودوی پدې هڅه کې وو چې مونږ تر
منزل پورې ورسوي ځکه چې نژدې بانډې او ان تر کلي پورې خلک خبروو
چې مونږ نن شپه ددوی مېلماننه يوو اوکه سبا مو مړي موندل کېدل
نوخبره پدوی وراوښته. اوددلاور دوی له قضیې نه وروسته دوی ته
احساس شوی و. چې اوس په افغانستان کې يوڅه دانسانانو پوښتنې دود
موندلی دی. چپه خوله روان وو. هماغسې يو مخکې بريالی ورپسې دوه
ورپسې بيا زه او وروسته مې تبرگی ښکروږ تبر په لاس راروان و. ځان ته
مې فکر شو وجود مې نرۍ غوندې لړزه کوله، رچ راباندې لگېدلی و، که
دځنگل خپل شور او ښار نوای کېدای شي چې دخپلو ژامو وروغوندې
گړز، گړز مې هم اورېدلی وای. پېښو مې هم يوڅه سستي کوله. خو چې په
ځان پوه شوم خپله مې خپل ځانته ددرواغو ډاډ ورکاوه چې گوندې، یخني
ده بيا مې هڅه وکړه چې خپل ځان ورو، ورو عادي حالت ته راستون
کړم، ځکه چې په وېره کې جگړه نه کېږي او ويرېدونکی تل جنگونه بايلي. له
ځان سره مې دجگړې ځای له قاضي نه راښکته دغره ډډه وټا کله. پدې کې

مې دوه هدفونه وو. يو دا چې له دغه ځای نه غږ او شور هم تر قاضي پورې رسېږي او هم قاضي ته تر راغلې بلې لارې پورې چې دغره په سرده، اوکه اتينا ځان پدغې لنډه لاره چې مونږ ليدلې وه قاضي ته رارسولی وي او يا لا په لاره راروانه وي نو زمونږ په شور کولی شي يا ځان راورسوي او که پوه شي چې مونږ له منځه تللي يو نو ځان به ډډې ته کړي. وبه ساتل شي. بله مې دا وه چې مونږ ددوی له اروايي غير چمتو حالت نه گټه وکړو. دوی به قاضي ته درارسېدو په فکر کې وي، له ځان سره به کرل، رېبل کوي او مونږ به پرې ناڅاپه حمله وکړو. مونږ دغره څوکوته ونه ختو اونه دغره لمنه کې لاړو، دغره ډډه کې په يوه غونډۍ ختو اوپه بله کوزېدو دغزني والو خبره بس په "څوړ او تيره" روان وو. نه پوهېږم څوساعته مزل به موکړی و. ساعت ته مې وکتل هغه هم نه ښکارېده ډېر پسې ما هم سرخوړ نه که، په روانه کې چې لابيلا مزل هم په غره کې وي اوهره شېبه دغورځېدو وېره هم وي ښکرورتبرگی هم درپسې وي او تکه توره شپه هم وي سړی کله ساعت کتلی شي. او بل داوخت او دادساعتونو ورځو اوکلونو حساب دژوند لپاره دی څوک چې د مرگ سيوری په خپل سرويني دهغه يې په ساعتونو او دقيقو څه...؟

شپه په پخېدو وه چې نور په "تيره" ور برابر شو، مخ پورته ختو، چې غلي، غلي مې اخوادېخوا وکتل بيا مې کين اړخ ته لوی غرته وکتل پوه شوم چې ټاکلي ځای ته په رارسېدو يو. گام پرگام دمرگ لوبې ته ور نژدې کېږو، دقاضي توره خوله لکه دافريقا کومه تور پوستې چې لا پسې دکونډگور گورې وخوري. اودمحمدین گل کيسه مې رايادېده چې ويل يې "'ددوه رکعته لمانځه وخت يې غوښت، مونږ ورته وويل بس دی لمونځونه دې ډېرکړي، گناه يې څه وه.....؟ دروسيانو ملاو. دروسيانو امامت يې کاوه. ښه بې ننگه قومندان

صيب خودرته دغه خبره كوله. له سرنه خلاص شې نو تافكرنه كاوه چې روسيان هم لمونځ كوي چې ده يې امامت وكړ؟ "

بس دقوماندان صيب حكم و نو....مونږ به څه ويلى واي" ښه نو مونږ به تركومې لكه ړانده چرگان دېل په "تيتې،تيتې" پسې رواسن يوو. عالمان او پوهان به دپوهې په جرم ، انجينران به دودانولو په جرم، ماليم خواركۍ به يې پدې وژنو چې جغرافيه يې لوستې ده، كله به خپله فكر كول زده كړو. دغه ټولې خبرې مې لكه دفلم پرده زر، زر په ذهن كې اوښتې ، راوښتې، سرکښ، بريالي، شادل، اوگنډېري ته مې وكتل څه سورتونه اوكليمې چې مې زده وې هغه مې په لاره په ځان چوف كړې وې. دسورت واقعي څو ايتونه مې هم تکرار كړه، ځكه چې دادژوند او مرگ لوبه وه. او پدې لوبوكې كله، كله ډېر ډاډ هم سړى وړي، زه هم انسان وم، يوه مرمۍ مې دارووه. اوراته مالومه وه چې دسورت واقعي په تلاوت سره په ځنكدن كې دخولې خوندښه كېږي. نوره مې فيصله وكړه چې دډېرفكر اوخبرو وخت نشته ، دخوشحال خټك دزمرې په خوله كې دهمت دنه پرېښودلو توصيه راياده شوه نورمې پېښوله لږغونډې اوار ځاى كوت، بيا مې بره وكتل ، كه كومه ونه وي چې لاس ورواچوم، لومړى تېرگى په لته ووهم اوور پسې په گنډېري وړ ودانگم او ځان شادل ته ورسوم . زړه مې وښوېد، يوه ښه موكه مې له لاسه وتلې وه.دونې يو ښاخ مې له سره تېر شو خو لاس مې وروانه چوو، لا روان وم.

بس نور نو وخت و. چې لومړى پورته شم او بيا له لتې كارواخلم . چې ناڅاپه غږ شو"يه سړيه وژني مو"دغږ سره گنډېري ورمنده كړه، يه جينۍ ته دلته څه كوي؟ددې سره نور پوه نشوم خودغورونو سره مې يو ښه په زوره درز وشواوددرز سره تېرگي يوه لويه كريكه (كريفه)وكړه ،چې شاته مې وكتل،

تبرگی څو گزه وړاندې ولوبد چې په ناو کې ښکته کوولې شواوکړنگايې کوله، نه پوهېدم دا اسماني مرسته له کومه راغله چې ومې کتل چاله ونې نه راودانگل تور پتلون، تور کميس، وېښته يې راټول کړې او شاته يې کلک تړلې وو. پوه شوم چې ښځه ده. تبرګي ته يې وکتل. چې زرد را پا څېدونو، و، په گنډېرې پسې يې ورمندې کړې. شادل ته مې وکتل وارخطا شوی و. تمانچه يې لاس کې وه، هغه چې ماته نيوله ما په لته وواهه، وغورځېد، تمانچه هم ترې وغورځېده، او ښايسته لرې ترې وښویده، بډې ته يې لاس کړ بله تمانچه يې راوويسته، چې درزشو، گنډېرې پرې دپاسه وروغورځېده، بريالي ته مې فکر شو، خو هغه ښه په دمه لگياو، دتبرګي کشری ځوی يې په سجده کړی و او په څنگل يې ورو، ورويو، يوگوزار ورکاوه. دهغه خوله به له تېرو سره لگېده، اوچيغې يې وهلې، مادگنډېرې دجگېدوانتظارکاوه. چې اتينا غږ کړ. "پروت، ولې دې" ماپروت وکړ، ځان مې ورغړاو، چې ډز شو، ومې کتل ډز راباندې تبرګي کړی و. خو اتينا ورته راورسېده، تر سينې پورې يې او چته شوه او په غبرګو لتويې وواهه، زه هم راپاڅېدم، گنډېرې اوشادل هم راپاڅېدل، ددوه کيلو په اندازه په يوه کاني يې راباندې گوزاروکړماورته خپل بوټ ورمخامخ کړ. تېره مې وتنبوله اوپسې ورغلم. دوه ضربه لتې مې ورکړې، ډېر ښکته ورغړېد، او گنډېرې مې راوښو، بريالی هماغسې سوکه، سوکه لگياو. اوملګري يې همغسې چيغې وهلې. گنډېرې مې ښه وواهه بيا اتينا زولنه راوړه، لاسونه يې ورله شاته واړول اووروايې چوله. بيا دبريالي خواته ورغله دسرکښ لاسونو ته يې هم زولنه واچوله، بيا ترې هغوی دواړه دشادل په لور روان شو، اوزه هغه ځای ته ورغلم له کومه چې لومړی ځل غږ راغلی و.

کورم چې یوه ښځه په ونه پورې کلکه تړل شوې ده. پوښتنه مې ترې

وکره "ته څوک یې؟

دگنډې ښځه یم!

ماویل نودلته څه بلاغواړې؟

"ډاکټرې راوستلم"

- نوولې ورسره راتلې؟

- په زوره یې راوستلم! یه وروره دخدای دپاره ماخلاصه کړه.

- چې ته یې په زوره راوستلې نو نور کورڅه کول....؟

- هغوی یې دماشو په دارو بې هوشه کړل.

- څنگه....؟

- زما ایندرورته یې دارو ورکړل ورته وې ویل ددې سره به ماسي مړه

شي، هغې په کوټه دارو وشیندل زه یې بهر دخان سره ایساره کړم. هغوی

ټول بې هوشه شول. دوه درانه بایکونه یې هم تردې ځای پورې راباندې

راوړل. زه خو تورسړې یم زما څه گناه ده.

- څه وخت چې ستامېړه، ستاورور لیور او خسر بې گناه خلک وژل ته ترې

خبره وې؟.

- خبره ووم خو ماڅه کولی شول؟

- څنگه دې نشو کولی. ته ددغه کور مېرمن وې تالېرتلړه دخپل ماشوم بچي

په خوله مېلمانته خبرولی شول چې وژني موځان ساتئ.

هغې لاثواب نه وراکړی چې اتینا غږکړ "داله هغوی لویه مجرمه ده ، دټولو

مرگونو او شوکو، ډاکو مالومات ورسره دي" اووايي چې سوداگر یې یواځې

دپیسو دپاره وژلي، وسلې ورسره نه وې، هوايې پرې خرڅه کړه، رایې وستل

او بیا یې دشپې پدې بانه چې دلته نژدې په بل کورکې سټینگرتوغندي دی.

بوتلل او په لاره يې ووژل. داترې ښه خبره وه خو همداوايي چې "تورسرې يم ماڅه کولی شول"

تورسرې ولې څه نشي کولی. اوس له دې پلان نه هم ښه خبر وه. اوکه کومه شخړه راتله زما دوژلو دنده يې دې ته سپارلې وه. ماچې داتينا له دې خبرو سره هغې ته مخ راواړوو، شاته يې څلور واړه قاتلان ولاړوو، چې ومې کتل دټولو لاسونه شاته تړل شوي وو، بيا يو له بل څخه ديوه گز په واټن په پري سره خپلو کې سم او بدل شوي وو، دهر يو په تخرک کې پري وراچول شوي وويواړخ يې له يوه سره او بل اړخ يې له بل سره تړل شوی و. اوس ښه په کرښه کې منظم ولاړو. نه له يو بل نه لرې تللی شو نه يې دخوږېدو او ورکېدو وېره وه داتينا راغله، ښځه يې له ونې نه پرانيسته، غوښتل يې هغه هم له دوی سره وتړي ماورته وويل "دزړه سره! ستا ترڅنگه دوه پښتانه ولاړدي او پښتانه له ښځو بدل نه اخلي" پښتانه ښځې نه تړي او په ښځو دز نه کوي، غلې غوندې مسکۍ شوه وې ويل "ښا! تاسو خو بيا ښځو ته ډېر په درنه گوري"

ماورته وويل "پدې کې خو شک مه کوه"

- "کاش زه هم پښتانه وای ماورته وخندل" که پښتانه نه يې دپښتون خوشه"

وې ويل"

په دواړو سترگو خو اوس دې له دې پښتنې خور سره څه کوې؟" ماويل

"خوشې يې کړه چې خپل کورته لاړه شي" وې ويل"

چې لاړه شي او خلک خبرکړي او راپسې راوې لېږي" ماويل "خلک به يې نور کور هسې هم خبروي. دا چې کورته رسېږي سهار به وي، او سهار به هغوی

هم ستا له خوبه را پا څېړي، اوبل، پښتو کې خو پښتۍ ماتېږي "هغه بيا هم زړه، نازړه وه، وې ويل

"که په مونږ پسې چيغه هم راووکي، په غره کې به چرته گرځي "اوکه دامو پرېښوده، مانا خپل ځای مو ور وښود.

- "خو پوهېږې که يې پرې نږدې بيا به څه کېږي؟"

- "خلک به راپسې وگرځي خو ځای مالومول به ورته گران وي"

- نه ! هغسې به ورسره دوست، دښمن ټول يو ځای شي، ښځه دلته ناموس دی، ننگ پرې دټول ولس گډه اخلاقي دنده ده . دپښتنو دغيرت دراپارولو نه ډډه کوه.

فکر منده وه خو، ورو، ورو يې پرانيسته اوورته وې ويل "په ليدلې لاره څه چې شاته ونه گورې".

کنډېري دوی ورته ټولو يونظر وکتل او هغه وروغوندې روانه شوه څو قدمه يې واخيستل بيا ودرېده وې ويل: "پدې خلکو تاسو څه کوئ؟"

اتينا ورته وويل "قاضي له يې بيايوو، خودشنوگټو او تورو لارو قاضي له نه، د تورو ټکواو سپينو لارو قاضي له " مرژواندې غوندې روانه وه، اوزما سره داغم و چې پدې توره شپه کې به پدې گڼ او گورځنگل کې څنگه لاره مالوموي، زمونږ ښي اړخ ته دغره يوه لوړه څوکه وه مونږ دهغې په لور ورروان شوو، خو څوکې ته ونه ختو، په ډډه کې مو نږدې نيم ساعت مزل وکړ، يو څه اوارغوندې ځای راغی. اتينا وويل "خوب راځي او ډېره سترې يم. کاش شپه مو همدلته کړې وای."

ماويل پدې کې دارمان څه خبره ده، همدلته به شپه وکړو، چې ودرېدو، مخامخ مو شپارغوندې واورېد، پوه شو چې اوبه له پورته نه ښکته رالوېږي ورغلو، ښه مست ابشار و، د څوکزو په اندازه سرور ډنډې جوړ

کړې و. په ډنډ کې مو مخ، لاس ووينځل، بيا د يو خوندي ځای په لټه کې شو. بريالۍ لږ غوندې وړاندې لاړ. چې بېرته راغی وې ويل دغلته ديو پان بيخ ته يوه سمڅه غوندې ده. ورغلو سمڅه مو په لاسي څراغ وکتله په لوگي تورې گټې، سکاره، او هډوکي پکې پراته وو. هغه مو ترې بهر راوغورځول، يو څه مو پاکه کړه. سمڅه نه وه، سم غار و، پنځه شپږ گزه اوږد غار چې سړی پکې په ټيټه ازاد تللی، راتللی شو. مجرمان مو ور ننويستل، اتينا وويل - "زه به پرې د سپرۍ يو پرش وکړم خو تاسو بهر ووځئ چې تاسو به هوبڼه نه کړي" بريالي ورته وويل

- "لکه چې ستاسره دوستي لري، تانه به هوبڼه کوې". په خندا شوه

- "ماگولی خورلي په ما اغېز نه کوي"

بايکونه چې تر اوسه مو په هغوی بارکړي وو، ترې راوامو خيستل، دسمڅې سرله مو راوړل زه او بريالۍ دسمڅې په خوله کې ودرېدو بهر مو دغره دنښترو ننداره کوله، دځنگل شپار مو غوړونه نيولي وو چې اتينا رامنډه کړه، مونږ زر مخونه ورواړول، وې ويل

- "څو شېبې بهر ته وگورئ، چې تاسو راته راپرې نه وزئ"

لږه شېبه هغه هم دځنگل هيبت ناک غږ ته غوړ وه، بيا يې وويل

- "راځئ چې ورځو"

چې ورغلو هغوی ريښتيا هم نور به هوبڼه و. له بايکونو نه مو د سيلانيانو وړه خېمه موراو وېسته، چې ټول وزن به يې ايله درې کيلوگرامه و، خو چې وېه درېده، دوه کسان پکې ازاد کاږدل.

خېمه مو دسمڅې په سر کې ودروله او اتينا ته مې وويل "ورننوزه!"

ورننوته، زه او بريالۍ د خېمې او تېرگي دوی په منځ کې کښېناستو. څه شېبه غلي ناست وو، بيا يې وويل

- "ولې يو ویده کېږو نه" ماويل

- "بس همدې گټې ته سر کېږده، ویده شه" هغه له هم لکه چې خوب ورغلی

و، دگټې په ځای يې بايک ته سر کېښود اووې ويل

- "يوساعت وروسته به مې راپاڅوې"

هغه ویده شو، زه ناست وم، له ترکيې نه ترکونږه په ټولو پېښو مې يوځل

بيا فکر وکړ. په پهره او څوکۍ کې بدبختي داده چې څوکيدار تر لرې، لرې

پورې د فکر نيلى وزغلوې، ډېر اوږده او گران پلانونه جوړ کړي، جرگې

راولي، مرکې وکړي، څوک وخنډوي، څوک له لاسه ونيسي په گلونو کې چکرې

ورکړي، انگي ته يې وگوري بيا گل ته وگوري په دواړو کې هيڅ توپير ونه

ويني او چې ساعت ته وگوري په پخواني او اوسني وخت کې توپير نه

وي. لکه وخت چې ولاړ وي. ايله څلور، پنځه دقيقې تېرې وي.

بس همدغسې په فکرونو کې ډوب ناست وم. په شواخون مې نژدې دوه

ساته تېرکړل. چې بريالى سپک راپاڅېد. لومړى يې لاس په کلاشينکوف

کېښود چې له سرکېښ نه يې اخيسى و. بيا يې يو ځوابل خوا وکتل، سترگې يې

وسولولې، ماته يې وويل

- "اوس ته ویده شه."

ما همدغه وخت له خدايه غوښته، بايک ته مې سر کېښود، سترپا او بې

خوبې سره يو ځای شوې وه. دټکه ویده شوى وم نه پوهېږم خپله

راپاڅېدم که بريالى راپاڅولم خو چې سترگې مې وغړولې وې ويل

"لمونځ قضا کېږي" دى خپله تازه و، پوه شوم چې لمونځ يې کړى دى.

قيديانو ته مې وکتل، يو په بل کې داسې پييلي پراته وو لکه داخون موسى

بټي کوټي دمارانو کټ، خېمې ته مې وکتل، بريالى موسكى شو وې ويل

- "ورځه ورنډار هم اوداسه ته تللې ده"

چې ورغلم دې دچينې په غاړه يوزړوکی دوه بوټوته د يواوبل گوټ نه دپړدې په شان تړلی دی. دبل زړوکی يو پلو يې هم په بوټي پورې غوټه کړې و، خو بل پلوته يې کوم بوټی نه و. حيرانه وه چې څه وکړي. زه ورغلم ماويل "څه کوې؟" "پرده کوم" په شيطانت مې ورته وويل "په پرده څه کوې؟"

پوزه يې راکوت کړه،

"ستادلاسه، آبله شپه دې ويل سر دې خیرن شوی. ته د کونړ په غره کې هم د استنبول مزي غواړې."

"خیردی دزړه سره مه خپه کېږه دابه درته زه ونيسم" زريې پرېښود،

"هه! ونيسه"

ورغله کميس يې وويست، ښه و نری غوندې سپين بنين يې اغوستی و بيا يې فکر شوکميس يې خپلې مخې ته په ځان پورې ونيو چې خپټه او سينه يې پټه شي اووې ويل

"مخ ايسته واړه وه چې دېخوا ونه گورې"

ورته په خندا شوم

"ښه! درته نه گورم" لپه يې په سر اوبه راچولې، خو چې لپه به يې سرته جگوله ټولې اوبه، به ترې توی شوې، څه شېبه په دغې بې پايلې لوبه کې نښتې وه خو ايله يې خپل وړبل لوند کړ. ما يې په خدا، ننداره کوله، اخر مې ورغړ کړ.

"خو ايسته ټوله ولامه اوبه خو به درله بدې نه وي"

"ټوله به څنگه ولاميم"

- "په ډنډ کې غوپه شه، هم به دې سر پاک شي هم ځان" هغه يې هم لکه چې قيد کړې وه ناراسته يې ونه کړه، زريې بنين هم پسې وويست، بيا يې فکر شو

- "بې شرمه ايسته گوره!" بيا يې بنين مخې ته ونيو، خو لمر په دوه گوتو چرته پټېږي، هغه هم پوهېده چې ناکامه هڅه ده، خو بنين يې ترهغه نيولې و چې ما ترې مخ واړاوه. ځنگل ته حيران وم. دنېسترو دومره لويې ونې وې چې ددوه کسوغې ترې نه تاوېده او دومره لوړې چې پاس سريې نه ليدل کېده، مخامخ مې وکتل چې دځنگل سور او اوږده مالوم کړم. خو د شل دېرش مترو نه لرې څه نه مالومېدل. دخداي شکر مې وه ويست چې څه دکونړنور ځنگلونه که وهل شوي داڅو لاپاتې دي. بيا مې پدې دليلونو غور کاوه چې دغه ځنگل ته سرک نه دی تللی. ځکه لاروغ ولاړ دی. خو دا کره او پوره دليل نه و. ځکه چې دځنگلونو دښمنانوته داډېره گرانه نه وه چې دومره لوی ځنگل ته سرک ووهي خو کېدای شي دنه وهلو دليل به يې دښيگل دخلکو نېستر دوستي وه او يا به يې اتفاقي وه پرې نه به جوړېدل. ذهن ته دا خبره هم راغله چې ځينې خلک وايي چې داځنگل يواځې دښيگل دخلکو نه دی اخواد (دېوز، کټار، گمبير او په لويه کې دټول پېچ) خلک هم پکې ورگډ دي. لاپه همدې فکرونو کې وم چې دسلگيوغې مې واورېد. بې اختياره مې مخ شاته ستون شو. گورم چې اتينا په اوبو کې نيمه پټه ناسته ده، په لپه په ځان اوبه اچوي. چې د هرې لپې په اچولو به له خپله ځايه يو څه پورته شوه، وبه رېږدېده او په سلگيو به شوه. چې ماته يې وکتل په خدا يې وويل

- "يخې دي"

ما هم په نا پامۍ کې د قدرت دغې پديدې ته کتل چې ددې خپل لوڅ تن ته فکر شو، وې ويل

- "بې شرمه تابيا راوکتل" او اوبه يې راوشيندلې ماويل

- "سلگۍ مه وهه چې نه درگورم" اومخ مې ترې واړاوه. چې وې لمبل هماغلته په لمانځه ودرېده اوزه ترې پورته لایم. لږه شېبه مزل چې مې وکړ. هلته هم يو لوی ابشارو، دا ابشار بېخ ته يو لوی ډنډ جوړ شوی وزه هم په ډنډ ور غوپه شوم، ومې لمبل، لمونځ مې وکړ. اوبېرته راروان شوم. چې لاندې مې وکتل اتيناخپلې تلایي زلفې رمنځولې. دلمرزړينې وړانگې يې په زلفو لگېدې ځلا يې سترگې را برېښولې. چې زما دېښو ښکالويې واورېد. پورته يې راته وکتل خو څه يې ونه ويل زه ورغلم. زړوکی مې له بوټونه راخلاصول ورته ومې ويل دا خواوس لرې کړه، نور پرې څه کوې؟

- په تېزه يې وويل "بې شرمه! مه يې لرې کوه گورې نه چې هلته بريالی لالا ناست دی"

- په خندا مې ورته وويل بريالی دې له کومه لالاشو؟

- ولې دهغه ښځه تاته لالانه وايي.

- ورته موسک شوم "نو ته خولا....."

- موسکی شوه "غږ، دربان دې کوم، ښځو چل راښودلی دی"

- ځيرکتيا ته يې حيران شوم "ښه! دې ته دې هم فکري چې د بريالي مېرمن ما ته لالا وایيس؟"

- ښځې دسړوغوندې په هوانه وي هرڅه ته فکرکوي.

- پدې خبره خو يوه خوله راکړه.

- په خندا شوه، ښه ده چې تاوغوښته. بيا يې وويل داراته ووايه چې خواښې ته به مې کله رسوې.
- چې کله دې خوښه وي.
- زماڅو اوس خوښه ده.
- خو په رڼاکې نشوتللی.
- نو کله به ځو.
- بيگاته، خو غم دادی چې تر بيگاپورې به خورو څه...؟
- وې ويل "چې زه ژوندۍ يم بربټ تاووه" داسې غوښې به درباندي وخورم چې کله به دې خوړلې نه وي."
- "له کومه دې کړې؟"
- دغه څلورچې دې تړلي دي، ددوی عجيب دود و. دوی چې به ستاسو غوندي کوم ښکار پيدا کړو. دوه سیرلي به يې حلالول او بيگا يې هم دوه حلال کړي وو. يو يې ماسختن زمونږ سره په گډه وخوړ او بل يې هم ښه سور کړ. خو هيڅ يې ترې ونه خوړل. پټ يې کېښود. زه پوه شوم چې دوی به دادشپې خوري، کله چې ستاسو نه بېرته راستانه شي.
- "نو تادلته څنگه راوور؟"
- "دغه ښځې چې دیگی سنبال کېښود. زه پوه شوم او قسم مې وخوړ چې دابه مې په جانان خورم. چې کله مې دهغوی نورکور بې هوښه کړ. دگنډېرې ښځه مې څوسوکه ووهله بيا مې ورله لاسونه وتړل. خوله مې ورله پلسترکړه بيا مې غوښه په يولوی پلستیک کې واچوله په خپل بايک کې مې کېښوده. دښځې لاسونه مې پرانستل خپل بايک....."
- مایې خبره پرې کړه "يا په بله ژبه دغوښو بايک"

- "هو! دغو ښو بایک اود بریالي لا لا بایک مې پرې بارکړل. اوستا بایک مې په خپله اوږه راواړاوه".

- "په خوښۍ مې ورته وویل مانا اوس غوښه لرو"

- "هو.... ولې نه!" مسکۍ شوه افغانه مېرمن یم. وړی دې چرته پرېږدم" روان شو. دسمخې نه موبایک راواخیست، ښکته راکوز شو، په شنه چمن ورته کښېناستو. بریالي ته مې وویل

- "په خدای وهلودې څه وکړه؟" وې ویل

- "داسې مې بې هوښه کړي چې ترلمر پرېوتو دراپاڅېدونه دي."

دېکې نه و. چې غوښه مو گرمه کړې وای، سره، سره موخوړله او له او له اتینا نه مو دتېرې شپې کیسه بیا، بیا اورېدله څه کاغذونه او ثبوتونه چې لاس ته ورغلي وو، هغه مو وکتل او تردېره مو خواله وکړل.

څوارلسم څپرکی:

دقاضي پرېکړه

چې دښپې تياره ښه خوره شوه. له ځنگل نه راوخوځېدو. دوی څلورواړه په خپلو کې په يوه پړي تړل شوي وو. له دې امله يې سم مزل نشو کولی. چې يوبه لږ اوږد قدم واخيست بل به يې ځان پسې رابښه نو پرېکړه مووکړه چې دوه، دوه جلا، جلا خپلو کې وتړو. شادل او تېرگی مو يوه جوړه اوگنډېری او ورور يې بله جوړه شول چې ښه ټوټه مزل مو وکړ. دشنو گټوقاضي ته

راور سېدو. څلور واړه گنډېرې، تېرگي او بلاېتر مو دغار په څنډه ودرول.

ماورته ويل ښکته دې تور غارته وگورئ څه وينئ؟

- تېرگي وويل "مرگ"

- ماويل تاسو غواړئ چې دمرگ په وخت کې دروغ ووايئ؟

گنډېرې غږکړ "نه! دروغ نه وايو"

- تاسو پوهېږئ چې مونږ څوک يوو؟

- نه، نه پوهېږو.

- ايامونږ ډاکټران يوو؟

- نه ډاکټران خو نه ياستئ.

نو بيا پوه شئ چې مونږ د څېړنو مسلکي خلک يوو. په دروغو ډېر ښه

پوهېږو. نو که تاسو دځان سره ښه کوئ، دروغ به راته نه وایئ، مونږ

ستاسو سره يوه ژمنه کوو، که تاسو دروغ ونه وایئ. نومونږ مودشونوگټو

قاضي ته نه ورسپارو، او اوس تاسو ته دپنځه ملتودپاره په خپلو کې

دمشورې وخت درکوو. مونږ درنه ځو. تاسو خپلو کې پرېکړه وکړئ چې

دروغ به راته وایئ که ريښتيا؟

هغوی مو پرېښودل خپلوکې يې خبرې وکړې. پنځه دقيقې وروسته ورله

راغلو. ماترې پوښتنه وکړه. دوه سوداگر چې مري يې څه وخت مخکې

دبنگېرې دکمرلانډې په سمڅه کې وموندل شو، تاسو وژلي وو.....؟

دوی غلي شول اتينا ورته وويل "دگنډېرې مېرمنې ماته له وېرې ټول

مالومات راکړي او ستاسو دغټې کوټې دصندوق ټول کاغذونه اوښتونه

راسره دي هيله کوو څېرې مه پټوئ همدا ستاسو په گټه دي، دنورو خبرو

نه وړاندې يو ځل ښکته قاضي ته وگورئ" ټولو ښکته کندنې ته وکتل چې

تورې خولې يې لکه د بلا خوله دانسان حواس الوزول، ټول ورپر د بدل زړ يې
سرونه راپورته کړل
په يوه غږ يې وويل. هو!.... مونږ وژلي.
-ولې مو ووژل؟
-د پيسو د پاره.
-نور څوک درسره وو؟
-هو... بل چاراباندې راپولي دي.
-تاسو په هغوی څه خرڅ کړي و؟
-تسه هوا.
-اوسو دامو ورسره دڅه کړې وه؟
-د سټينگر توغندي.
-ستاسو سره سټينگر شته؟
-نه. زمونږ سره نشته.
د خپلې خبرې لپاره څه ثبوت لري چې تاسو ريښتيا هم سټينگر نه لري؟
-که مونږ سټينگر لرلای پخوا به نورو وژلي وو.
-د کومې سياسي ډلې سره تړاؤلري؟
-نه!
-د چاپه وينامو وژنه کړې ده؟
-دهيچاپه وينا مونه ده کړې.
-ستاسو سره به انصاف څه وي.
-يو تن وويل "مرگ"
-چامرگ ياد کړ؟
-ماشادل.

-ولې....؟

-ځکه چې له تېرگي سره يو ځای کېدم. اوبې گناه خلک مې وژل.

-دوی چې مخکې کومې خبرې وکړې دارښتيا دي؟

-هو....دمرگ په خوله کې څوک دروغ نه وايي.

-دسوداگرو پيسې موپه څوکسو وويشلې.

-په پنځوو، خو پنځم به ترې شپږم له څه برخه ورکوي.

-سر لاری موڅوک دی؟

-تېرگی، خودېرکار بل چاکړی.

-بل څوک چاته وايي؟

-ملخي ته .

-که زه تا پرانيزم څه به وکړې؟

-يوقتل به بل وکړم.

-ما به ووژنې که زما مېرمن؟

-تېرگی به ووژنم، همدې کندې ته به يې وغورځووم. ده دې کندې ته

ديرغورځولي.

-که زه تا پرانيزم بيا به راته رښتيا ووايې.

-که ماله دتېرگي دوژلو اجازه نه راکوې. زه ازادېدل نه غواړم.خومونډ درته

رښتيا وويل.

-تاته څومره برخه ورسېده؟

-اوپا زره.

-تېرگي دوی څومره واخيستې؟

- په درې کسو دوه لکه شل زره.

-لس زره پکې ولې ډېرې شوې.

-دده دمشرتوب.

تبرگي پخواڅومره پيسې لرلې؟

لس زره يادې ته نژدې.

-ستا پيسې چرته پرته دي؟

-دتبرگي دوی کور کې زما دخور سره .

-ديو مجرم په ننگور، ديو مجرم په مېرمن، ديو مجرم په خور او په يوه

مجرمه خور دې څنگه باور وکړ؟

- خور، خوروي که مجرمه وي او که دمجرم وي.

- تا ټولې پيسې هلته ايښي دي؟

- نه شل زره مې ترې اخيستې دي.

- په هغې کې ولې دېرش زره کمې دي؟

- نورې به دوی لگولې وي. رښتيا دوی پرې بزې واخيستې.

- څه چې دې وويل ټول رښتيا دي؟

- هو...

- تبرگيه رښتيا يې وويل....؟

- هو.

- اوس له دې ځای نه دوتو لپاره وړ لاره کومه ده. داسې لار چې په تاسو

او يا مونږ پسې گرځېدونکي خلک مو ونه ويني.

- تبرگي وويل " دشنگس لار"

- شادله! رښتيا وايي؟

- زه هيڅ ويل نه غواړم!

- ولې.....؟

-زه د هغه وخته پورې څه نه وایم څو پورې چې مې تبرگی نه وي وژلی

-تبرگي په ارامه وويل ما مه وژنه بيا به دې مور خپه شي.
-مور مې په تا بېر څه کوي؟
-دا له هغې نه پوښتنه وکړه!
-ما ترې پوښتنه وکړه شادل دې څه دی؟
- زوم او دننگور ورور.
- دده دمورسره دې اړیکې شته؟
- هو.....
- څه ډول اړیکې دي؟
- څنگه چې دښکې اومېره وي.
-خپلوي دې ورسره پخوانۍ ده که ناروا اړیکې؟
- اړیکې مې ورسره پخواني دي. هلته په ورتلو راته خلکو گوته نيوله نو
دده مور راته وويل چې خپلوي به وکړو چې پښې دې ازادې شي. بيا يې
پلار مونږ د يو بل غېږ کې وليدو، ما او د ده مور په گډه هغه هم له مخې
لرې کړ.
ددې سره پرې شادل وروډانگل . تبرگی او شادل دواړه په يوه رسۍ په
خپلو کې تړل شوي وو. دواړه سره غاړه غړۍ شول. ما ورمونده کړه چې
دقاضي غېږ ته ونه غورځېږي. خو چې زه وررسيډلم تبرگی ښکته وربښوی
شو. لاسونه يې ډېر په غاړه پسې وتپول خو څه په لاس ورنغلل. شادل هم
پسې راوغورځېد خو لاسونه نه و تللي. دومره وخت نه و چې لاسونه ور
واچووم. پښه مې ورسره نژدې وه. هيڅ په ځان پوه نشوم ددوی تر منځ
چې کومه يوگړ رسۍ وه له هغې نه مې پښه لاندې کړه او نېغه مې
ونيوله. دايوه ناکامه او ډېره خطرناکه هڅه وه. زه راوغورځېدم. پری مې له
پښې خلاص شو. اوما ځان څه په گټو پورې او څه د قاضي په غاړه دولاړ

ډډم دزړه بوټي په ځينو پسې کلک کړ. اتينا او بريالي رارسېدل. يولاس مې بوټي پورې کلک کړی و. بل مې اتينا په دواړو لاسو ونيو او مخامخ راته کښېناسته. پښې يې يوې تيرې ته ولگولې. بيا يې بريالي ته وويل "رسۍ له ونې تاوکړه" بريالي چې رسۍ تاووله ماورو، وروځان دمېرې په پله پورته راخوځوو. او اتينا هم ورو، ورو راښکلم. بريالي د رسۍ سر راووړ. اتينا ورته وويل "له تخرگ نه يې ورله تاوکړه" هغه چې زما اوږې ته راتپت شو. گنډېري اوسرکښ چې لا تر اوسه غلي ولاړ وودواړو رامنډه کړه. ده رسۍ کلکه کړه خو هغوی په غبرگو لتو وواهه او ښکته وغورځېد. اتينا چيغه کړه. بريالي رسۍ په دواړو لاسونو نيولې وه هڅه يې کوله کومه راوتلې تيرې او يا بل څه پيدا کړي چې پښه ورته ونښلوي ځان يې په رسۍ پورې دوه، درې گزه لاندې ټينگ کړ. غوټې يې په لاسونو ونيولې او پښې يې په راوتلې تيرې کښېنودې. گنډېري اوسرکښ وتښتېدل، اتينا په خپل ټول زور زما لاس راښکته. زه پورته وروختلم. ښه خبره داوه چې بريالي اوږده رسۍ غبرگه له ونې تاو کړې وه. بل سر يې لاېره وه. هغه مې راواخيست، خونه پوهېدم څه وکړم، له کومې لارې بريالی وتړم، که درسۍ سر مو هغه ته ور رسوو خو هغه نشو کولی راوه يې نيسي ځکه چې د يوې رسۍ د نيولو دپاره مجبور وو چې له بلې هغې نه يو لاس راخلاص کړي. او که يو لاس يې راخلاصولای، په بل يوه لاس يې ځان نشو ټينگولی. اوبيا دغسې دبلې رسۍ گټه څه وه. که هغه دومره مېړنی وای چې په رسۍ پورته راختلای شوی نو چيغې به يې ولې وهلې. هک، حيران وم چې څه وکړم. په ذهن کې مې يوه توره کنده وه، بريالي رسۍ نيولې وه، پښې يې خوځولې او پدې هڅه کې و چې ځان وژغوري خو نه يې شو کولای. ناڅاپه وړوکی شوم. د ارچي د دښتې واورې رايادې شوې. چې انگارۍ ته به ښه

گرم شوم، دپلارڅنگ ته به ورغلم ورته وبه مې ويل ماله مرغۍ ونيسه پلار به مې هڅه كوله چې له خبرې مې واړوي خو زه به اوښتونی نه ووم. مور به مې غېږ كې راواخيستم دروازه به يې خلاصه كړه "وگوره! بهر داسې واوړې پرته دي، يخني ده، بيا به دې چاچۍ يخې شي، بيا به دې پاپۍ يخې شي" ورپسې به يې ښكل كړم خو مابه همدغه يوه سرينده غږوله چې زه مرغۍ نيسم، مور به مې و پوهېده چې له خپلې خبرې نه اورم. نو پلارته به يې راله وويل "خير دی ددې درمندځای پورې يې بوزه، راشپېل ورسره واخلي يو ځای به توركړئ، په يخني كې دومره دټينگې نه دی، بېرته به اوس راتښتي، خو او س يې څه يينگ راپارېدلې. پلار به مې نشم، نشم وكړو، خو زه به په ژړا كېدم. راپا به څېد. مور به مې راته موزې په پښو كړې. كوټ به يې راته واغوست، له سر او مړۍ نه به يې راله وړوکی څادرگی تاو كړ. پلار به مې دام راواخيست. راشپېل په اوږه، دام په لاس به روان شو. زه به يې له ځانه مخكې كړم. خبرې به مې ورته كولې، درمند ته به ورسېدو. په راشپېل به يې لږ غوندې ځای له واوړو پاك كړ. دبوساړې نه به يې بوس راواخيستل پكې وبه يې شيندل، دام به يې پكې خور كړ، ددام لومې چې داس دلکۍ نه به يې ويستلې وې برابرې كړې. زه به نور د ټينگېدونه ووم، له يخنۍ نه به شټېدم. پلارته به مې ويل "مور له ځم هغه به په غېږ كې كورته راوړسولم، مور به مې رانه زر، زرکنگل وڅانده، انگارۍ ته به يې كښېنولم، لاس به يې راله انگارۍ ته نژدې نيولي وو چې تاوده شي. ورو، ورو به يې ښكلولم. خو زما په خيال كې به مې دپلار كوټې اوښتې، را اوښتې چې لومې به يې برابرولې او بيا به مې فكر كوو چې اوس به ورته مرغۍ راغلې وي له پښونه به نښتې وي. ددې سره مې سر څنډواوه، په ارچي كې د انگارۍ په غاړه نه، دشنوگټو دقاضي په غاړه ناست ووم. له ځان

سره مې وويل "راشه له همدې تجربې نه کارواخله" رسي ته داسې ول ورکړه چې د بريالي سينې ته ورسي. مونږ يې پورته راگاو او په رانېکلو لکه د لومې غونډې سينې ته کلک پرېوزي. دقاضي په څنډه پرمخې پرېوتلم. ښکته مې دپري سر له ول ورکړ. او دلومې په ډول مې دومره پراخ پرېښود چې ښکته په ورپرېښودلو د بريالي له لاسو تېرېدلې شو. همدغسې مو وکړل. پري مې ورو، ورو ښکته پرېښود. اتينا راته دلاسي څراغ رناکوله. پري د بريالي له لاسونو تېر شو. سر يې پکې ورننوبست، چې سينې ته يې ورسېد. پري مې پورته رانېکه، ول يې د بريالي سينې ته پرېوت. کلک وتړل شو. او ورو، ورو مو پورته رانېکه.

څه دهغه خپل زور شو، څه زموږ، روغ رمت مو راووبست. درې واړه دمرگ وېرې وهلي وو. ښه شېبه اوږده وغزېدو. چې ساوې مو سمې شوې. بيا دتښتېدونکو په لټه کې شو. مونږ به لا شل، دېرش گامه نه وو تللي زگېروي مو واورېدل چې ومو کتل هغوی دواړه دلارې نه پنځه، شپږ گزه ښکته په بوټو پورې نښتي دي زگېروي کوي. پوه شو چې له وارخطايي نه رغښتي دي. پسې ورغلو، راجگ مو کړل. بېرته مو راخېژول چې اتينا ښکته شوه او وې ويل "د تېرگي، تېرگي دادی پروت دی، وی، وی بې خاونده مال داسې وي، مونږ خپلې غورځېدلې تمانچې را واخيستې او دا پاتې شو" راوايې خيست، گندېری دوی مو بېرته دقاضي څنگ ته راوستل چې ومو کتل دگنډېرې ښی. وروزه له کوم کاني سره لگېدلې او خوږ شوې وه، وينې ترې بهېدلې، خوده پرې لاس ايښی و. وينه يې ورله درولې وه. اتينا ته مې وويل هله، پټی. راواخله لومړی يې ورله زخم پاک کړ، او بيا يې پرې پټی. ولگوله. زه ورغلم بايکونه مې راخيستل چې اتينا او بريالی دواړه مې خواته راغلل او پټ غونډې يې وويل "پدوی نورڅه کوو، ولې ترې

ځانونه، نه خلاصوو، بې ځايه ولې خپل مرگ پخپله د ځان سره گرځوو، دوی په تړلو لاسونو مزل هم نشي کولای، اوس به يې لاسونه هم خلاصوي، توره شپه او نا اشنا غرونه دي، هره شېبه، خطر، خطر دی، او اتينا خو لاراته په غوړ کې داهم وويل چې بريالی! لالا به څه فکر کوي، چاچې هغه دمرگ خولې ته وروغورځاوه، مونږ هغه له پټۍ لکوو. ورته ومې ويل نو څه وکړو بله لار نيشته

انسان چې روان وي. تگ په پښوکوي خو لاسونه ورسره خوځوي. ددې دپاره چې دخپل بدن تعادل برابرساتي. دچاچې لاسونه تړلي وي. او بيا داسې تړلي چې دوه کسه يودبل سره هم تړل شوي وي. ډېره گرانه ده چې ازاد مزل وکړي. او رښتيا هم ددوی دلاسونو خلاصول پخپله خپل مرگ ته اواز کول وو. زړه مې خیري، خیري کېده. يوځل مې ويل خو پخپله اقرار کوي چې قاتلان دي، وژنې يې کړي. او داتينا خبره هم سمه وه دغه لږه شېبه وړاندې مو پخپله وليدل چې بريالی يې ښکته وغورځاوه، داخو هسې دلوی خدای فضل وکړه له دې کندنې نه څوک مري نشي راويستلی نو دا خولا ژوندی راووت. په زړه کې راوگرځېدل چې بس يولته غواړي. ډېر يې دې کندنې ته وروغورځولي. بس ته يې هم وروغورځوه-

مالا پدې غورکاوه چې څنگه يې ور وغورځووم، اتينا راغله. په خندا يې راته غوړ کې وويل "په څه فکر کوې؟" ته وايي چې ته به هم څوک دې کندنې ته ور وغورځوي، دداتبرگي زړه غواړي، ته يې نشې کولی، تاهسې قانون ولوست، ادبيات به دې لوستي وای، شاعري، ليکوالي به دې کوله ستايې له قضا او پرېکړوسره څه. ځان ته مې وکتل "رښتيا هم همدغسې شی وم" دوی ته مې وويل "بس روانېږئ" چې روانېدلو اتينا وويل په تېرگي پسې خوبه داتبرگی وروغورځوم چې ډېر به ورپسې خپه وي، تېرگی يې ښکته

قاضي ته وروغورځاوه کړنگا يې کوله او موږ ترې روان شو، گنډېري او سرکبن راوان وو خومزل يې نشو کولای.

له يوه، يوه لاس نه مو ورله زولنې خلاصې کړې. او بيا مو ديوه زولنه دبل له زولنې سره ديوگزه په فاصله وتړله. دغسې دهغوی لاسونه ازاد شول.

خودواړه يو ځای روان وو. او که يو په غره کې ښويېدلې وای، بل هم ورسره رغېسته. چې څه مزل مو وکړ. دوی کې د نورگ شيمه نه وه. پوه شوم چې انرژي يې ختمه ده. له بایک نه مې د انرژي گولی راواخيستې او دوه، دوه دانې مې ورکړې.

زمونږ مزل هره شېبه له خطراو وېرې سره مل و. زمونږ سره يواځې يو لاسي څراغ و. او هغه هم د بريالي سره چې له ټولو نه مخکې روان و. بريالي هڅه کوله چې د څراغ درناپه مټ لار مالومه کړي خوداموهم ورته ويلي وو چې څراغ دې تل ځمکې ته ونيسي، ځکه چې دغسې يې درنا د ښکارېدو شونتيا لږه ده. ځوکه په هوا کې يې رڼا يو لور اوبل لورته درومي بيا له هر اړخه اوله ډېرلرې واټن څخه ليدل کېدای شي خويواځې دغه يوه ستونزه او يوه وېره راسره نه وه، بله وېره دا وه چې د سرکبن او گنډېري يو، يولاس خلاص و، اوزمونږ مزل په غره کې و، توره شپه وه، زمونږ لږ ډاډ کولای شول مونږ ته ډېر زيان راواړوي. که هغوی يوه يوه تپړه رااخيستې وای او زمونږ سرونه يې پرې ويشتلي وای نو بس کيسه جوړه وه، هم به يې ځانونه خلاص کړي وو او هم به يې غچ اخستی و. نو د همدغو وېرو او خطرونو له امله ډېر وينې روان وو. يوه فکر چې زه يې دوېرې او کرکې نه ډکو فکرونو ته وړلم هغه دشنو کټو د قاضي په نامه ددغه سرخلاصې ټوليز قبر فکرو. په همدې مې فکرونه کول چې دې ته به خدای خبر څومره انسانان ورغورځول شوي وي، او پدې هم ویرېدم چې هسې نه په دغو غورځوونکو کې خدای مه

کړه مونږ هم شمېر شو، دافسوس او درد خبره داوه چې دمحمدین گل په خبره دا پدې سیمه کې یواځینی ټولیز قبرنه دی، په کیراله کې دوه همدغسې اجتماعي قبرونه دي، چې دکمونیسټي رژیم په وخت کې یوه شپه دولتي ځواکونه دکیرالې له کلي نه تاوشول اوچې سهار یې څوک موندل راوستل یې اوپه بلډوزر یې پرې په ژوندینې خاورې اړولې، دهغه په وینا دشنو گټوله قاضي نه لمر پرېواته ته، دلغمان دعلي شنگ دمیل درې په خوله کې هم په یوټولیز قبرکې په لس گونو خلک ښخ شوي دي. همدغه ډول دارگون دپله، دبرکي برک، دبامیانو او دلیلي ددښتې په ټولیزو قبرونو اوعام وژنو سترگې نشي پټېدای دمحمدین گل دغو خبرو مې په غوږونو کې ازانگې کولې چې درزشو، او ورسره په ناوکې کړنگا جوړه شوه، چې ومې کتل دگنډېري پښه دیوې گټې سره لگېدلې وه ده تیندک وخوړ اوگټه ښکته وغورځېده، په ناوکې یې شور جوړ کړ. ماهم ستوروته وکتل پوه شوم چې شپه پخه شوه، دوی به وړي شوي وي، ځکه پښې په ځان پسې راکاږي. اتینا ورله دسارانو چرگانودوه، دوه پتونونه ورکړل، دغه چرگان مو دورځې ښکار اوبیا په انکارپاخه کړه، هغوی ډېرپه مینه وخوړل مافکر کاوه چې یاوړي دي اویایې خپل برخلیک منلی و، پوهېدل چې وژنو یې نه او نور چې هرڅه کېږي شپه یې تر منځ ده. نو ښه ډاډه روان وو. دوی مخکې او مونږ ورپسې. یو، یوبایک مو هم ورکړی و. یواځې تمانچې او کارتوس له مونږ سره وو. چر با نگ و چې له سمه لام نه تېر شو، گنډېري اوسر کښ لومړی خپل کلي ته او بیا یو بل ته و کتل په تیاره کې یې سترگې نه ښکارېدې چې د غم او دردسمه اندازه راته لگېدلې وای خوددوی لومړی خپل کلي او بیا یوبل ته له مړ غوندې سر اړولوسړی پوهېده چې سترگو له به یې تړمې او ښکې را غلي وي. زه خپله هم خپه شوم، فکر مې کاوه چې اوبښکې که د

کوم ځوانيمرگ ځوی سر ته د ناستې مو ر له سترگو بهېږي ، که د جبري واده په ډولۍ کې د کښېناستو په وخت د کومې پېغلې درنچوله ډکو سترگونه تويېږي او که د خپل قاتل او مجرم پلار له مرگ نه وروسته د خپلې پلرنۍ مېنې د ليدو پر وخت د يو مجرم له سترگو بهېږي درې واړه د يو ډول بې وسۍ ښکارندويه دي . درې واړه ديو ډول اور نه ساه اخلي او درې واړه يو ډول تودې او تروې وي . خو بياهم د انسانانو د عامه خير غوښتنې له مخې مجرمانو ته سزا گانې ټاکل شوي دي . او که سزا وې له منځه لاړې شي جرمونه ډېرېږي او ډېری جرمونه پخپله دانسان لخوا انسان ته يوډول سزا ورکول دي نو که سړی په خلاصو مغزو فکر وکړي دې پايلې ته ر سېږي چې سزا انسان ته ورکول کېږي، که هغه يو روغ او شريف انسان ته د يو مجرم لخوا وي او که د قانون لخوا مجرم ته . خودا دويمه ترې کټوره ده ځکه چې لومړی خو په انصاف ولاړه ده ، او انصاف د انساني اخلاقو هغه ستره او لوړه پورۍ ده چې څوک ورورسېدو "ورسېد" او بله ښېگڼه يې داده چې د غسې د جرمونو کچه را ټيټېږي او د جرمونو د کچې را ټيټېدل د انسان لپاره دسزا را کمېدل دي . زه له دغو فکرونو سره روان ووم چې ومې کتل پوه شوم چې دمتينې خوا او شا سيمې ته رارسيدلي يوو، دا هغه ځای و چې ما او اتينا پکې دمه کړې وه . دسهار د لمانځه وروسته مو ډېر چټک مزل کړی و او يا به داوه چې په مخ ښکته به روان وو خو لا څېره نه وه خوره چې حلالزو ته رانژدې شوي وو. په اتينا، بريالي ، گنډ ېږي او سرکښ ټولو مې نظر واچاوه ټول ښه سترې مالومېدل چې کتل مو مخې ته وړه غوندې کنده راغله . دا سې کنده نه وه چې سړی دې پکې ورک شي خو بس يو څو غوندې و په دغه څوړ ورښکته شوو چې دښپيلي غږ شو دښپيلي داورېدو سره مونږ ځانونه دخطر سره مخ

وگڼل. يو خوا بل خوامو وکتل. څه مو ونه ليدل. چې ناڅاپه دکلاشينکوف
ضربه ډزې شوې. په دغه ژوروالي کې ښکته وړه غونډې کنده وه، مونږ ترې
همدغې کندې ته ودانگل. زندانيان څه شېبه ولاړوو. بيا هغوی هم
راکوز شول. مونږ سرونه ورو، ورو پورته کړل. بيا ډزې پيل شوې. دکنډې له
سرنه يې دوږې پورته کړې. مونږ ځايونه بدل کړل. بيا موسرونه ښکاره کړل.
بيا راباندې ډزې پيل شوې

خوداځل مود ډزو ځايونه مالوم کړل. ستونزه داوه چې زمونږ سره تمانچې
وې. دتمانچې او دکلاشنکوف په ډزو کې ډېر توپير وي. دهغوی له ډزو
داسې برېښېده چې لس يادې ته نژدې کسان دي. مونږ دهغوی په اندازه
ډزې هم نشوې کولای ځکه چې دومره ډېر کارتوس مونه لرل. په کنده کې
مو ځايونه بدلول رابدلول او يو، يو ډز مو کاوه. هغوی پرله پسې ډزې کولې
او پوهېدو چې ورو، ورو رانژدې کېږي. مونږ يې دسخت اورلاندې نيولي وو.
مرمۍ مو له غوږو سره تېرېدې. شپېلي يې وهل. ماسر جگ کړ. لکه چاته چې
مالوم وي چې له همدې ځای نه به دچا سر رااوچتېږي او تيار ماشه په
لاس ناست وي، همدغسې د سر داوچتولو سره سمې راباندې ډزې وشوې.
ماځان شاته کوزارکړ.

اتينا چيغې کړې چې گڼې ولگېدم اودچيغوسره يې رامنډه کړه. ماورته غږ
کړ "بچ يم. هيڅ خبره نشته" بيا يې چيغه کړه
-"بچ شه"

اود غږ سره سمه او چته شوه، گنډېږي له يې په سينه کې يوه کلکه لته
ورکړه. دهغه دلاسو نه يوه لويه تيريه پرېوته او ستوني ستغ پرځمکه
وغورځېد، ددې سره بيا ډزې شوې. اتينا ځان راوغورځاوه. زما په ورننويې
شا ولگېده. ماته يې په غوسه وويل "په لستوني کې ماران ساتې، که په

دغه گټه يې ويشتلی وای. نو ځنگه به و، په خوله مې درته وويل چې ځان ترې خلاصوو، خو نه دې منله "ماهم ورته په غوسه وويل "څه پرې وکړم، لاس ترلي بنديان راباندې وژنې....؟"

په هماغې غوسه يې وويل "دوی اجرتي قاتلان دي، دوی مېلماننه وژني، دوی تاته دلورينې وړېښکاري؟"

- "نوکه زه نيول شوي اولاس ترلي خلک ووژنم، زه به دترحم وړيم؟"

غلې شوه. هماغسې مې په ورنونو پرته وه. لاس يې رااوږدکړ. په سينه کې يې ورو ووهلم او اشاره يې وکړه چې مخامخ وگوره، چې ومې کتل سرکېښ او گنډېری سره خپلو لاس او گرېوان دي. يوبل په لغتو او سوکانو وهي "زمونږ سره يې دندارې وخت نه و، تمانچه مې ورته ونيوله، هغوی هم کلاړ شول. ډزې ډېرې شوې وې او شېبه، په شېبه رانژدې کېدې هم. مونږ پوهېدو چې دوی غواړي کېره رانه تاوکړي. محاصره موکړي. مونږ ته مخامخ يوه وړه غونډې غونډۍ وه. او که دغه غونډۍ هغوی نيولې وای. نوزمونږ ويشتل ورته اسانه وو. دغونډۍ نه زمونږ پټنځای (مورچل) بېخي لکه دورغوي غونډې ښکاره ښکارېده. دوی مې پرېښودل او زه په ښويېدو، ښويېدو په يو-رو کې ښکته روان شوم دېرش، څلوېښت گامه چې لارم نور له مقابل لوري پټ ووم. په منډه، منډه دغونډۍ شاته لارم او بېرته ورته راوختلم. ديوې لوې گټې شاته کېښناسم. په تمانچه مې لرليد (دوربين) وتاړه او هغوی ته مې مخامخ کړ. ديوې ونې شاته يو کلاشينکوف واله ناست و. مخامخ يې ډزې کولې، لږه شېبه مې ورته وکتل، خدا راغله دده ډزې لکه درانده دلاس غرگی، بس ويشتل يې کول، نور يې نه کتل چې په څه، په چا او څنگه ډزې کوم. پوه شوم چې داله وېرې داسې کوي اوداسې

ځلک دوېرې اچولو او ځورولو دپاره ډېر په کار راځي. ماهم په ښي مټ وويشت، فکر کوم لاس يې مات شو. ټوپک يې وغورځوو او چيغې يې کړې. څنگ ته ديوې گټې شاته بل پټ ناست و، سر يې نه ښکاره کاوه. خو په لاس يې ده ته اشاره کوله چې دلته راځه. په هغه مې ډز وکړ. لاس يې خطاشو، خوايې ولگېده. اونور يې منډه کړه. يو بل خطا ډزمې هم پرې وکړ. بس نور مې پرېښود ماويل دا يې بس دی. بېرته مې نظردزخي خواته راواړو. دهغه خواته بل کس راغلی و. دا يې راپاڅاوه. روان يې کړ. ما پرې ډز وکړدېښو منځ مې ورله وويشت. هغوی هم په منډه شول. ماويل څه دوی هم دتېښتې لپاره دليل لري. نور نه راگرځي. زه پوهېدم چې جنگونه په دوه ډوله دي. يو مقدس جنگونه دي. چې دسپېڅلو ارمانونو دپاره کېږي. پدغو جنگونو کې کارېدونکی ځواک له روح سره تړاوتلري، وجودونه پکې په ځورونه پوهېږي او دردونه يې خوندلري.

دشوروي سره په جهاد کې ډېروافغان ځوانانو لوی وېښته پرېښودل اوويل به يې په جهادکې چې سړی زخي شي، سرې وينې يې په وېښتو ورو، وروبهېرې ډېر ښه خوند کوي. داځکه چې دغه مقدس جنگ و. ديو سپېڅلي ارمان دپاره و. او پورې تړلي دردونه هم خواره و. بل ډول جنگ همدا و چې زما مقابل لوری پکې رابښکېل و. دچاسره راغلي و. ددې دپاره چې يومجرم وژغوري. پدې کې ددوی تېښتردل لازمي خبره وه، ځکه چې ددوی جنگ ددوی له عقل اودماغوسره تړاوتلري نه له روح سره، زه په خپل ځای ناست وم.

يو، يو ډز مې کاوه. او له هر ډز سره يو، يوکس تېښتېده. خوچې وبه تېښتېدل له يوه کنډوه اوښتل، کنډو د څېړۍ غوراڅکي، ممانو او گورگورو په ونو پوښل شوی ؤ. مابه چې څومره هڅه وکړه، اخوا به مې

څوك نه ليدل، نو فكر مې كاوه چې له دې ځايه څوك په منډه زغلي بيا به د راتينگېدونو وي خو فكر كوم چې هلته هم ورسره داسې څوك ؤ، چې دوى يې راگرځول او جگړې ته يې هڅول يو وخت ؤ چې دشالخوا راباندې ډزې پيل شوې، زه چې دكومې گټې شاته ناست وم، دهغې بل اړخ ته راواوونستم، چې ومې كتل درې كسه مې شاته راتاو شوي دي. ما ځان غلى كړ، پدې فكر چې كېداى شي دوى د څه شېبې لپاره پرله پسې ډزې وكړي بيا پسې ساره شي نو هله به پرې زه ډزې كوم، خو زما دغه فكر سم نه و ځكه چې هغوى ماله د ارام كښېناستو وخت رانه كړ د بل لوري نه هم راباندې ډزې پيل شوې، چې شاته مې وكتل په اتينا دوى هم ډزې دومره ډېرې وې چې دوى ته يې هيڅ دسر جگولو وخت نه وركاوه او حمله كوونكي پرله پسې د دوى په لور را وړاندې كېدل، چې ځانته مې فكر شو نورماته هم دكښېناستو او پټېدو كوم ځاى نه و راپاتې، يوې وړې غونډې تيرې ته اوږد، اوږد پروت ووم نور كه دغه ځاى كې پروت پاتې كېدم نو هم زما ژوند په خطر كې و او هم داتينا او بريالي، له دې ځاى نه ډزې هم نشوې كېداى كه ډزې مې كولې پكار وه چې پاڅېدلى واى او پا څېدل دمرگ په مانا وو بله لار راسره نه وه، پرېكړه مې وكړه چې پاڅېرم، لومړى مې غلي، غلي دهغوى دپټېدو ځايونه مالوم كړل او بيا پاڅېدم. بېخي حيران شوم، گورم چې پر هغوى دشا له لوري نور وسله وال خلك راغلل او ډزې يې پرې وكړې دوى مخونه هغوى ته وگرځول زه ترې خوندي شوم ما اتينا دوى ته وكتل، گورم چې په هغوى چا مخكې ډزې كولې اوس ورته هغوى شا راړولې ده، او دنورو سره په ډزو لگيا دي مونږ هم ورسره ملگري شوو، نوې راغلې ډله مو اسماني مرسته وگڼله د لږې شېبې نه وروسته بريدكوونكي نور وتښتېدل ، دوه كسان چې ډېر مخكې راغلي وو پاتې شول يو يې بريالي پداسې حال

کې ونيو چې له نورو سره په ډزو اخته و اخير يې بل ملگري هم پښې سپکې کړې.
نيول شوي کس ته چې مې لاسکړۍ (زولنې) ورواچولې، بريالي په شا يو ډب ورکړ

- ورته وې ويل "مخکې شه! خدای سره يوځای کړئ"

دبريالي نه مې پوښتنه وکړه چې ته يې پېژنې؟

وې ويل "داسورمنگول ملخی دی کنه".

بريالي ته مې وويل

- "زمونږ سره داچامرسته وکړه، که دوی نه وای راغلي مونږ خو په تمانچو

دکلاشينکوفونو او راکېټونو مقابلې نشوه کولای" وې ويل

- "هغه دی، له کنډوه څوک راواوښتو، وگوره څوک دی؟" چې ومو کتل اسلم

کاکا و. يو بل کس يې لاس تړلی راروان کړی و. پنځه، شپږ کسه ورپسې نور

هم راروان وو، بريالي وويل

- "کار وشو، دالاس تړلی میری دی" بريالي ته مې وويل "خو قدمه به مونږ

ورشوو" ورغلو اسلم کاکا ته مې وويل

- "ته څه خبر شوې چې مونږ په سخته کې گېر يوو" لومړی خو مافکر کوو

چې ځواکمن او تېرگی سره اوس هم خپلو کې وران دي او دوی به دبل چا

بانډې ته تللي وي خو ما څه وخت وړاندې څه کاني، ماني جرمني ته وړي

وو، کلي کې نه وم، په دغه وخت کې ددوی جوړه شوې ده، دې هم

اندېښنه راچولې وه غوښتل مې ستاسو له احواله ځان خبر کړم او بل،

ستاسو دنيولو لپاره لارې ویشل شوې وې، دا برخه زما رسېدلې وه، ما

تاسو تر يوه ځايه څارلې، نوره راته داسيمه بې خطرې ښکاره شوه. زه هم

درنه لارم لږه شېبه وړاندې مې ډزې واورېدې، بس خان مې راوړساره. ما ورته په خندا وويل

"نو تاته زمونږ دنيولودنده در سپارل شوې وه كه زمونږ د ساتلو؟"

- ټكورجانه! دنيولو دنده دې وروسته راوسپارل شوه، لومړۍ دې دساتلو دنده را سپارل شوې وه، ځكه چې كه تاسې مې نه واى ژغورلي دهغو شين سترگو راتلل دلته حتمي وو او كه هغوى راغلي واى نو زمونږ دپښتنې سيمې ستر به مات شوى واى.

- "خوكاكا! يوېل څه هم وكړئ"

- "څه وكړو؟"

- "پدې پښتنه سيمه كې خو دا بې پښتومرگونه مه كوئ، ولې پكې زه ویرېدم، پرېږدئ چې دنوروسيمو او نړۍ خلك ورله راشي، سيل يې وكړي، زمونږ دژوند او كلتور نه خبر شي"

- ملخي ته يې اشاره وكړه "د داسې بې غېرتو يوه، يوه ډله به ترې ختموو، كه خدای كول زړه پاك شي،

- له ختمولو نه يې تېر شئ، ژوند ور وښيئ چې دخپل ژوند پايښت دبل په نابودۍ كې ونه گوري.

- ددې دپاره يو ډاډپكار دى، يوداسې څه پكار دي چې د دوى سترگو ته وېرېښېږي او دوى پوه شي چې دچا په مرگ كې نه، په گډژوند كې يې گټه ده بيا يې وخندل خبره خو دچا غوړونو ته رسولۍ شې كه دې سيمې ته سړك جوړ شي او په ټول كټو پروژو فكر وشي چې دابېر څني ورته دغرونو نه راكوز شي نو فكر كوم چې مونږ به ژوند زده كړو، مونږ په زده كړه كې له هېچانه كم نه يو، زه فكر كوم چې دا سيمه هم داسې كېدای شي چې نه پكې مېلمه ووېرېږي او نه كور به، بيا يې ملخي ته وويل "خان دې دخير

غونډۍ ته خېژولی و دمجرمانو دخلاصولو دپاره دوسله والې حملې شاهيدي به در باندې زه کوم"، بيا يې سرکښ ته چې لکه دبت غلی ولاړ و، وکتل او وې ويل "او دنورو وژنو گواهي به در باندې سرکښ وايي"

- ماورته وويل "يو مجرم به په بل څه شاهد شي"

- ټکورجانه! پښتانه يو، دسرکښ پلار مردی ورور به يې دولت ته وسپارو،

گرم يې پلار او ورور و، دی خولا تنکی الک دی او که تېرگی هرڅه وده خو پلار و څه دعا، فاتحه به يې واخلي او زمونږ هم کليوال و دفاتحې دکای متره کېدل يې نه غواړو.

- ورته ومې ويل "سمه ده ستا چې څنگه خوښه وي.

- په اوږه يې راته لاس کېښود، بيا نو تاسو داسې لنډ حلالزو ته ووځئ لس، اته دقيقې مزل دی بيا هلته گاړي پيدا کېږي، او زه به په دې خوږ، خوړکې داشرمېدلي تر ولسوالۍ ورسووم.

- ماويل سمه ده! خودبېر وځو دايو قلم به دخو افغانیو وي؟

- په يولک لس يې رانه غوښتی و.

- بيانو دايو ورسره واخله او څارنوال ته يې ورکړه.

- په غوسه شو "ولې څارنوال ته بډې ورکوې؟"

- نه! ورته ووايه ديو پنځه پنځوس زري پرځای "ډبل" واخله خو چې داخل مجرمان پرېږدې.

- وې خندل، کاني ته يې لاس را اوږد کړ او وې ويل "خير دی دخوی واده يې و څه به يې کړي وي" بيا مې هغه تړون ليک هم ورکړ چې د دلاور او تېرگي دوی ترمنځ په کې سودا شوې وه. ملخی په کې د سودا ضامن و د دلاور لاسليک او د دوی گوټې پرې لگېدلې وې دا هم له هغه څيرې جاکټ نه تر لاسه شوی و، چې مونږ فکر کاوه له دلاور نه په چاړه وهل شوی او ويستل

شوی دی دهغه سره مې ورکړ او ورته ومی ویل دابه هم دشیگل څارنوال ته ورکړې چې روغ ثبوت دی اودلته څه پیسې هم دې چې د دلاور مېرمن ته یې ورسوي.

اتینا په خبره کې راودانگل .

"پيسې مه ورکوه"

"ولې! بیا یې ورته څوک وړي."

"زه یې خپله وړم، غواړم یوځل بیا هغه خوږه مېرمن ووينم، زمونږ یې ډېر قدر، مدار کړی"

مونږ لا په دې ورکړه راکړه کې وو چې بريالی وویل "هغه گوره په کنډو څوک راواوښتل" چې وموکتل دلا ورور ؤ ، شپږ کسه نور هم ورسره وو اسلم کاکا خپلو کسانو ته څه اشاره وکړه، هغوی گټو ته پریوتل. ماورته وویل نه ! دوی دوستان دي ، دښمنان نه دي - اتینا وویل ټکوره د ځان ساتل ښه دي ، او ددې سره هغه او بريالی له گټو شاته شول او ځان یې حملې ته تیار کړ دد لاور ورور سره راغلي کسانو هم مورچلې ونيولې او دی پخپله زمونږ خواته راغی زما او اسالم خان کاکا سره یې روغې وکړ، بیا یې وویل "زما دښمنان ماته وسپاری" ماورته وویل "داسې نشي کېدای ته که دهغوی سره کومه ستونزه لرې د قانون په وړاندې یې ورسره اواره کړه دوی مونږ دولت ته سپارو "

- دولت ته به یې نه سپاری ماته به یې سپاری

- تاته به یې ولې سپارو؟

- زما پرې پور دی!

- اسلم کاکا ورته وویل "خود ډاکټر خبره سمه ده مونږ یې دولت ته سپارو ، ته ورسره هلته خپلې شخړې اواروه.

- هغه وويل كه ما په دولت شخړې اوارولي ،دوى دا دومره وخت په كورونو

كې نه ووناست

- نوڅنگه يې ورسره اواروې ؟

- په خپل مټ يې ورسره اواروم زما ورور ددولت سرى نه و چې دولت به يې

ترې غچ اخلي

- ماورته وويل ! دولت غچ نه اخلي ، دولت انصاف ورکوي.

- انصاف دادى چې يا يې ماته وسپارئ، اوکه ماته يې نه سپارئ بيا يې

بېرته پرېږدى چې خپلو کورونوته لاړشي،زه نشم کولى چې دوى ته له

زندانه تر راوتو پورې صبروکړم.

- اوکه مونږ ووايو چې پدې كې به مونږ يوه هم ونه منونوبيا؟

- نو بيا به په همدې ميدان فيصله کوو، چې تاسو يې بيا يئ كه مونږ؟

- اسلم كا كا ورته وويل "په دوى يواځې سته پور نه دى باندې ،ستا

دورور سره يې يو بل ملگرى هم وژلى

- دهغه ورونه هم راسره دي، او ددې سره روان شو

- اسلم كاكا پسې غږ كړ - وروره مونږ ستاپه ستونزه پوهېږو خوته ورشه

دملگرو سره دې هم خبرې وكړه ، داهم دود نه دى چې مونږ دې څوك تاته

لاس تړلي دروسپارو

ماورپسې غږ كړ ، "اوياء دې مجرمان بېرته پرېږدو" غږ يې ونه كړ غلى روان

و.اسلم كاكا ما ته اشاره وكړه ،چې ځان پټوه اوبنديان يې له ځان سره

كندې ته كړل.زه هم ديوه كمر شاته شوم،دزې پيل شوې،نژدې پنځلس

مليته له دواړو اړخونو ډېرې تېزې ډزې وشوې ،بيا ورو،ورو زمونږ اړخ

كمزورى كېده څه شېبه وروسته زمونږ له لوري دكلاشينكوف ډزې بېخي

وركې شوې،يوازې داتينا او بر يالي د تمانچو يو، يو ډز راته ،شكته مې

وکتل د اسلم کاکا يو ټوپکوال په خوړ کې د شیکل په لور په زغاسته دی، په خویږدو، خویږدو داتینا خواته ورغلم چې زمانه لږ لږې دیوه کمر له شانه یې دډز غږ راته، هغه مې په اندېښنه وپوهېده، زر یې وویل "اسلم کاکا مې له بندیانو سره رخصت که، مونږ به یو څو شېبې نور هم دوی اخته وساتو چې هغوی لږ لږې وزی" ما ورته وویل "او سر کښ څه شو؟" هغه یې ازاد کړ ومې لیده چې پورته وتښتېد "لږه شېبه مو یو، یو ډز کوو چې دېر یالي ورور مې د غونډۍ په سر ولید چې ښکته کوزېده، لکه چې د بندیانو دپټېدو کنده یې تشه لیدلې وه، ډزې یې بس کړې اوټولو د شیکل په لور په خوړ کې منډې کړې. مونږ را ولاړ شو، اتینا وویل "څه اوس یې نشي نیولی"

بريالي وویل "راځئ چې څو ورور به مې انتظار کوي، په تېلفون مې ورته ويلي چې موټر دسړک تر وروستي سر پورې راولي. رښتیا هم مونږ په لس دولس دقیقو کې تر سړک پورې راوړسېدو، گاډی ولاړو. زه او اتینا وروسته او بريالی مخکې کښېناست، اتینا ته وکتل تندی یې تریو وو، پوښتنه مې ترې وکړه "ولې؟" وې ویل "په چا به باور وکړې، دایې خپل ورور و، نه یې غوښتل دورور قاتلان یې سزا وويني" ما ویل "پوهېږې چې ولې؟" خو دده نوم به پکې راته ځکه "ورته په خدا شوم" نه ساده گلې! په پښتو کې دې دا متل اورېدلی چې وایي "سر له یې دتندر اوبه ورکړي" دا همغه دتندر اوبو زور دی اودا اوبه یواځې ده نه دي ورکړي دا تې (داغ) دهر پښتون مغزو ته شوی، دتندر داوبو دې تې ته زمونږ یو مشر شپون صیب چینجی وایي چې دهغه په وینا دپښتنو په مغزو کې دی ته چې یې هرڅه گڼې خو همدغه بلا ده چې پښتون له نورو قومونو نه جلا کوي، دپښتون ددې ټولو بد مرغیو، چې ته یې دسر په

سترگو وينې لامل هم همدا دتندر داو بو تې دى، په خدا شوه" اوته چې زما دپاره او بريالى لالا سته دپاره خان دمرگ کومي ته ورکوي هم تر شا به يې همدا بلاوي" ما ورته وويل "او اسلم کاکا هم زمونږ سره همدې بلا ملگرى کړ، يوازې پدې چې ددرې ستر يې مات نشي" وې ويل "نودې بلا ددلاور په ورور څنگه دخپل ورور قاتلان ازادول؟" "ددې دپاره چې دى يې پخپله مړه کړي، ددې بلا غوښتنه داده چې غچ به دبل په لاس نه اخلي" په خدا شوه، "ښه! ده چې زمونږ سره همکاري نه کوله ددې دپاره چې مونږ به يې دده له "ښې" نه وباسو" ماويل "هو! (غوږ کې مې ورته وويل) خو ماته همدغه بلا وايي چې ښه کلکه کله دې وچيچم" بهر ته يې اشاره وکړه چې ومې کتل دبريالي دوى کلي ته را رسېدلي وو، ست يې وکړ چې ورسره پاتې شو. خو مونږ ترې اجازه غوښته وې ويل

"نو چرته ځئ، خو سبابه له همدې ځايه باجوړته لاړشئ، ددلاور دوى کورته به پيسې نه وړئ څه" اتينا غلې شوه، دبريالي ورور وويل "هغوى خو اوس هلته نشته" بريالي ترې پوښتنه وکړه "چرته تللي؟"

"دپاکستان حکومت له باجوړ نه ټول افغانان پاڅول، هغوى خو دکنډز دارچي وو هلته تللي دي" په زړه کې خوشحاله شوم، بريالى غلى شو "ښه سفر" لاس يې راکړ دى او ورور يې دواړه دموټر نه کوز شول، زه گاډي ته کښېناستم، اتينا مې ترڅنگ کښېناسته او بېرته راستانه شو. چې دشيگل ولسوالۍ له راغلو ورته ومې ويل "رښتيا په لومړۍ ورځ چې دلته راغلي وو، تا برگوته وکتل اودلرگو په شمېرلودې پيل وکړ، لرگي دې ولې شمېرل" په خدا شوه.

- ستا دپاره.

- څنگه زما دپاره؟
- مخ مې پورته و، ماويل چې خوشبې خوند واخلي.
- يوه شېبه خوند به اوس راکړي؟
- ولې نه! بيا پورته وگورم؟
- نه! يوه خوله راکړه.
- په پښتنو کې ستاغوندي بې شرمه نور شته، (په خندا شوه) که دا بې شرمه کړی هم هغې بلا يې؟
- دهغې بلا يو خوی دادی چې دسړي نه صبر اخلي.
- په خندا شوه "دروغ"
- "څه"
- هغه شان موسکي وه "دروغ"
- زر مې ټلېفون ته لاس کړ دکور شمېره مې ووهله مورمې ټلېفون اوچت کړ، چې زما غږ يې واورېد په مينه يې وويل
- "شکر چې غږ دې اورم" ما ويل
- "مورې! جينکي دې راته ډېرې رېنې، بوڅي کولې، زما دتر کيې واله خدای راکړه"
- "وی ځويه! انگور خو داسې خوند کوي چې چچوش (چای جوش) له شنه چای نه را ډک کړي، څنگ ته دې کېنې، او ورو، ورو درسره مشغولېږي، زه به دې دترکۍ په ژبه څه پوه شم" ما ويل مورې
- "ستانه هم ښه په پښتو پوهېږي او زمانه هم، که نه يې منې داده خبرې ورسره وکړه" او ټلېفون مې ورکړ دموږغ مې نه اورېده خو اتينا وويل -
- "مورې! سلام"

- "ځان ډېره نيك مرغه گڼم چې ستاسره خبرې كوم، ټكور چې درسره څومره لېونی عشق لري همدغومره يې در باندې زه هم په ناليدلې مينه كړې يم"

- "رښتيا وايي تركی يم"

- "دده نه"

- "تېر لس كاله مو سره يوځای تېر كړي"

- "په كونړ كې يو"

"هو، رضاييم، بس مورې دا لېونی به مې په نصيب و"

"جوړه پېژنم، دناوې كورته چې يې وړی، څو زما كور دلته نشته"

"مورې! تا چې راله څه واخيسته، هماغه زماخوښ دي"

"نن به كندز ته راشی"

په خندا شوه "ښه! په سودا پسې"

بيايې ټلېفون راكړ دموږ غږ له خوښۍ ډك و "واده كله غواړې"

- "په خندا) دخير كار دی كه نن كېږي سباته يې څله پرېږدې"

- "هغه هم په خندا شوه" حوشحالي اوږده ښه وي سباته به يې پرېږدو"

- "ستا چې څنگه خوښه وي"

- "خدای مو پخیر راوله"

او ټېلفون يې بند كړ ما هم گاډي له پونده وركړه دكونړ او جلال آباد په سړك دجوړولو كار روان و او مونږ ته يې گټه داوه چې اوار شوی و له جلال آباد نه ترسروبي پورې څو په مزل هيڅ پوه نشو سيلۍ به له گاډي دوړې نه وې وړې چې سروبي ته راورسيدو، له "لته بند، هر وخت بند" نه خومې زړه چاودلی و په ماهيپر مې راسيخ كړ. دسروبي له بازارنه راپورته د نښترو د بڼ څنگ ته پوليس ولاړ وو د درېدو اشاره يې وكړه، څو اتينا ورته له وړاندې موسكۍ شوه، لاس يې ورته اوچت كړ، پوليس هم ځنډې ته شو

دې مخ راواړو، وې ويل "رښتيا هم چې ښځو ته ډېر په درنه گوري" په زړه کې مې وځنډل چې وړي يوه، له تنگي چې راواوښتو، لار بنده وه، يو نوي پلگي جوړشوی و او دواړه اړخونه يې لا له نور سړک نه جلا وو څنگ ته يې لويه کنده وه خوښه داوه چې اواره وه په هغې مې موټر راواچاوه مخکې ايسه مې ورله فعاله کړه په خوارو راووت. له کابل نه تر کندزه نوسړک بېخي لکه شيشه اوارو، خو بياهم تره غوڼي ماښام کندز ته ورسېدو، شپه موپه رحمان الله وروړه، پخوامې څه وخت په کابل کې دنده لرله، زه او دی سره يوځای وو، په يوه خونه کې اوسېدو، اودواړه داکبر باچا لټان وو، چې مېلمه به نه و راپېښ شوی دښپې ډوډۍ مو نه خوړه، ځکه پخول يې راته يوه بلاوه او هوټل ته تلل بله، روژې به مو په نهره نيولي. دی کم خبری و خو ديو ښه دوست ځای پرې ډکېده خانه آباد بندر کې يې کوچه شکر کې چې مابه ورته "دخوړو کوڅه" ويله کور و بس له پاخه سړک نه مې په همدغې چکرې کوڅې موټر ورتاو کړ ورمو و ډباوه دی خپله راووت، اتينا ته يې وويل

- "خوړې! ته دننه لاړه شه" او مونږ حجرې ته لاړو کورته مې خبر ورکړ چې زمونږ شپه په کندز کې ده دښپې مې دوی ته هم ټوله کيسه وکړه دواده، زېږی مې هم ورکړ. پلاريې دکندز په تاريخ راته غږېده ويل يې نايب الحکومه شېرخان ناشرد کندز نقشه د ډهلي له زاړه ښاره راوړې وه، دکندز په پسلونو او کرهڼيز ارزښت هم راته وغږېد، چې ولې کندز ته د غلو کندو وايي. دښپې تر ناوخته درحمانالله سره چې په حجره کې راسره پروت و، مشغولېدم، بياويده شوو، دسهارچې اته بجې شوې نوره مونږ دتگ تا بيا نيوله چې بهر کوڅه له موټرو ډکه شوه چې ومې کتل ورورمې و لويه ورا (جنج) يې راوستی ؤ، کوربه مو ټول مېلمانې راوستل، ميوې يې ورته مخې

ته کښېنودې ماته يې وويل "جامي دې واغونده" چې لمباځای ته ورغلم نوې جوړه خوړنده وه وامي غوسته، دگلونو يو هاريې را په غاړې څه شېبه وروسته اتينا يو ځل بيا په څادر کې پوښل شوې اودرحمان الله مور له مټه نيولې رانېکاره شوه. اتينا چې گاډي ته وختله ده خپلې مورته وويل "مونږ په خپل گاډي کې لاړشو ماته يې وخنډل" "غوږ کې يې راته وويل" بېگا هم سره بېل وي، ددې وخت دا پټې خبرې ډېر خوند کوي" دواړه د گاډي وروستي سيټ ته وختو، ورور مې گاډی روان کړ دکنډز له ښاره چې ووتو، په يوگوټ پېرورتاوشو، مخې ته دښته راغله، په دښته کې ښي لاسته راوړن شو څه شېبه وروسته غونډۍ مخې له راغلې، داسې غونډۍ چې خلاصېدن يې نه ؤ، او داسې اوارې لکه هگۍ چې په کومه موټر ور برابر شو، پرې خېژه، او بېرته دزړه ديوې يخې هوا سره لکه دسرکس زانگو اوار کوزېږه، ورور ته مې وويل "زه خو مخکې پدې لاره نه ووم راغلی، وې ويل "ته دامام صيب په لاره راغلی وې، ار چې خپله لار هم لري، خود بمونو وېره پکې ده " اتينا وويل "کاش دولت مودومره وس لرلی چې پدې کې يې ځنگل جوړ کړی وای، ټوله خاوره ده" زه ورته موسکي شوم، چې زمونږ پټي له تنډې وسوځېدل دا راله ځنگلې شنې کوي. نژدې يونيم سات مو په غونډيو کې اله ډينگ (اندرچو) وکړ چې دارچي شنو ځمکو ته ورسېدو اتينا وويل "لکه چې دارچې دښته داده" ماويل "څنگه دې وپېژنده" وې خنډل "رښتيا هم ډيره شنه او اواره ده،" (بيا يې وخنډل) خو تا ويلې وو چې په ترکيه کې داسې ځمکه نشته " په خدا مې ورته وويل "نه يې منې؟" "که دا اوبه پرې راډېرې کړی درسره وبه يې منم" څه شېبه وروسته دارچې بازار ته ورسېدو اوبيا له هغه ځايه په لمر پرېوتله، ته له څه شېبه مزل وروسته دکلا په دروازه ورننوتو وړوښور او گډا شروع کړه او په موټر له

هرې خوانه دگلولو اومېوو باران جوړ شو کومې ښځې بل کړی لالتین اتینا ته لاس کې ورکړ، یوې یو هلك غېږکې ورکړ، بلې ورته یوه پیاله شیدې راوړې، یوې شیطاني پرې اوبه راشیندنې چې سمې نیمې یې زما په سر واړولې، مورمې چې ښکلولم دسترگو په دواړو کونجونو کې یې اوبښکې غوټه شوې وې، ما دهغې په سترگو کې لکه دشبم غوندې پاکو رڼو اوبښکو ته کتل چې چا ورته غږ کړ "دځوی په ننداره یې راشه، وایي څه ورکوې" چې مخ مې واړوو، اتینا بیا درحمان الله مور له مټه نیولې وه، دکوټې دروازې ته ولاړ وو، مورمې ورمڼه کړه،

- "څه چې ددې خوښ وي"

- "نه! مالوم یې کړه" په خندا یې ورته وویل

- "ته یې ورکړه، څه چې ستاخوښ وي"

- "ماته خودغري او دتناره دسر خیر، خیرات ښه ښکاري، د آخرت گټه ده"

- "دهغې دربمه مې هم ورکړې اوهاغه برگۍ غوا هم"

بیا ننوتل زه بهر راووتم، دېگونه باندې وو، مېلمانه تلل راتلل، پلارته مې ورغاره وتل، څه یې ورته ویل او هغه ماته گوته نیوله خو زما تادي وه، په زړه کې مې ویل چې اوس زړ، زر شپه شي، دا ورځ لکه د پهرې (څوکۍ) د شپې غوندې اوږده شوه، ماسختن نکاح وتړل شوه، بیا پسې دکلي هلکانو اتن پیل کړ، د شپې ترناوخته اتن روان ؤ بیاغلی غوندې دخپلې کوټې په لور وخوځېدم چې په وره ننوتم، اتینا رااولاړه شوه، موسکۍ شوه، وې ویل "پخیر راغلي"

سره ددې چې څومره ورسره بلد ووم، بیامې هم زړه دربېده، ورته موسکۍ شوم، سرمې ورته وخوځاوه. د شیدو پیاله یې راوړاندې کړه خولې ته یې راله ونيوله، نیمه ما وڅښله، بیا مې دهغې سرو شونډو ته وروړه، پاتې یې

هغې وڅښله. دخبرو دپيل په سريزه پسې گرځېدم، فکر مې کاوه، هيڅ خبره مې له خولې نه راخسته، هغه راباندې وپوهېده، وې ويل "دا د الماسو هار مور، راکړ، او داتپکه، چارگل اووالی ستاد دوست مور راکړې، بېگا چې مو ورسره شپه وه، څومره خواږه خلک وو، مېرمن يې راله لاسونه په نکریزو سره کړه، وينښته يې راله جوړ کړه، خالونه يې راله ووهل " مایواځې وويل
- "بنا، ډېر ښکلي دي"
نوره مې دزړه پخوانۍ درزا په يوې بلې درزا اوښتې وه، پوهېدم چې په رگونو کې مې څه اورغوندې زغلي رازغلي، هغه بيا موسکۍ شوه، وې ويل
"رښتيا دبريالي مېرمن دلته واده له راغلې وه، هغه پيسې مې ورکړې" بيا موسکۍ شوه،
نور مې صبر ونه شو، ښی لاس مې ور اوږد کړ، له وړبل نه مې راونيوله، رنگ يې سور شو.
"څه کوې؟"
"پيل به يې په سنتو وکړو"

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library